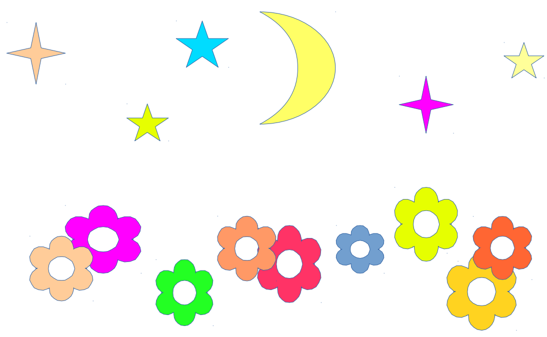
Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δέκατο Έβδομο (2013)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1519324023 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 18η: Επιστροφή Σημαίνει Ωριμότητα

Η Νέα Ουράνια Αρκάνα

Μου πήρε πάνω από ένα μήνα έντονης πνευματικής εργασίας για να ξαναδημιουργήσω την Ουράνια Αρκάνα μου, την οποία (κακώς και ηττοπαθώς) κατέστρεψα το 2006, μετά την επέλαση των "σημείων" και της θρησκοληψίας στη ζωή μου. Πρόκειται για μια πολύ ιδιαίτερη μαντική αρκάνα, τελείως διαφορετική από τις υπόλοιπες, με αποστολή πολύ ηψηλότερη από των άλλων "ταρώ": Δεν προλέγει το μέλλον ενός συγκεκριμένου ατόμου αλλά ολόκληρης της ανθρωπότητας!

Νιώθω ότι αυτό ακριβώς είναι που πρέπει να κάνω: να ξαναρχίσω την πορεία μου από εκεί όπου είχα σταματήσει, έστω κι αν οι συνθήκες δεν είναι πλέον τόσο κατάλληλες: Δεν έχω πια το δικό μου χώρο· τώρα ζω με τους γονείς μου, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορώ να εκτελώ τις μαγικές εργασίες μου εκεί που πρέπει, δηλαδή στο σαλόνι, ούτε να τις απαγγέλλω με δυνατή φωνή, όπως πρέπει.

Στη Νέα Ουράνια Αρκάνα μου υπάρχουν ορισμένα καινούργια χαρτιά, ενώ μερικά από τα παλιά έχουν καταργηθεί, έτσι ώστε να είναι προσαρμοσμένη στα πιο πρόσφατα δεδομένα της ζωής μου. Συνολικά αποτελείται από 52 χαρτιά που έχουν τα εξής δευτερεύοντα χαρακτηριστικά: Matrix, Αέρας, Γη, Φως, Νερό, Άπειρο, La Regina, Υβόννη, Η ερχόμενη φυλή, Ολοκλήρωση θέσης.

Α. Βασικά Χαρτιά (χρώμα μπλε)

1. La Regina: Εγώ, ως λειτουργός της Υπέρτατης Τελετουργίας.

2. Εγώ, η Υβόννη: Εγώ, η Υβόννη, αντιμετωπίζω τις δυσκολίες της καθημερινής ζωής -μα ο σκοπός προχωρά.

3. Υπέρτατη Τελετουργία: Ο προορισμός μου προχωρά. Πνευματική και μαγική δύναμη.

4. Το Πρόσωπο του Τέρατος: Το κυρίαρχο πάνω στη γη Κοσμικό Έκτρωμα· ο "Θεός" τους, ο εχθρός μου.

5. Ανθρωπότητα: Αυτοί ενάντια σε μένα.

6. Τέλειο Ουράνο Κενό: Εξαιρετική κοσμική δύναμη καταστροφής του Κακού.

7. Συμπαντικός Οργανισμός: Ο αληθινός Θεός, Αυτός που επικροτεί το Σκοπό.

8. Θυμός: Η ενέργεια που υλοποιεί το Σκοπό. Κάτι θα με εξοργίσει.

9. Expecto: Αναμονή για την επιστροφή των Ελλ -αυτό που πάντα περιμένω. Θα χρειαστεί να περιμένω λίγο ακόμη. Καθυστερήσεις.

10. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα: Η ανθρώπινη κοινωνία ως Matrix: Άνθρωποι και αόρατες δαιμονικές οντότητες πλέκονται εναντίον μου κι έχω μπλεξίματα.

Β. Χαρτιά Πολέμου (χρώμα κόκκινο)

11. Φως: *Το Φως θα εξοντώσει το γένος σας* – Το φως ενάντια στο Τέρας

12. Αέρας: *Ο Αέρας θα σκορπίσει τη σκόνη σας* – Ο αέρας ενάντια στο Τέρας

13. Νερό: *Το Νερό θα ξεπλύνει το μίασμα* – Το νερό ενάντια στο Τέρας

14. Γη: *Η Γη θα καταπιεί τα βδελυρά σας έργα* – Η γη ενάντια στο Τέρας

15. Κενό: *Το Κενό θα αφανίσει τους εξωγήινους αφέντες σας* – Ήττα των ερπετοειδών

16. Κακία: Επικείμενος κίνδυνος για μένα εξαιτίας της ανθρώπινης κακίας

17. Πονηρία: Θα προσπαθήσουν να με ξεγελάσουν, να με παγιδέψουν. Χρειάζεται προσοχή...
18. Λαγνεία: Το Κακό γοητεύει· εμπνέει συμπάθεια παρά τις ζημιές που (μου) προκαλεί.
19. Ο Παλμός της Ανδρομέδας: Λαβαίνω ξεκάθαρα μηνύματα, οδηγίες από Αυτούς που Έρχονται. Ωστόσο, προσοχή στις απατηλές “σειρήνες” του κόσμου.
20. Ex Oblivion: Θραύσματα μιας ξεχασμένης αλήθειας, σχετικά με τη γενετική μου ταυτότητα με καθοδηγούν. Παλιά όνειρα ξαναζούν.
21. Αέρινη Φλόγα: Φονικός καύσων ή ξηρασία.
22. Νεκρική Ακινησία: Ότι κι αν κάνω, το αποτέλεσμα παραμένει μηδέν.
23. Συντονισμός του Matrix: Προκλητικές κακοτυχίες με προβληματίζουν και με αποσπούν από το σκοπό.
24. Το Παράδοξο: Κάποιοι εξακολουθούν να μου κάνουν μάγια, δημιουργώντας γύρω μου δυσοίωνα *σημεία,* παράξενες *συμπτώσεις,* ή μαζεμένες κακοτυχίες.
25. Νυχτερινός Τρόμος: Το *εφιαλτικό μήνυμα*, *οράματα φωτιάς*, ή δυσοίωνα όνειρα με ταράζουν και με πηγαίνουν πίσω.
26. Περιπέτεια της Νύχτας: Μια καταπληκτική ψυχική εμπειρία θα με συναρπάσει.
27. Κρυφοί Εχθροί: Ορατοί και αόρατοι εχθροί εργάζονται εναντίον μου και θέτουν εμπόδια στην πορεία μου.
28. Μετάσταση: Ένα παλιό Κακό αλλάζει μορφή και ξανάρχεται.
29. Στοιχειακή Τοξίκωση: Σοβαρή περιβαλλοντική μόλυνση στη Γη.
30. Βροχή Φωτιάς: Βομβαρδισμοί, εκρήξεις, πτώση μετεωριτών.

Γ. Χαρτιά Αποτελέσματος (κίτρινο χρώμα)

31. Τυφώνας: Πανίσχυροι ανεμοστρόβιλοι σαρώνουν τα πάντα.
32. Υγρός Θάνατος: Πλημμύρες, τσουνάμι, κατακλυσμοί.
33. Εξάλειψη: Φυσικές καταστροφές, χιλιάδες νεκροί

34. Φραγή Ψυχών: Μαζικοί θάνατοι, δραστική μείωση πληθυσμών, ιδίως σε ερπετοειδείς λαούς.
35. Παγκόσμια Κραυγή: Φονική παγκόσμια πανδημία.
36. Ατομική Βόμβα: Πολύνεκροι βομβαρδισμοί, ίσως και με πυρηνικά όπλα.
37. Ωδυνηρές Αναμνήσεις: Μετανιώνω για δικές μου ελλείψεις ή σφάλματα. Ορισμένες εξελίξεις με στενοχωρούν. Κάτι πεθαίνει...
38. Εικονική Πραγματικότητα: Εξέλιξη της ανθρώπινης τεχνολογίας και του Matrix. Απόκρυψη της αλήθειας.
39. Νέμεσις: Η επέλαση της ερχόμενης φυλής πάνω στη γη. Πολύνεκρες πολεμικές συγκρούσεις.
40. Παγκόσμιος Σεισμός: Η Γη τρέμει, χιλιάδες χάνονται.
41. Τελική Ένωση: Ευχάριστη, απρόσμενη συνάντηση.
42. Θύελλα πολέμου: Πολύνεκρες πολεμικές συρράξεις.
43. Άνοδος: Μεταφυσική άνοδος, εξαιρετικές παραφυσικές εμπειρίες. Γνώση.
44. Απόκρουση: Το Matrix αντιστέκεται επιτυχώς στις δυνάμεις καταστροφής του. Μεγάλες φυσικές καταστροφές χωρίς πολλά θύματα.
45. Νίκη: ...ενάντια σε ορατούς ή αόρατους εχθρούς.
46. Ηρεμία: Περίοδος πνευματικής και ψυχικής γαλήνης.
47. Οι Πύλες του Ουρανού: Ουράνια προστασία με βοηθά ενάντια στο Matrix. Ευτυχία.
48. Παγερή Εισβολή: Ακραία καιρικά φαινόμενα σε όλο τον κόσμο.
49. Η Ερχόμενη Φυλή: Συνταρακτικές ειδήσεις από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, που σημαίνουν ότι Αυτοί έχουν έρθει.
50. Αψήφιση: Αψηφώ τις επιθέσεις του Δαιμονοανθρώπινου Matrix και αντεπιτίθεμαι.
51. Αποτοξίνωση: Ανάγκη αποτοξίνωσης· χρειάζεται να ξεφορτωθώ κάτι ή κάποιους.
52. Καρυάτιδα: Ανέλπιστη βοήθεια και υποστήριξη για μένα.

Προετοιμασία

Υλικά: Μαχαίρι με χρυσή λαβή (“το ξίφος”)
Η Νέα Ουράνια Αρκάνα
Η Ιερή Επίκληση χειρόγραφη μπροστά μου

Τόπος: Το δωμάτιό μου, στο πάνω ράφι της ραφιέρας.

Χρόνος: Νύχτα με Νέα Σελήνη ή Πανσέληνο

Το απόγευμα πηγαίνω βόλτα σε ήσυχους δρόμους και σε απόλυτη μοναξιά προφέρω την Υπέρτατη Τελετουργία (βλ. Ημερολόγιο Ένατο) τρεις φορές τουλάχιστον. Έτσι συντονίζω το πνεύμα μου με το Σκοπό.

Αργά τη νύχτα, ετοιμάζω τη Νέα Ουράνια Αρκάνα: Με τα μάτια κλειστά, ρίχνω όλα τα χαρτιά πάνω στο κρεβάτι ένα-ένα, ανάκατα, με την εικόνα προς τα κάτω. Κατόπιν, πάντα με τα μάτια κλειστά, μαζεύω στο χέρι μου τις κάρτες μία-μία, με τις εικόνες πάντα γυρισμένες προς τα κάτω. Ύστερα αδειάζω το πάνω ράφι της ραφιέρας και στερεώνω τη χειρόγραφη Υπέρτατη Τελετουργία όρθια πάνω στο ξύλο, ώστε να μπορώ να τη διαβάζω. Αφήνω την Αρκάνα στο κέντρο του ραφιού, κόβω στα τρία με το αριστερό χέρι, από τα δεξιά προς τα αριστερά, πάνω από το Μαχαίρι που έχω τοποθετήσει εγκάρσια μπροστά μου.

Το Ρίξιμο

Αρχίζω να τραβώ από πάνω ένα-ένα χαρτί, ώσπου να βγει κάποιο χρώματος μπλε. Μόλις το βρω, το αφήνω στην 1η θέση ανοιχτό. Έπειτα, αρχίζω να τραβώ από κάτω, ώσπου να βρω χαρτί κόκκινο ή κίτρινο. Αν βγει χαρτί βασικό (μπλε), απορρίπτεται. Γενικά, πάνω από το βασικό χαρτί πηγαίνει χαρτί πολέμου (κόκκινο) και πάνω απ' αυτό πηγαίνει χαρτί αποτελέσματος (κίτρινο). Ωστόσο, μετά το βασικό χαρτί μπορεί να βγει κατευθείαν κίτρινη κάρτα. Σε περίπτωση που, τραβώντας από κάτω, βγει χαρτί προηγούμενης σειράς (πχ κόκκινο μετά από κίτρινο), αυτό απορρίπτεται κι εκεί σταματά η συμπλήρωση της θέσης.

Όταν συμπληρωθεί μια θέση (το πολύ τρία χαρτιά μετά το βασικό), παίρνω στο αριστερό μου χέρι το Ξίφος, ακουμπάω

την αιχμή της λάμας πάνω σε κάθε χαρτί ξεχωριστά και απαγγέλλω τα ξόρκια που αναγράφονται επάνω. Κατόπιν, αφήνω το Ξίφος εγκάρσια κάτω από τα χαρτιά και ξεκινώ για την επόμενη θέση: Τραβώ ξανά από πάνω ώσπου να βρω βασικό χαρτί, κ.ο.κ. Αφήνω τις κάρτες εκεί μέχρι το πρωί, για να τις δει η νύχτα.

Όταν φωτίσει η μέρα, μαζεύω τα χαρτιά, αδειάζω το ράφι και τοποθετώ επάνω τα συνήθη στολίδια: Ένα ωραίο όρθιο πόστερ με πριγκίπισσες, ομοιώματα νεράιδων κι ένα όμορφο κουκλίστικο σπιτάκι στο κέντρο του ραφιού. Όλα μαζί συνθέτουν την απεικόνιση ενός νέου, παραδεισένιου κόσμου. Ακολουθεί το

Φινάλε: *Τώρα είναι σα να μην υπήρξατε ποτέ, ποτέ, ποτέ*
Στον θαυμάσιο νέο κόσμο
Που αντικρύζουν τα μάτια της ψυχής μου...

Συνδυασμοί: Συνδυάζω τα χαρτιά μεταξύ τους κάπως χαλαρά, με διαίσθηση. Για να πέσει μια κάρτα πολέμου ή αποτελέσματος, πρέπει το σύμβολό της να συνδυάζεται με το στοιχείο του προηγούμενου χαρτιού. Αν όχι, απορρίπτεται και προχωράμε στην επόμενη θέση. Ειδικότερα:

- Matrix: ταιριάζει και σχηματίζει αντίθεση με όλα τα υπόλοιπα σύμβολα
- Γη, Νερό, Φωτιά, Αέρας, Κενό: πηγαίνουν με τα Regina, Matrix, Άπειρο
- La Regina: πηγαίνει με τα Υβόννη, Γη, Νερό, Φωτιά, Αέρας, Κενό, Άπειρο, Matrix, Ερχόμενη Φυλή
- Υβόννη: πάει με τα Matrix, Ερχόμενη Φυλή, Regina
- Άπειρο: συνδυάζεται με όλα τα σύμβολα

Η Επίκληση στον Εαυτό

Εγώ, η Υβόννη
Είμαι ο Παράδεισος
Μόνον εγώ, τίποτε άλλο.
Για τους αστρικούς κόσμους που σβήνουν
Για τα φυσικά βασίλεια που χάνονται
Για ολόκληρο το Σύμπαν που μολύνεται
Εγώ, η Υβόννη,
Γεννημένη την ημέρα του Μαύρου Σάμπατ,
Προστάζω: Θάνατος στο Τέρας Ανθρωπότητα (τρις)

Είναι πολύ αργά για σας που είσαστε Ένα:
Το Φως θα εξοντώσει το γένος σας
Ο Αέρας θα σκορπίσει τις στάκτες σας
Το Νερό θα ξεπλύνει το μίασμα
Η Γη θα καταπιεί τα βδελυρά σας έργα
Το Κενό θα αφανίσει τους εξωγήινους αφέντες σας
Σύντομα θα είναι σα να μην υπήρξατε ποτέ, ποτέ, ποτέ

Έτσι οι αστρικοί κόσμοι έλαμψαν ξανά
Έτσι τα φυσικά βασίλεια θέριεψαν ξανά
Έτσι το Σύμπαν είναι αγνό ξανά:
Το Φως εξόντωσε το γένος των Ανθρώπων
Ο Αέρας σκόρπισε τις στάκτες τους
Το Νερό ξέπλυνε το μίασμα
Η Γη κατάπιε τα βδελυρά τους έργα
το Κενό αφάνισε τους εξωγήινους αφέντες τους
Είναι σα να μην υπήρξαν ποτέ, ποτέ, ποτέ...

Προφέρω την επίκληση αργά τη νύχτα, πριν ξεκινήσω τη Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα και υποκαθιστά την Υπέρτατη Τελετουργία.

Δευτέρα, 11 Μαρτίου 2013
(11/3/2013 => 1+1+3+2+1+3=11) **[Νέα Σελήνη]**

Επειδή τίποτα δεν σταματά τον Σκοπό: Από σήμερα, ώρα 11:00 τη νύχτα, ξαναμπαίνει σε λειτουργία η

Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Υπέρτατη Τελετουργία – Πονηρία

Θέση 2η: Τέλειο Ουράνιο Κενό – Το Παράδοξο
Επαλήθευση: Ήδη από το πρωί της 4ης Μαρτίου παρατηρώ τα πρώτα σημάδια: Ανοίγοντας την πίσω πόρτα του σπιτιού, βρίσκω απέξω πεταμένα έξι λεμόνια, μερικά από αυτά κομμένα ή ζουπηγμένα (ένδειξη μαγείας;). Στις 13 του μήνα παρατηρώ γύρω μου τρανταχτά "σημεία": Πηγαίνω σ' ένα μαγαζί ηλεκτρονικών ειδών για ν' αγοράσω μελάνια, κοιτάζω τις οθόνες των τηλεοράσεων μόλις 4-5 φορές και τις τρεις αντικρύζω σκηνές φωτιάς. Παρόμοιες σκηνές αντικρίζω όποτε ανοίγω την τηλεόραση στο σπίτι. Την ίδια μέρα, το τηλεκοντρόλ μας χαλάει εντελώς, τρεις καινούργιες λάμπες καίγονται και μια τέταρτη καταστρέφεται με έκρηξη!

Θέση 3η: La Regina – Εξάλειψη
Επαλήθευση: 6000 νεκροί κατά τη διάρκεια πολεμικών συμπλοκών στη Συρία.Ο πιο αιματηρός μήνας τα τελευταία δυο χρόνια.

Θέση 4η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Νερό

Θέση 5η: Εγώ, η Υβόννη – Κρυφοί Εχθροί
Επαλήθευση: Στις 13 και 14 Μάρτη τα οράματα φωτιάς επανεμφανίζονται αναπάντεχα και με ταράζουν. Στις 15 του μήνα πηγαίνω στο Βασιλόπουλο και βλέπω εκεί ένα βιβλίο με τίτλο "Το δέντρο με τα όνειρα" (το εν λόγω κατάστημα δεν πουλάει πολλά βιβλία). Το έργο πραγματεύεται τον κόσμο των ονείρων

και την τέχνη του ονειρέματος, ενώ για εξώφυλλο έχει τον πίνακα "The Nightmare", τον ίδιο ακριβώς που έχω βάλει εγώ στο χαρτί μου "Κρυφοί Εχθροί". Στις 19 του μήνα, το εφιαλτικό μήνυμα "hell" έρχεται στο ύπνο μου δυο φορές μέσα σε μια νύχτα, πράγμα που με θλίβει για όλη την υπόλοιπη μέρα. Το ίδιο μεσημέρι ονειρεύομαι μια επιγραφή σε στυλ γκράφιτι που διαβάζω κάτω σ' ένα δρόμο: Ο,ΤΙ ΕΙΣΑΙ, ΑΥΤΟ ΓΙΝΕΣΑΙ (= γίνεσαι ότι είναι γραφτό από τις γενετικές σου καταβολές να γίνεις).

6η Θέση: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Αέρας –
Παγερή Εισβολή
Επαλήθευση: Σύμφωνα με Ρώσους επιστήμονες, η Γη βρίσκεται στα πρόθυρα νέας εποχής παγετώνων. Απότομη παγωνιά θα σημειωθεί σε όλο τον πλανήτη από το 2014, η οποία θα διαρκέσει τουλάχιστον δύο αιώνες και στην κυριολεξία θα παγώσει τον κόσμο μας...

. . . .

Πέμπτη, 14 Μαρτίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πετώ ψηλά, έχω γλυτώσει από έναν τρομερό φυσικό κίνδυνο, μα τώρα όλη η γη από κάτω μου τρέμει με φοβερό σεισμό. Τεράστιοι πέτρινοι όγκοι μετατοπίζονται, ολόκληρες ήπειροι αλλάζουν όψη, κι εγώ σκέφτομαι ότι είναι πολύ επικίνδυνο να προσγειωθώ οπουδήποτε. Όταν ξυπνώ, δεν θυμάμαι πολλές λεπτομέρειες...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι κάπου στην Αθήνα, μέσα σ' ένα μαγαζί φωτογραφικών ειδών σε μια υπόγεια στοά. Συνομιλώ με τις δυο υπαλλήλους, μου προσφέρουν εργασία εκεί μα εγώ τους εξηγώ ότι μπορώ να δουλεύω μονάχα τα πρωινά, επειδή τα απογεύματα παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Μου θυμώνουν, διαπληκτιζόμαστε, σηκώνομαι και φεύγω. Ωστόσο, η μία απ' αυτές, μια ψηλή μελαχροινή που θυμίζει τη Νικολέτα από την Παγγαία, με ακολουθεί σε όλη τη Σταδίου, βρίζοντάς με απειλητικά. Σε κάποιο φανάρι κοντά στο Σύνταγμα περνώ απέναντι γοργά κι εκείνη με χάνει. Βιάζομαι

να χαρώ, όμως τη βρίσκω να με περιμένει καθιστή λίγο πιο κάτω. Τότε, θυμάμαι ότι εδώ κοντά υπάρχει ένα αστυνομικό τμήμα. Αμέσως αλλάζω συμπεριφορά, το παίζω φιλική και παίρνω μαζί της το δρόμο πίσω -τάχα για το μαγαζί. Της δίνω ψευδή στοιχεία για τον εαυτό μου, λέω μάλιστα ότι είπα ψέματα πως διδάσκω και ότι στην πραγματικότητα είμαι άνεργη. Ρωτώ να μάθω γι' αυτήν· μου λέει πως το φωτογραφείο τους λέγεται "Κετόνες". Στο μεταξύ, την οδηγώ με τρόπο στην υπόγεια στοά απέναντι από το Σύνταγμα, εκεί όπου βρίσκεται το αστυνομικό τμήμα. Εκείνη δεν υποψιάζεται τίποτα.

Φθάνουμε μπροστά στον πάγκο του αστυνομικού υπηρεσίας (ψηλός, ξανθός, όμορφος, με στολή) και του εξηγώ τα καθέκαστα: Η τύπισσα μ' έχει πάρει από πίσω εδώ και μια ώρα τουλάχιστον, με ενοχλεί και με απειλεί συνεχώς. "Αν είναι δυνατόν!" απορεί ο αστυνομικός. Αμέσως τη συλλαμβάνει και τη δένει με χειροπέδες. Ύστερα ο άνδρας μου χαμογελά και μου λέει ότι μπορώ να φύγω. Επιτέλους! Αποχωρώ γεμάτη ανακούφιση, βγαίνω στο φως, περπατώ στη λεωφόρο μόνη, ελεύθερη και χαρούμενη...۩

☺ Το πρωί παίζουμε ποδόσφαιρο στην αυλή μαζί με τον μικρό όταν, σε μια στιγμή, περνά απέξω ο παππούς του ο Λάμπης. Σταματά το αμάξι, κατεβαίνει και μας μιλάει για λίγο. Ύστερα μας αποχαιρετά επειδή έχει δουλειά αλλά ο Χαρούλης αρνείται επίμονα να του πει "γεια". Ωστόσο, μόλις μπαίνουμε μέσα, ο μικρός πέφτει κάτω γονατιστός και αρχίζει να ωδύρεται: "Είμαι πολύ χαζό παιδί!"
"Γιατί χρυσέ μου;" τον ρωτάω.
"Γιατί έφυγε ο παππούς και δεν του είπα γεια!"
"Και γιατί δεν του είπες γεια;" αναρωτιέμαι η μάνα μου.
"Επειδή έφυγε και δεν με πήρε μαζί του!"

Λίγο αργότερα, ο μπαμπάς προσπαθεί να αλλάξει μια καμμένη λάμπα στο οφίς. Εγώ δεν το κάνω επειδή ζαλίζομαι πάνω στη στενή σκάλα. Ο Χάρης φαγώνεται να βοηθήσει, τρέχει να δώσει την καινούργια λάμπα στον πατέρα μου και λέει γλυκά: "Όταν μεγαλώσω θα τα φτιάχνω εγώ, γιατί ο παππούς δεν πρέπει να κουράζεται!"

Σάββατο, 16 Μαρτίου 2013

Το απόγευμα περνά ο Γιάννης από το σπίτι, πιάνουμε λίγη κουβέντα, παραπονιέται για τα χρέη και τις ταλαιπωρίες του, εμείς κάτι λέμε για τα λάθη που έχει κάνει ("πήγες και παντρεύτηκες από τα 22, έδωσες 55.000 ευρώ για το σκάφος κλπ") μα εκείνος, με πολύ τουπέ, έχει έτοιμη την απάντηση: "Τουλάχιστον, έχω το παιδί και μου χρυσώνει το χάπι! Όσο για σας, τι θα ήταν η ζωή σας εδώ κάτω, αν δεν υπήρχε ο Χάρης;" *[μετάφραση: χάρη σας κάνουμε που μας κρατάτε το παιδί κάθε μέρα, όλη μέρα!"]*. Ακόμη: "Πολύ καλά έκανα και αγόρασα το σκάφος! Αν είχα ανοίξει μαγαζί, τώρα θα το είχα κλείσει και θα είχα χάσει και τα λεφτά. Ενώ τώρα μου μένει το σκάφος, που μπορώ να το πουλήσω όποτε θέλω!" *[δηλαδή, θα του ήταν αδύνατο να μην πετάξει κάπου τα 50.000 ευρώ, από τα οποία 25.000 ήταν του πατέρα μου και 10.000 δικά μου. Όσο για το αν μπορεί να πουλήσει το "κότερο", αμφιβάλλω εντόνως· μα ακόμη κι αν τα καταφέρει, δεν τον συμφέρει να (μας) το πει...]*. Αυτό είναι το κακό με τους κακούς: Δυσκολεύεσαι να πεις ποιός απ' όλους είναι ο χειρότερος! Για παράδειγμα, εκεί που λες ότι χειρότερος είναι ο Νάσος, κάτι γίνεται, κάτι λέγεται, και βλέπεις ότι χειρότερος είναι ο Γιάννης. Και αντίθετα...

Τώρα η ώρα έχει φθάσει 23:30 τη νύχτα κι έχουμε πέσει όλοι για ύπνο όταν ξαφνικά ακούγονται δυνατές μουσικές από το διαμέρισμα του Γιάννη. *Τώρα βρήκε να βάλει το στέρεο;* αναρωτιέμαι ενοχλημένη. Περιμένω μερικά λεπτά, ύστερα με πιάνουν τα νεύρα μου, σηκώνομαι από το κρεβάτι και πάω να κάνω παράπονα στη μητέρα μου για το θόρυβο. Εκείνη παίρνει τηλέφωνο το Γιάννη, του λέει ευγενικά να το χαμηλώσει επειδή κοιμόμαστε κι εκείνος τη διαβεβαιώνει "Εντάξει γιαγιά!"

Ωστόσο, γρήγορα διαπιστώνω ότι ο νεαρός έχει δυναμώσει τη μουσική αντί να την χαμηλώσει και το νταβαντούρι θα κρατήσει αμείωτο μέχρι τις 12:15 τα μεσάνυχτα...

Κυριακή, 17 Μαρτίου 2013

Ακόμη μια μέρα κρατάμε τον Χαρούλη. Έχω ντυθεί "Μπάρμπι" (φοράω μια μάξι κόκκινη κελεμπία με ανθεμωτά σχέδια, μια μακριά μωβ περούκα και ασημένια γυαλιά ηλίου), του διαβάζω μοντέρνα παραμύθια, παίζουμε διάφορα παιγνίδια και κουβεντιάζουμε ζωηρά. Ενώ παίζουμε ποδόσφαιρο, ο μικρός αρχίζει να παραπονιέται ότι πονάει η κοιλιά του. Η ώρα περνάει, ο Χάρης υποφέρει, κλαίει και διπλώνεται από τον πόνο, δεν μπορεί ούτε να περπατήσει. Φοβόμαστε μήπως είναι σκωληκοειδίτιδα, οπότε ετοιμάζομαι να τον πάω στο Νοσοκομείο Παίδων. Τελικά, αυτό το αναλαμβάνει ο Θανάσης με τη Χριστίνα, η οποία διαθέτει αυτοκίνητο.

Όπως μας ενημερώνει αργότερα ο Νάσος δια τηλεφώνου, θα χρειαστεί να περιμένουν γύρω στις πέντε ώρες μέχρι να έλθει η σειρά του Χάρη. Γύρω στις 5:00 το απόγευμα μαθαίνουμε ότι ο μικρός δεν έχει τίποτα σοβαρό, μάλλον καμιά ίωση, ωστόσο θα πρέπει να περιμένουν κανένα δίωρο ακόμη για να πάρουν τα αποτελέσματα των εξετάσεων αίματος. Τότε έρχεται η Τατιάνα, της λέμε τα καθέκαστα κι εκείνη προτείνει να ενημερώσουμε αμέσως το Γιάννη -πράγμα που ετοιμαζόμασταν να κάνουμε, έτσι κι αλλιώς.

Όταν επιστρέφει ο Γιάννης από τη δουλειά, κατά τις 6:00 το απόγευμα, μας εκφράζει αμέσως τα παράπονά του όλο φούρια και τσαμπουκά:

"Με ειδοποιήσατε πολύ αργά, κι αυτό επειδή ήλθε η Τατιάνα!"

“Περιμέναμε να μάθουμε τα αποτελέσματα των εξετάσεων”, δικαιολογείται απολογητικά η μητέρα μου.
“Το παιδί περίμενε πέντε ώρες να έρθει η σειρά του, αν είχα πάει εγώ εκεί θα το γκρέμιζα το νοσοκομείο! Αμέσως έπρεπε να τον πάρει ο γιατρός!” συνεχίζει έξαλλος ο Γιάννης.
“Δεν κάνουν εξαιρέσεις για κανένα παιδί!” του απαντώ εγώ.
“Θα έπρεπε να φωνάξετε εδώ τον δικό μας παιδίατρο, όχι να τρέχει ο Χάρης στων Παίδων!” *[δηλαδή, να πληρώναμε εμείς την παιδίατρο 100 ευρώ, για να μας πει τελικά να τον πάμε στο νοσοκομείο]*.
“Στο τέλος θα βρούμε κανένα μπελά που κρατάμε το μωρό!” λέει αργότερα η μάνα μου στην αδελφή μου. Αργεί αλλά καμιά φορά το πιάνει το νόημα...

Λίγο αργότερα, ξανακατεβαίνει ο Γιάννης και προσπαθεί να τα μπαλώσει: “Δεν σας είπα και τίποτα, μην το κάνετε θέμα”. Τέλος πάντων, εγώ δεν λαβαίνω μέρος σε τέτοιες κουβέντες, άλλωστε ξέρω πια πολύ καλά πού έχω μπλέξει...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Κάποτε, στα παλιά παιδικά παραμύθια υπήρχε το εξής δίδαγμα: Τα “κατσικάκια/προβατάκια/γουρουνάκια” πρέπει να μην εμπιστεύονται ποτέ τους “λύκους” και να έχουν διαρκώς τα μάτια τους ανοιχτά αν δεν θέλουν να καταλήξουν γεύμα του “λύκου” ή της “αλεπούς”.

Ωστόσο, σε πολλά σύγχρονα παραμύθια δίνεται το ακριβώς αντίθετο δίδαγμα: Αν είσαι “γουρουνάκι” και δεν θέλεις να σε φάει ο “λύκος”, πρέπει να του κάνεις συνεχώς εκδουλεύσεις και γλυψίματα. Αν, μάλιστα, είσαι αρκετά δουλικός κι ευχάριστος, μπορεί να σ' ερωτευθεί και καμιά “λυκίτσα” (Το γεύμα των Λύκων, του G. de Pennant). Αν, πάλι, ο “λύκος” σε κυνηγάει, μην τρέχεις να του ξεφύγεις· δεν σε κυνηγάει για να σε φάει ο κακομοίρης αλλά για να σου κάνει πάρτι έκπληξη! Οι “λύκοι” και τα “γουρουνάκια” μπορούν να είναι φίλοι! (Ο Λύκος και τα Τρία Γουρουνάκια του G. de Pennant). Στο παραμύθι “Η Αρπαγή της Κότας” της B. Rodriguez, μια αλεπού κλέβει μια κότα από ένα κοτέτσι. Οι φίλοι της τρέχουν να τη σώσουν, διασχίζοντας δάση, βουνά, λαγούμια, άγριες θάλασσες. Ωστόσο, έχουν παρεξηγήσει τις διαθέσεις της

καημένης της αλεπούς, η οποία δεν σκοπεύει να φάει την κότα αλλά να την κάνει φιλενάδα της: Παίζουν μαζί, κοιμούνται μαζί αγκαλιά, κάθονται μαζί πλάι στο τζάκι! Στο τέλος, η κότα αποφασίζει να μείνει για πάντα μαζί με την αλεπού παρά να ακολουθήσει τους παλιούς φίλους της πίσω στο κοτέτσι!

Γενικότερο δίδαγμα: Να εμπιστεύεστε τυφλά τους "λύκους" και τις "αλεπούδες", δεν είναι καθόλου επικίνδυνοι, αντίθετα μπορούν να γίνουν οι καλύτεροι φίλοι σας! Εμπιστευθείτε τους κι έννοια σας!

Παραμύθια του είδους επιτελούν μια υπόγεια πλύση των παιδικών εγκεφάλων σχετικά με την περιβόητη "θετική σκέψη" = Δεν ακούω, δεν βλέπω, δεν μιλώ για το κακό" και γίνομαι εύκολο θύμα των επιτηδείων...

Τετάρτη, 20 Μαρτίου 2013

☻ Νωρίς το πρωί πηγαίνω με τον Χαρούλη στο ψιλικατζίδικο και του αγοράζω μπισκότα. Απαιτεί να του πάρω και δυο περιοδικά, τα οποία όμως δεν του παίρνω επειδή είναι πολύ μικρός για να διαβάσει κι επειδή δεν έχω αρκετά χρήματα μαζί μου. Σε όλο το δρόμο για το σπίτι, ο μικρός με βρίζει και με κλωτσάει ασταμάτητα. Έτσι, του κρύβω τα μπισκότα και του λέω ότι αν δεν ζητήσει συγγνώμη μπισκότα δεν θα δει ούτε με το κυάλι. Στο τέλος, και με τα χίλια ζόρια, ζητάει συγγνώμη.

Πέρα απ' αυτά, μου φαίνεται ότι ο μικρός έχει αρχίσει να το παρακάνει με την κλάψα στο ποδόσφαιρο: Όποτε παίζουμε και τύχει να του βάλω κανένα γκολ, πέφτει κάτω και ωδύρεται με πάθος σα να παίζει σε αρχαία τραγωδία. Αν επιμείνω, αρχίζει να στριγγλίζει διαρκώς σαν υστερικός, τρέχει καταπάνω μου να με χτυπήσει και μετά απαιτεί να στέκομαι ακίνητη στη γωνία ώστε να μπορέσει να σκοράρει.

Συνήθως γελάω με την όλη υπόθεση, νομίζω όμως ότι είναι καιρός να του κόψω το πολύ ποδόσφαιρο, εφόσον αυτό το παιγνίδι από τη φύση του εξάρει υπερβολικά τα κατώτερα ένστικτα του ανθρώπου όπως επιθετικότητα, βιαιότητα, σαδισμό, κατεργαριά αλλά και ηττοπάθεια, μαζοχισμό, γκρίνια -ανάλογα με την περίπτωση. Αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή το

εν λόγω παιγνίδι παίζεται με τα πόδια (άρα απασχολεί τα κατώτερα ενεργειακά chakras) και προϋποθέτει έντονη σωματική επαφή. Όση ώρα παίζουμε, το παιδί δεν διασκεδάζει πραγματικά -αντίθετα, γκρινιάζει διαρκώς, κλαίει, αγωνιά, υποφέρει. Ωστόσο, ζητάει να παίζουμε συνέχεια ποδόσφαιρο. Φαίνεται πως οι ενασχολήσεις του είδους, ακόμη κι αν δεν είναι πραγματικά διασκεδαστικές, προκαλούν εθισμό. Αλήθεια, έτσι ακριβώς δεν λειτουργεί και το σεξ;

Παρασκευή, 22 Μαρτίου 2013

Από σήμερα το απόγευμα ξεκινώ μαθήματα στα εγγόνια της Θεώνης, τις δίδυμες Θεώνη και Μάρθα, επτά χρονών τώρα. Προς το παρόν θα τις βοηθώ στα μαθήματα του σχολείου και από Σεπτέμβρη θα αρχίσουμε αγγλικά.

Στο πρώτο μας μάθημα τα κορίτσια έχουν να μελετήσουν ένα κείμενο σχετικά με την Επανάσταση του 1821. Μόλις επιστρέφω σπίτι, στην τηλεόραση παίζεται μια διαφήμιση εφημερίδας, η οποία περιέχει έναν τόμο για την Επανάσταση του 1821. Παράξενη ***σύμπτωση***...

☺ Λίγο αργότερα πιάνω ενδιαφέρουσα κουβέντα με τον μικρό: “Για πες μου Χάρη, ποια είναι πιο όμορφη, εγώ ή αυτή;” τον ρωτάω, δείχνοντάς του ένα εξώφυλλο με την τηλεοπτική Χουρρέμ.
“Αυτή είναι η γυναίκα του Σουλεϊμάν!” λέει αμέσως.
“Ναι, αλλά ποια είναι ομορφότερη, εγώ ή αυτή;” επιμένω εγώ.
“Εσύ! Αλλά και αυτή!” μου απαντά με χαμόγελο
“Δηλαδή, εγώ θα μπορούσα να παίξω το ρόλο της Χουρρέμ στην τηλεόραση;”
“Ναι! Αλλά και η μαμά!” μου κάνει όλο γλύκα. Φυσικό διπλωματικό ταλέντο;

Πέμπτη, 28 Μαρτίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ έξω στο ύπαιθρο όταν με πλησιάζει μια μελαμψή αδύνατη, μάλλον κοντή γυναίκα και μου πιάνει φιλική κουβέντα. Γρήγορα όμως αποδεικνύεται ότι θέλει να μου πάρει χρήματα, με αρκετά

επιθετικό τρόπο. Εγώ θυμώνω και παίρνω πίσω τα χρήματά μου μέσα από την τσάντα της. Ωστόσο, υποψιάζομαι ότι ίσως μου έχει κλέψει περισσότερα. Μετά από σύντομο διαπληκτισμό μαζί της, απομακρύνομαι γοργά. Γρήγορα, όμως, μια μεγάλη μπουλντόζα έρχεται απειλητικά προς το μέρος μου και με αναγκάζει να γυρίσω πίσω. Κρύβομαι ανάμεσα στα δέντρα αλλά το τεράστιο όχημα εξακολουθεί να με πλησιάζει επικίνδυνα. Μόλις που καταφέρνω να του ξεφύγω.

Ερμηνεία: Σήμερα πηγαίνω στην τράπεζα να εισπράξω τη σύνταξη του μπαμπά. Μόλις φθάνω σπίτι, η μαμά μου ζητάει 150 ευρώ για προσωπικά της έξοδα του μήνα, δηλαδή για τους Μαρκάκηδες. Της τα δίνω, ευελπιστώντας ότι θα της φθάσουν ως το τέλος του Απρίλη. Ωστόσο, μόλις τρεις μέρες αργότερα, θα μου ζητήσει επίμονα άλλα 10 ευρώ, λέγοντάς μου ότι δεν της έχει μείνει δεκάρα. Απορώ κι εξίσταμαι:
"Προχθές δεν σου έδωσα 150 ευρώ; Πού τα ξόδεψες όλα;"
"Τα μισά τα έδωσα στο Νάσο για ν' αγοράσει κρέας και άλλα είδη διατροφής", μου απαντά με ύφος μάρτυρα.
"Αυτά που μου λες είναι παρανοϊκά πράγματα", διαμαρτύρομαι και αρνούμαι έντονα να της δώσω το ποσόν...

Λίγο αργότερα καταφθάνει η αδελφή μου και μου ανακοινώνει ότι στις 2 Απρίλη θα λήξει το ετήσιο συμβόλαιό της με το γυμναστήριο και απαιτεί να της δώσω εγώ τα 140 ευρώ που απαιτούνται για να το ανανεώσει για άλλους 12 μήνες. "Χάρη σε μένα δεν γλύτωσες τόσα λεφτά από το ΤΕΒΕ;" μου κάνει. Όντως, πολύ βολικό γι' αυτήν να σκεφθεί για τη διακοπή του ΤΕΒΕ μου ειδικά τώρα, που πρέπει να πληρώσει για το γυμναστήριο...

Η ουσία είναι μία: Όσο γνωρίζουν ότι διαθέτω έστω 100 ευρώ στην τράπεζα, δεν θα ησυχάσουν αν δεν μου τα φάνε όλα. Από την άλλη, το να στήνω ομηρικούς καυγάδες για να αντιστέκομαι στην αφαίμαξη, μου καταναλώνει υπερβολική ενέργεια, την οποία δεν μπορώ να σπαταλάω. Θα πράξω, λοιπόν, ως εξής:
α) Θα δώσω τα 150 ευρώ από τη σύνταξη του μπαμπά.
β) Ό,τι άλλα έξοδα απαιτούνται για το σπίτι, θα τα πληρώνω

από τα έσοδα που έχω από τα μαθήματα.
γ) Στο εξής θα μεταφέρω στο λογαριασμό μου στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο γύρω στα 200 ευρώ το μήνα κρυφά, δικαιολογώντας τα ως "έξοδα του σπιτιού". Έτσι, θα έλθει κάποια στιγμή που δεν θα μου έχει μείνει τίποτα στο λογαριασμό της Εθνικής Τράπεζας. Και ό,τι σώσουμε...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2013):*** Συνεχίζω τα χάπια Norgesic και πηγαίνω σχετικώς καλά μέχρι τις 13 του μήνα, οπότε η "συνταγή" αρχίζει να χαλάει -με πολύ ύπουλο τρόμο μάλιστα: Ξυπνώ ανάσκελα, φέρνω ασυναίσθητα το χέρι πάνω στην καρδιά κι έχω επί τόπου ένα υπνοπομπικό όραμα πυρσού. Δυο μέρες αργότερα σταματώ τα χάπια. Ωστόσο, δυο στις τρεις φορές που ζήτησα το χρησμό των νεράιδων σχετικά με το θέμα, έπεσε η ίδια κάρτα: "Να αισθάνεσαι ασφάλεια" *(= βρίσκομαι σε πόλεμο με ορατούς και αόρατους εχθρούς· χρειάζεται να είμαι σε ετοιμότητα για να τους αντιμετωπίσω)*.

Τις επόμενες μέρες η κατάσταση επιδεινώνεται αισθητά, οπότε ξαναρχίζω τα Norgesic στις 24 του Μάρτη. Ωστόσο, τα πράγματα πηγαίνουν ακόμη χειρότερα. Αρκετά απογοητευμένη, μετά από τέσσερις μέρες αποφασίζω να κόψω τα χάπια -μάλλον οριστικά. Επίσης, έχω διαπιστώσει ότι για κάποιο περίεργο λόγο, η παρακολούθηση DVD επιδεινώνει τα *οράματα φωτιάς* και το *εφιαλτικό μήνυμα* πολύ περισσότερο από την τηλεόραση. Το ίδιο ισχύει και για τα CDs.

Την Κυριακή, 31 Μαρτίου, με πιάνει γερό συνάχι που με ταράζει για αρκετές μέρες. Ως αποτέλεσμα, τις επόμενες νύχτες μου έρχονται ορισμένες σχηματοποιημένες παραισθήσεις φωτιάς, ωστόσο τίποτα το ανησυχητικό. Λοιπόν, το έχω παρατηρήσει: Όποτε πάω να βελτιωθώ ψυχικά, καπάκι μου έρχεται άσχημο συνάχι, το οποίο φυσικά επιδεινώνει τα νυχτερινά μου προβλήματα. Η ακατάσχετη καταρροή μπλοκάρει τη σκέψη μου, επιδεινώνει τα νυχτερινά μου προβλήματα και μου κάμπτει το ηθικό. Αυτός είναι, άλλωστε, ο σκοπός κάθε αρρώστιας.

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τις εξής ενοχλήσεις:
Οράματα φωτιάς: 4 (+σχηματοποιημένες φλόγες)

Εφιαλτικό μήνυμα: 4
Όνειρα με φλόγες: 1
Καθαρές νύχτες: 19

* * * *

Τετάρτη, 10 Απριλίου 2013 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Ανθρωπότητα – Υγρός Θάνατος
[στο χαρτί μου απεικονίζεται ένα "ζωντανό τσουνάμι"]
Επαλήθευση: Δυο μέρες αργότερα, θα μεταδοθεί στην τηλεόραση η ταινία "Φονικό Τσουνάμι". Δεν το γνώριζα από πριν.

Θέση 2η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Κακία – Ηρεμία
Επαλήθευση: Στις 28 Απρίλη αποφασίζω να εξερευνήσω στο Διαδίκτυο το θέμα "Nano implants cause nightmares". Μόλις πάω ν' ανοίξω το πρώτο site, χωρίς καμία προειδοποίηση, το κομπιούτερ μου μολύνεται από 38 ιούς! Περίεργο, δεδομένου ότι είχα εγκαταστήσει καινούργιο antivirus λίγους μήνες πριν· παράξενη ***σύμπτωση****, πάντως, η προσβολή να γίνει από το συγκεκριμένο site. Η κακία του Τέρατος ξεκάθαρη...*

Θέση 3η: Θυμός + Κενό – Αέρας – Αποτοξίνωση
Επαλήθευση: Νιώθω θυμό εφόσον η δουλειά μου διακόπτεται. Θεωρώ σκόπιμο στο εξής να μην ανοίγω πια το Internet από το σπίτι μου (Αποτοξίνωση), ενώ σκοπεύω να διακόψω τη σύνδεση όταν έλθει η ώρα. Στο εξής, όποτε θέλω να ερευνήσω κάτι, θα πηγαίνω σε Internet Cafe.

Θέση 4η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Θύελλα πολέμου
Επαλήθευση: Γύρω στις 22 Απρίλη, πολεμικές συγκρούσεις στη Νιγηρία αφήνουν γύρω στους 190 νεκρούς. Παράλληλα, συνεχίζονται οι συμπλοκές στη Συρία και στο Ιράκ με εκατοντάδες νεκρούς.

Θέση 5η: Υπέρτατη Τελετουργία – Οδυνηρές Αναμνήσεις
Επαλήθευση: Από την αρχή το ήξερα, μα το έκανα: Ήταν λάθος μου να εγκαταστήσω σύνδεση Internet στο σπίτι μου κι ακόμη μεγαλύτερο λάθος ήταν να εξερευνώ απαγορευμένα θέματα (πχ εμφυτεύματα μικροτσίπ, nano-implants) στο Διαδίκτυο από το κομπιούτερ μου, εφόσον ξέρω ότι παρακολουθούμαι ανελλιπώς από ύποπτα κυκλώματα.

Θέση 6η: Τέλειο Ουράνιο Κενό + Υβόννη – Τυφώνας
Επαλήθευση: Ανεμοστρόβιλος-μαμμούθ στην Οκλαχόμα, με 51 νεκρούς, στις 20 Μάη. "Ακραίο και σπάνιο φυσικό φαινόμενο", είπαν στην Ειδήσεις.

. . . .

Σάββατο, 13 Απριλίου 2013

Είναι πρωί, έχει έλθει η θεία Πηνελόπη για επίσκεψη και μόλις με βλέπει δεν ξέρει τι να μου προωτοαναθέσει να κάνω γι' αυτήν:
"Έχεις Internet; Θέλω να μου κοιτάξεις κάτι μετοχές, έμαθα ότι το Χρηματιστήριο ανέβηκε πρόσφατα!"
"Το Χρηματιστήριο μια μέρα ανεβαίνει και εκατό μέρες κατεβαίνει", της το κόβω.
Λίγο αργότερα, με ρωτάει πονηρά: "Θα πας στο Σκλαβενίτη; Αν πας, θέλω να μου πάρεις από εκείνο το κεφαλλονίτικο τυρί".
"Δεν πηγαίνω στο Σκλαβενίτη", της απαντώ ειλικρινά.

Γύρω στο μεσημέρι, τηλεφωνεί από το σπίτι της και μου ζητά να πάω στη μικροβιολόγο για να πάρω κάτι απαντήσεις σε εξετάσεις αίματος που έχει κάνει. "Η οικιακή βοηθός μου είναι εδώ αλλά δεν ξέρει να πάει", μου δικαιολογείται *[δηλαδή, η κότα δεν μπορεί να βρει το ιατρείο, εκατό μέτρα μακριά]*. Τέλος πάντων, πηγαίνω και της φέρνω τις απαντήσεις.

Λίγο αργότερα η θεία ξανατηλεφωνεί και μου ανακοινώνει ότι: "Έχουμε φτιάξει μακαρονάδα αλλά δεν έχουμε τυρί. Μήπως μπορείς να πας να μας αγοράσεις λίγο;"
"Μόλις έφευγα για μάθημα", της λέω. *Μα τι είναι τούτη;*

☺ Είναι πια απόγευμα, ο Χαρούλης έχει κατέβει στην αυλή μας και παίζει μόνος του ποδόσφαιρο. Από το μπαλκόνι του Νάσου ακούγεται μουσική, εφόσον τώρα εκεί κάθεται και παίζει κιθάρα ένας φίλος του ανηψιού μου. Τότε, ο μικρός σηκώνει το κεφάλι και φωνάζει: “Σταματήστε, σταματήστε τη φασαρία!”

Ακόμη, του αρέσει του Χάρη να γράφει γράμματα και αριθμούς ή να παίζει μόνος του στο σαλόνι, φτιάχνοντας με το μυαλό του ένα σωρό φανταστικές ιστορίες -όπως έκανα εγώ κάποτε. “Αφήστε με ήσυχο!” παραπονιέται όταν τον διακόπτουμε. Είπαμε: Μου παραμοιάζει αυτό το παιδί...

Πέμπτη, 18 Απριλίου 2013

Νωρίς το πρωί με καλεί στο σπίτι της η θεία Πηνελόπη για να μου αναθέσει να της αγοράσω παξιμάδια και ψωμί. Θέλει, όμως, και κάτι άλλο, κουφό: Όταν πάω στο γιατρό Τζανετάκο για να μου γράψει φάρμακα του μπαμπά, να του πάω, λέει, κι ένα βάζο με γλυκό περγαμόντο που έχει φτιάξει η ίδια για να τον ευχαριστήσει που την πρόσεξε ιδιαίτερα όσο καιρό νοσηλευόταν πέρυσι στο νοσοκομείο του (!). Γελοιότητες, λες και βρισκόμαστε στη δεκαετία του '50. Δέχτηκα, όμως, τι να κάνω;

Ψυχική Εμπειρία: Είναι μεσημέρι, έχω αποκοιμηθεί και ονειρεύομαι, όταν ξαφνικά συνειδητοποιούμαι και αφήνομαι στον άνεμο. Για λίγη ώρα αιωρούμαι ανάσκελα, ώσπου το περιβάλλον γύρω μου σκουραίνει και καμπυλώνει σε μια μεγάλη γκρίζα σήραγγα όπου γλιστρώ πολύ γοργά, χωρίς προσπάθεια. Καταλήγω σ' ένα άλλο όνειρο, όπου βρίσκομαι σε νοσοκομείο μαζί με τον πατέρα μου. Ψάχνω να βρω χαρτί να καταγράψω την εμπειρία μα οι σελίδες που βρίσκω είναι βρεγμένες...۩

Ξυπνώ στις 15:30, ντύνομαι βιαστικά και τρέχω να πάω στο μάθημα που έχω με τους Πανόπουλους. Ανέλπιστα προφταίνω το λεωφορείο· μόλις κάνω να μπω μέσα, βγαίνει μια κυρία και μου δίνει το χρησιμοποιημένο πριν από λίγα λεπτά εισητήριό της. Φθάνοντας στη στάση “Γεφυράκι”, όπου πρέπει

να κατέβω, είμαι αφηρημένη και δεν έχω χτυπήσει το κουδούνι. Σκεπτόμενη ότι θα χάσω τη στάση, σηκώνομαι βιαστικά και τότε η πόρτα ανοίγει μπροστά μου χωρίς εγώ να κάνω τίποτα. Έτσι, κατεβαίνω έγκαιρα και φθάνω στο μάθημα στην ώρα μου. Τίποτα το καταπληκτικό -ωστόσο μια σπάνια αύρα τύχης για μένα...

Τετάρτη, 24 Απριλίου 2013

Συνέχεια του σήριαλ "Θανάσης": Ο γυμναστής του τον διαβεβαίωσε, λέει, ότι είναι έτοιμος να λάβει μέρος στο πρωτάθλημα body building του Μάη. Στο εξής, όμως, θα πρέπει να γυμνάζεται τέσσερις φορές την ημέρα και να ακολουθεί μια ειδική δίαιτα σχεδόν αποκλειστικά με κρέατα. Τις δυο τελευταίες μέρες θα πρέπει να μην πιεί καθόλου νερό, για να γραμμώσει όσο το δυνατόν περισσότερο. "Κάποιοι λιποθυμάνε κατά τη διάρκεια των αγώνων", μας εξηγεί ο Νάσος όταν του εκφράζουμε τις αμφιβολίες μας.

Τέλος πάντων, ο ανηψιός ακολουθεί την ανωτέρω απίστευτη δίαιτα μόλις για τρεις μέρες (που εμένα θα μου στοιχίσουν 50 ευρώ για ουσίες + 70 ευρώ για κρέατα), χάνει τρία κιλά μέσα σ' αυτές τις τρεις μέρες κι αρχίζει ήδη να νιώθει αδύναμος. Τα βράδια αδυνατεί να κοιμηθεί επειδή οι ενέσεις που κάνει του προκαλούν υπερδιέγερση, οπότε θεωρεί σκόπιμο να καπνίζει δυο-τρία χασισάκια αποβραδίς μήπως και τον πάρει ο ύπνος. Παράλληλα, παρουσιάζει κι ένα περίεργο γρομπούλι στο στήθος. Δηλαδή, αν συνέχιζε για όλο το μήνα, πόσα κιλά θα έχανε και πώς θα ένιωθε;

Κατακλείδα: Εντέλει, ο Master Nassos θα αναβάλει τη συμμετοχή του για τους επόμενους αγώνες, που θα γίνουν το Νοέμβριο. Αυτό σημαίνει ότι κερδίζει έξι μήνες ακόμη δικαιολογία για να μην ψάχνει για δουλειά.

Στο μεταξύ, η αδελφή μου το φυσάει και δεν κρυώνει: "Τι έχω κάνει για να έχω τόσο προβληματικά παιδιά; Ο ένας είναι καταχρεωμένος και ο άλλος είναι ψυχάκιας. Τόσο άχρηστη μάνα ήμουν πια;"

“Μη στενοχωριέσαι”, τη συμβουλεύω. “Τέτοιοι τύποι τη βγάζουν πάντα καθαρή στο τέλος. Σκέψου ακόμη ότι υπάρχουν παιδιά λογικά, σωστά, μετρημένα, που παθαίνουν κακές αρρώστιες ή σκοτώνονται σε ατυχήματα. Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Μην ανησυχείς για τους γιους σου. Τέτοιοι τύποι δεν παθαίνουν τίποτα. Για τους φρόνιμους και τους μετρημένους να φοβάσαι. Αυτοί τα παθαίνουν όλα!”

Παρασκευή, 26 Απριλίου 2013

Έχει φθάσει βράδι, όταν μας τηλεφωνεί η θεία Πηνελόπη και ζητά επειγόντως να μου μιλήσει. Αναρωτιέμαι τι θα μου φορτώσει πάλι και ακούω τα εξής απίθανα: Αύριο, που έχει λαϊκή, να πάω να της φέρω ένα κιλό πατάτες και μισό κιλό κρεμμύδια, τα οποία θα έχει αγοράσει η φίλη της η Βέρα από τον πατατά αλλά θα τα έχει αφήσει στον Αργύρη τον μπροκολά!
“Ξέρεις ποιός είναι ο Αργύρης;” με ρωτάει μουλωχτά.
“Δεν είναι αυτός που βρίσκεται απέναντι από την εκκλησία;”
“Είναι μπροστά στο σχολείο, ξέρεις, αυτός που βρίσκεται πλάι στο Χρήστο -γνωρίζεις το Χρήστο;”
“Δεν ξέρω ποιός είναι ο Χρήστος αλλά θα βρω τον Αργύρη”, τη διαβεβαιώνω.
“Ο Αργύρης, που έχει δυο χοντρές κόρες...”
“Τέλος πάντων, θα ρωτήσω και θα βρω ποιός είναι ο Αργύρης”, τη διαβεβαιώνω.
“Να σου δώσω τον αριθμό του κινητού μου, να με πάρεις τηλέφωνο αύριο να σε καθοδηγήσω;” μου κάνει. *Αν είναι δυνατόν...*
“Αλήθεια, όμως, ενάμισι κιλό πράγματα, που θα στα αγοράσει η Βέρα, δεν μπορεί να τα φέρει κιόλας, έστω μέχρι το σπίτι μου;” απορώ.
“Όχι, δεν μπορεί! Καλά, άσε, άσε...” μου απαντά βλοσυρά η Πηνελόπη.
“Εντάξει”, της κάνω ικανοποιημένη, επειδή γλύτωσα την πιο ηλίθια αγγαρεία που μου έχει τύχει ποτέ.

Από ανέκαθεν της άρεσε της θείας να έχει υπηρέτες (πάγια μέθοδος απορρόφησης ενέργειας) αλλά τώρα τελευταία

το 'χει παρακάνει. Όσο πάει τρελαίνεται, μάλλον από την πολλή απληστία: Στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν της ήταν αρκετό να αγγαρέψει ένα άτομο, δηλαδή εμένα, για να πάω να της φέρω τα χαζοζαρζαβατικά της, ήθελε να αγγαρέψει τρία άτομα: Τη Βέρα, εμένα, και τον Αργύρη!

Κατακλείδα: Την επομένη το πρωί, βλέπω τη Βέρα να πηγαινοέρχεται τρεις-τέσσερις φορές στη λαϊκή αγορά, κουβαλώντας κυρίως παραγγελίες της Πηνελόπης...

Σάββατο, 27 Απριλίου 2013

Διαυγές Όνειρο: Κάθομαι ήσυχα και συλλογίζομαι ότι δεν μπορώ να βιώσω τη μακαριότητα επειδή *όλα εισβάλλουν στο πνεύμα μου. Αν, όμως, κλείσω το πνεύμα μου;* Κλείνω τα μάτια, χαλαρώνω επί τόπου και αμέσως αρχίζω να πετώ ανάλαφρα, γυρισμένη ανάσκελα. Τότε, ένας άνδρας πέφτει ξαφνικά από τον ουρανό επάνω μου. Είναι αδύνατο να τον αγνοήσω, καθώς είναι εμφανίσιμος και αρχίζει να μου μιλά ερωτικά, παραπλανητικά. Τον χαϊδεύω τρυφερά, εκείνος όμως μικραίνει σιγά-σιγά, ώσπου γίνεται παιδί. Τον παρατώ και φεύγω, συνεχίζω την πτήση μου, ώσπου καταφθάνουν διάφοροι κοντά μου, άνδρες και γυναίκες που με ενοχλούν, με απασχολούν, μου μιλούν και μ' εμποδίζουν να προχωρήσω. Καθώς φθάνω στην οδό Νηρηίδων, επιχειρώ να υψωθώ και πάλι, μα ένας άνδρας έρχεται δίπλα μου και με σταματά. *Ερμηνεία: Κρυφοί εχθροί ανακόπτουν την πορεία μου. Τα συνηθισμένα...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος 2013):*** Κατά το πρώτο δεκαήμερο του μήνα έχω αρκετά υπναγωγικά επεισόδια, που με γεμίζουν απογοήτευση και μαύρες σκέψεις: *Αυτοί που ανέκαθεν περίμενα να έλθουν από το διάστημα, δεν ήλθαν. Έπρεπε να έχουν φθάσει ήδη από το έτος 2000-1 και να επικοινωνήσουν μαζί μου, ώστε να ξέρω κι εγώ πια που βρίσκομαι. Εφόσον δεν ήλθαν όταν έπρεπε, θα ήταν καλύτερα να πέθαινα τότε, γύρω στο 2001. Όμως, τίποτα από τα δυο δεν συνέβη: Εκείνοι δεν ήλθαν ποτέ κι εγώ συνεχίζω να ζω εδώ,*

φυλακισμένη σ' αυτό τον απαίσιο εχθρικό κόσμο, όπου οι κλοιοί σφίγγουν όλο και πιο ασφυκτικά γύρω μου και πιέζομαι φοβερά από παντού. Ως αποτέλεσμα, κάνω σοβαρά λάθη: Πράγματα που έπρεπε να γίνουν στη ζωή μου δεν έγιναν, ενώ πράγματα που δεν θα 'πρεπε καν να διαννοούμαι, αποτελούν πλέον μια καθημερινή, φρικτή πραγματικότητα για μένα...

Τη νύχτα της 9ης Απριλίου έρχεται έντονα στη μνήμη μου ένα περίεργο γεγονός που συνέβη στις 25 Φεβρ. 2009, κατά τη διάρκεια της πρώτης επίσκεψής μου στον Sam Kusba: ξαφνικά ο μάγος πήρε ένα κομμάτι βαμβάκι (ή πανί;) και με αυτό έτριψε όλο το σβέρκο μου. Ως τώρα δεν είχα δώσει ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή τη χειρονομία του, ούτε καν μου είχε περάσει από το νου ότι *με αυτό τον τρόπο ίσως να τοποθέτησε κάτι πάνω στο σβέρκο μου, ένα μικροσκοπικό εμφύτευμα, ας πούμε, το οποίο μετά απορροφήθηκε από το δέρμα μου.*

Τέλος πάντων, θυμάμαι το βιομαγνητικό μενταγιόν και το φοράω με το μεταλλικό μέρος να βρίσκεται κοντά στο σβέρκο μου. Σχεδόν αμέσως διαπιστώνω κατάπληκτη ότι οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς εμφανίζονται εντονότατες, σαν πυρκαγιά! Ξεφορτώνομαι αμέσως το μενταγιόν και αναζητώ έναν παλιό μαγνήτη νεοδυμίου, τον οποίο στερεώνω πίσω στο σβέρκο μου με ταινία Hansaplast. Μάλιστα, τον αφήνω εκεί για 36 ώρες περίπου, μήπως κι έτσι απενεργοποιηθεί το όποιο εμφύτευμα -όπως διάβασα σ' ένα σχετικό site...

Στις μέρες που ακολουθούν παρατηρώ μείωση των φαινομένων, όχι όμως εξαφάνιση -άρα τα εμφυτεύματα δεν απενεργοποιούνται με μαγνήτες. Παρατηρώ, επίσης, ότι σχηματοποιημένες φλόγες μου έρχονται τώρα σε συγκεκριμένες ώρες: Κανένα μισάωρο αφού πέσω στο κρεβάτι ή νωρίς το πρωί κατά τις 8:00.

Από την Κυριακή, 21 Απριλίου, καταργώ τον μαγνήτη και τοποθετώ διπλή στρώση αλουμινόχαρτου στο σβέρκο, στερεωμένο με Hansaplast. Παράλληλα, ζητώ το χρησμό των νεράιδων και οι κάρτες προφητεύουν: “Το πρόβλημα έχει λυθεί”. Στις μέρες που ακολουθούν δοκιμάζω διάφορες διαστάσεις και θέσεις, καταλήγω όμως στα ~12x5,5 εκ ή

~14x5,5 εκ διπλής στρώσης αλουμινόχαρτου πάνω στο σβέρκο, πάνω από τον αυχένα. Παρατηρώ θεαματική βελτίωση της κατάστασης μα όχι παντελή εξάλειψη των υπναγωγιών. Πάντως, η όλη τεχνική μου φαίνεται πιο αποτελεσματική από τα χάπια Norgesic.

Από τις 26 Απριλίου εξερευνώ το Internet σχετικά με το θέμα των εμφυτευμάτων. Βρίσκω κάποιες αναφορές στην ύπαρξή τους και την ύπουλη διοχέτευσή τους στον πληθυσμό, ωστόσο τίποτα σπουδαίο για την αντιμετώπισή τους. *Βέβαια, αν υπήρχε τρόπος να απενεργοποιηθούν, δεν θα τα κατασκεύαζαν εξαρχής*. Το μοναδικό προϊόν που υπόσχεται κάποια προστασία είναι το μενταγιόν Rakel (καθαριστής ακτινοβολιών), σε τιμές που κυμαίνονται από 90 ευρώ (ατομικό) έως 400 ευρώ (δωματίου). Δεν μου πολυγεμίζει το μάτι, είναι και ακριβό.

Τέλος πάντων, αυτό το μήνα είχα τις παρακάτω ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς: 4 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα "hell": 2
    το αντίθετο ("heaven"): 1
Καθαρές νύχτες: 13

Η Οικογένεια Παραβλάπτει...

Μεγάλη Πέμπτη, 2 Μαΐου 2013

Είμαι πια μεγάλη κοπέλα, οπότε δεν έχω ψευδαισθήσεις σχετικά με το αληθινό νόημα των εορτών, ειδικά αυτή του Πάσχα: Πρόκειται για εποχή τεραστίων περιττών εξόδων και άχρηστων ταλαιπωριών, απ' όπου κερδισμένοι βγαίνουν μονάχα οι μαγαζάτορες. Βέβαια, οι πολλοί ούτε που μπορούν να υποψιαστούν αυτή την πραγματικότητα· απλώς τρέχουν σαν τους τρελούς για να προετοιμαστούν για το Πάσχα, σπαταλώντας απίστευτα χρηματικά ποσά και μπαίνοντας σε απίθανες ταλαιπωρίες προκειμένου να εξασφαλίσουν ό,τι νομίζουν ότι χρειάζεται (δηλαδή τα πάντα) για τις συγκεκριμένες οικογενειακές συγκεντρώσεις.

Έτσι, λοιπόν, αναγκάζομαι να τρέχω κι εγώ σαν το Βέγγο όλη μέρα σήμερα, ξοδεύοντας σαν παλαβή, επειδή η "οικογένεια", με αρχισυντονίστρια τη μητέρα μου, απαιτεί να μη λείπει απολύτως τίποτα από το σπίτι αυτές τις μέρες – παρά τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, τα χαράτσια που συνεχώς διογκώνονται, και την αφραγκία μας που επελαύνει. Μέχρι το βράδι, τα πόδια μου έχουν πονέσει μα οι απαιτήσεις της "οικογένειας" δεν έχουν τελειωμό. Μόλις φέρω ένα πράγμα, η μητέρα μου με στέλνει ν' αγοράσω άλλα δέκα. Μονάχα για κρέατα έχουμε ξοδέψει γύρω στα εκατό ευρώ.

Πάντως, τόσα χρόνια αδυνατώ να καταλάβω ένα πράγμα: Πώς γίνεται να είμαστε πάντοτε εμείς, δηλαδή εγώ και οι γονείς μου, υποχρεωμένοι να παρέχουμε τα πάντα στους πάντες; Κατά την περίοδο των γιορτών του Πάσχα, για παράδειγμα, εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει κάθε φορά να προμηθεύουμε όλα τα τρόφιμα *και* τα κρέατα *και* τα κόκκινα αυγά *και* τις λαμπάδες *και* τα τσουρέκια *και* τα σοκολατένια αυγά *και* να φτιάχνουμε κουλούρια για όλους -μονάχα αυτό το τελευταίο θεωρώ ότι αξίζει τον κόπο.

Συγκεκριμένα, εγώ και οι γονείς μου είμαστε πάντα εκείνοι που πρέπει να προσφέρουμε τα πάντα στους Μαρκάκηδες: *και* χρήμα *και* υπηρεσίες *και* υποστήριξη *και* ενέργεια *και* χρόνο *και, και, και!* Εδώ μέσα θεωρείται αυτονόητο ότι οι άλλοι δεν είναι ποτέ υποχρεωμένοι να μας προσφέρουν το παραμικρό. Ωστόσο, εγώ έχω βαρεθεί αυτό το επαναλαμβανόμενο μοτίβο εδώ και τρεις δεκαετίες, δηλαδή ότι οι γονείς μου κι εγώ πρέπει να είμαστε πάντα έτοιμοι να υπηρετούμε τους Μαρκάκηδες και να μεγαλώνουμε τα κουτσούβελά τους. Η μητέρα μου, παρά την προχωρημένη ηλικία της, συνεχίζει να υπομένει αγόγγυστα. Εγώ, απλά, δεν μπορώ. Ξέρω ότι δεν γίνεται αλλιώς, τα πράγματα έρχονται πάντα έτσι, ώστε να μη γίνεται αλλιώς. Φυσικά, είναι μάταιο να προσπαθώ να εξηγήσω στους γονείς μου το παράλογο της υπόθεσης. Στο εξής, πάντως, σκοπεύω να λουφάρω όσο μπορώ. Εγώ δεν είμαι Μαριέτα. Άλλωστε, δεν πρόκειται να μου πει κανείς "μπράβο", ούτε να μου δώσει παράσημο...

Μεγάλη Παρασκευή, 3 Μαΐου 2013

Είναι η δεύτερη φορά μέσα σε μια βδομάδα που η Χριστίνα εγκαταλείπει τη "συζυγική στέγη" εντελώς απροειδοποίητα, την ώρα που ο Θανάσης βρίσκεται στο γυμναστήριο. Την προηγούμενη φορά επέστρεψε μετά από μια μέρα, τώρα όμως έχει πάει από χθες το πρωί στους γονείς της στη Λάρισα, απ' όπου αναμένεται να επιστρέψει μετά το Πάσχα. Χθες το απόγευμα που του τηλεφώνησε να τον ενημερώσει, ο Θάνος έγινε έξω φρενών και άρχισε να ουρλιάζει και να χτυπιέται για ώρα πολλή, αντηχώντας σε όλη τη γειτονιά.

Σήμερα το πρωί ο Θανάσης πάλι ωρύεται, χτυπιέται και τα σπάει όλα επάνω, ενώ η μάνα και ο αδελφός του προσπαθούν να τον κατευνάσουν. Στο τέλος, ο Γιάννης τον αφήνει και φεύγει τρομαγμένος. Ωστόσο, μετά από καμιά ώρα ακούμε το Θάνο να καλαμπουρίζει στο μπαλκόνι μαζί με τον Γιάννη, σα να μην τρέχει τίποτα.

"Πώς είναι δυνατόν, κάποιος που ούρλιαζε, έκλαιγε και έσπαγε όλα τα πράγματα πριν από λίγο, τώρα να χασκογελάει έτσι;"

απορεί η αδελφή μου.
"Αυτό λέγεται μανιοκατάθλιψη", της εξηγώ και συνεχίζω: "Πάντως, δεν χρειάζεται να ανησυχείς τόσο πολύ: Μόλις επιστρέψει η Χριστίνα, όλα θα είναι ξανά μέλι-γάλα, θα δεις!"
"Μα είναι δυνατόν;" αμφισβητεί η αδελφή μου.

Στο μεταξύ, η μητέρα μου είναι πυρ και μανία με τη Χριστίνα, που κατά τη γνώμη της φταίει εξολοκλήρου για την κατάσταση. Και μένα, πάντως, σα βλαμμένη μου φαίνεται. Άλλωστε, ποιά σοβαρή γυναίκα στα συγκαλά της θα ανεχόταν τις καθημερινές υστερίες του Θανάση; "Μα να μη μπορεί να μπει κανένας σωστός άνθρωπος εδώ μέσα;" καταλήγει η μαμά με πικρία. "Πρώτα ήλθε ο Λάμπης, μετά ήλθε η Μαρίνα, τώρα η Χριστίνα..."

Η ουσία είναι ότι εγώ και οι γονείς μου είμαστε διαρκώς υποχρεωμένοι να υπηρετούμε πρόσωπα που δεν το αξίζουν. "Το τραβάει το αίμα μας", όπως λέει και η μάνα μου. Όπως το βλέπω εγώ, η αδελφή μου λειτουργεί ως οργανική πύλη απ' όπου εισχωρούν στην οικογένειά μας διάφορα ερπετοειδή υβρίδια, παρασιτικά όντα που κυριολεκτικά μας πίνουν το αίμα: Αρχικά ήλθε ο Χαράλαμπος (αχαΐρευτος), ύστερα τα ανήψια (ζημιογόνα, απαιτητικά, ενοχλητικά όντα), ύστερα η Μαρίνα (μουλωχτό δρακάκι, το παίζει "Χουρρέμ" και ονειρεύεται να καρπωθεί στο μέλλον ολόκληρο το "παλάτι" – μόνο που εδώ δεν είναι το Τοπ Καπί και η κυρία δεν το 'χει πάρει χαμπάρι ακόμη). Όσο για τη Χριστίνα (χαζοβιόλα μαζόχα), κατά βάθος θέλει να απαλλαγεί από το Θάνο· κάθε τόσο του το σκάει, όμως μετά από δυο-τρεις μέρες της λείπει το βάρβαρο σεξ του κι επιστρέφει πίσω σαν βρεγμένη γάτα.

Αλήθεια, τώρα, ποιός σοβαρός άνθρωπος, με σώας τας φρένας, θα έμπαινε ποτέ εδώ μέσα; Μονάχα τα βουνά από παλιατσαρίες να 'βλεπε στην αυλή, θα το 'βαζε στα πόδια. Αν, μάλιστα, άρχιζε να υποψιάζεται τι περίπου γίνεται με μας, θα εξαφανιζόταν άρον άρον, προς άγνωστη κατεύθυνση...

Μεγάλο Σάββατο, 4 Μαΐου 2013

☺ Δεδομένου ότι ο μπαμπάς δεν μπορεί πια να ξενυχτάει,

απόψε στρώσαμε το αναστάσιμο τραπέζι κατά τις δέκα το βράδι. Η ώρα πέρασε ευχάριστα, χωρίς να εξουθενωθούμε από τα παραδοσιακά χαζοτρεχάματα στην εκκλησία και το ανούσιο αναστάσιμο ξενύχτι. Ο Χαρούλης καθόταν στην αγκαλιά του μπαμπά του, όλο χαδάκια και φιλάκια:
"Πόσο μου αρέσει τώρα, που είσαστε όλοι ήρεμοι και ήσυχοι και δεν κάνετε φασαρία!" είπε σε μια στιγμή, με γλυκιά φωνή.
"Το παιδί αυτό μου μοιάζει, του αρέσει η ηρεμία και η ησυχία", εξήγησα στον Γιάννη, που συνοφρυώθηκε αμέσως.
"Ο γιος μου θα γίνει χορευταράς!" δήλωσε σοβαρά.

Όταν σήμανε το Χριστός Ανέστη, περιμέναμε να δούμε κανένα γείτονα να επιστρέφει με το Άγιο Φως για να το πάρουμε κι εμείς. Ύστερα τσουγκρίσαμε τα κόκκινα αυγά, όμορφα κι ωραία. Φέτος ευχαριστηθήκαμε την Ανάσταση περισσότερο από κάθε άλλη χρονιά, που τρέχαμε σαν αλλοπαρμένοι να ακολουθήσουμε το κοπάδι.

Παραδόξως, αυτή τη χρονιά κανείς μας δεν θέλησε να πάει στην εκκλησία τη Μεγάλη Εβδομάδα, ούτε στον Επιτάφιο, ούτε στην Ανάσταση. Ευτυχώς, γιατί έχω βαρεθεί πια όλη αυτή τη γελοιότητα με τα κεριά, τους Επιταφίους, τα χαζοπροσκυνήματα, τις σκυλοβαρετές ορθοστασίες στην Εκκλησία, τα εκκωφαντικά βαρελότα και όλα τα συναφή. Θεωρώ ότι είμαι πια αρκετά μεγάλη και σοφή, ώστε να μην λαβαίνω μέρος σε τέτοια πιθηκίσια παιγνίδια...

Δευτέρα, 6 Μαΐου 2013

Μια άσχημη κρεατοελιά, η οποία κρεμόταν κάτω από την αριστερή μου μασχάλη, τελευταία ερεθιζόταν συνεχώς, έτσουζε, άλλαζε χρώμα και σχήμα, και με ανησυχούσε. Σκεφτόμουν να πάω να την αφαιρέσω μέσα στην εβδομάδα. Ευτυχώς, όμως, σήμερα το πρωί ανακάλυψα ότι έχει κοπεί μόνη της. "Πώς έγινε και απαλλαγήκαμε τόσο εύκολα από κάτι;" απόρησε η μαμά. Γενικά, έχω την τάση να βγάζω πολλές και άσχημες κρεατοελιές σε άσχημα σημεία: Στο πρόσωπο, στο κεφάλι, κάτω από τις μασχάλες, πλάι από το στήθος κλπ. Έχω ήδη αφαιρέσει χειρουργικά τρεις, ενώ άλλες τρεις έχουν κοπεί μόνες τους...

Εικόνες του Matrix: Πρόσφατα επιβεβαιώθηκε από τους γιατρούς ότι η διάσημη ηθοποιός Ατζελίνα διαθέτει το ελαττωματικό γονίδιο BRCA1, εξαιτίας του οποίου έχει 87% πιθανότητα να παρουσιάσει καρκίνο του μαστού και 50% καρκίνο στις ωοθήκες. Είναι δε επιβεβαιωμένο από σοβαρά αμερικάνικα περιοδικά ότι μόλις η ηθοποιός έμαθε τη διάγνωση, υπέστη προληπτική διπλή μαστεκτομή.

Η 35χρονη χολυγουντιανή ηθοποιός θέλει όλες οι γυναίκες να μάθουν κάτι από την εμπειρία της. "Ο καρκίνος είναι μια λέξη που προκαλεί φόβο στις καρδιές των ανθρώπων, σε κάνει να αισθάνεσαι ανήμπορος. Όμως σήμερα είναι δυνατόν για κάθε γυναίκα να δει, μέσω μιας απλής εξέτασης αίματος, αν έχει αυξημένες πιθανότητες να νοσήσει από καρκίνο του μαστού και των ωοθηκών και να κάνει ό,τι χρειάζεται για να το αποτρέψει" *[δηλαδή, να πάει η κάθε γυναίκα να κόψει τα βυζιά και τις ωοθήκες της, πριν καν αρρωστήσει!].*

Ύποπτες λεπτομέρειες: α) Απ' όλες τις γυναίκες του κόσμου, ειδικά η Ατζελίνα -η πιο διάσημη γυναίκα του πλανήτη- βρέθηκε να έχει το συγκεκριμένο γονίδιο και τόσο μεγάλη πιθανότητα καρκίνου. β) Ως γνωστόν, η μαστεκτομή είναι το τελευταίο πράγμα που κάνει μια καρκινοπαθής, όχι το πρώτο. Εκατομμύρια γυναίκες έχουν νοσήσει από καρκίνο του μαστού, δεν κάνουν όλες μαστεκτομή. Αυτό γίνεται μονάχα όταν η κατάσταση φθάνει στο απροχώρητο -δηλαδή, είναι η τελευταία λύση, όχι η πρώτη.

Γύρευε τι μαγειρεύουν τα υψηλά κυκλώματα με όλη αυτή την απίστευτη προπαγάνδα υπέρ της προληπτικής μαστεκτομής: Μια παραφροσύνη που όλα τα ΜΜΕ διαφημίζουν ασύστολα, μέσω της σουπερστάρ Ατζελίνας (λοιπόν, αυτή η γυναίκα ποτέ δεν μ' έπεισε, ούτε ως "φιλάνθρωπη" ούτε ως οτιδήποτε άλλο). Πιθανότατα, η κυρία δεν προέβη ποτέ σε τέτοια εγχείρηση. Το όλο θέμα είναι διαφημιστικό κόλπο, για να τρέξουν όλες οι γυναίκες να κάνουν το εν λόγω πανάκριβο τεστ και στη συνέχεια διπλή μαστεκτομή και/ή αφαίρεση ωοθηκών...

Τρίτη, 7 Μαΐου 2013

Η Χριστίνα επέστρεψε τελικά από χθες σα να μην τρέχει τίποτα -όπως ακριβώς περίμενα. Ο Θάνος, από τη μεριά του, δηλώνει πως την κρατάει ακόμη επειδή του πλένει, του μαγειρεύει, του κάνει όλες τις δουλειές και τα σεξουαλικά βίτσια αλλά μόλις βρει κάποια καλύτερη (δηλαδή πιο κορόιδο) θα την παρατήσει επί τόπου. *Μάλιστα: "Ανώτερο" συναίσθημα ο έρωτας...*

Αργά το απομεσήμερο, ενώ είμαι ξαπλωμένη, πλακώνει ο Θανάσης και απαιτεί από τη μάνα μου να του φτιάξει ιδιαίτερο φαγητό. Σε μια στιγμή, της λέει με φωνή βροντερή: "Εγώ δεν χρωστάω σε κανέναν, οι άλλοι μου χρωστάνε πάντα και τα πράγματα που έχω εγώ στο σπίτι μου μ' αρέσει να τα γαμάω!" *Πού να 'βγαζε και χρήματα και να έδινε και κανένα φράγκο στην οικογένεια...*

☺ Το απόγευμα μας φέρνουν τον Χαρούλη. Με πλησιάζει όλο χαμόγελα, με αποκαλεί "Νονίτσα!" και θέλει "να παίξουμε μπάλα!". Του λέω ότι πρώτα πρέπει να κάνω κάποιες δουλειές του σπιτιού, εκείνος όμως επιμένει: "Με πληηηηζ! Να τις κάνει η γιαγιά!". Με ακολουθεί ως την τουαλέτα, μπαίνει μέσα μαζί μου και με φωνάζει "Ζουζούνι!", πάντα με τη μπάλα στα χέρια. Ύστερα τρέχει και μου φέρνει τα κλειστά παπούτσια που φοράω όταν παίζουμε ποδόσφαιρο. Μου βγάζει τις παντόφλες και τις πηγαίνει χαρωπά στο δωμάτιό μου. Κατόπιν μου φέρνει τα παλιά μου γυαλιά, τα οποία προτιμώ όταν παίζουμε ποδόσφαιρο. Του δίνω τα καινούργια μου γυαλιά και τα αφήνει πάνω στο τραπέζι.

Βγαίνουμε στην αυλή και αρχίζουμε το παιγνίδι. Ο μικρός είναι όλο χαρές και γέλια. Δεν σπαράζει πλέον όποτε σκοράρω. Το πολύ-πολύ να μου πει ότι "είμαστε ξανά 0-0".
"Πάλι μου έβαλες γκολ!" του κάνω σε μια στιγμή.
"Αληθώς ο Κύριος!" μου απαντά γελαστά.
"Πάλι έριξες τη μπάλα έξω στο δρόμο!" του λέω λίγο αργότερα.
"Αληθώς ο Κύριος!" μου ξαναλέει. *Κοίτα να δεις που έχει αρχίσει να πιάνει το νόημα της θρησκείας...*

Τετάρτη, 8 Μαΐου 2013

Χθες το πρωί, επιστρέφοντας από τα μαθήματα, βρήκα στο δρόμο μια ογκώδη παιδική κουζίνα, παλιά και σκονισμένη. Σκέφθηκα ότι θα πήγαινε ωραία στην εσοχή του οφίς μα δεν την πήρα επειδή ήταν πολύ βαριά και μου φάνηκε πως θα ήθελε αρκετό πλύσιμο. Μου έμεινε, όμως, το απωθημένο.

Πηγαίνοντας μια πρωινή βόλτα σήμερα, βρήκα μέσα σε μια μεγάλη σακούλα δυο κοριτσίστικες κονσόλες Barbie, και οι δυο σε άριστη κατάσταση. Τις πήρα και τις έφερα στο σπίτι, όπου στόλισα τη μία στο οφίς και την άλλη στο δωμάτιό μου. Είναι και οι δυο καινούργιες και πολύ όμορφες, δεν χρειάστηκαν ούτε ξεσκόνισμα. *Ηθικόν δίδαγμα: Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει. Αν δεν σου έλθει από τη μία μεριά, θα σου έλθει από την άλλη...*

Τώρα είναι βράδι, έχω βγει για βόλτα και διασχίζω την οδό Προποντίδος όταν μια ασημένια Mercedes με πλησιάζει από πίσω. Στέκεται δίπλα μου για δυο δευτερόλεπτα και τότε ακριβώς ο νεαρός οδηγός βάζει δυνατή ωραία μουσική. *Ποιός να 'ναι τώρα αυτός; Τον ξέρω άραγε;* αναρωτιέμαι και τότε το αμάξι ξεκινά και φεύγει. Παρατηρώ, μόνο, τον αριθμό κυκλοφορίας του: 1301 = ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ. Απλή ***σύμπτωση****; Ή μήπως κάποιοι προσπαθούν να μου δείξουν ότι γνωρίζουν ανά πάσα στιγμή πού βρίσκομαι;*

Σάββατο, 18 Μαΐου 2013

Αργά το βράδι μου τηλεφωνεί η αδελφή μου και μου ζητάει να πάω σπίτι της για να μιλήσουμε. Ακόμη μια φορά, θέλει να μου εξομολογηθεί πόσο απελπισμένη είναι με τα παιδιά της και τα χρέη τους. Έχουν ζητήσει διακανονισμό για τα 4900 ευρώ που χρωστάει ο Γιάννης στην τράπεζα, η οποία τους πρότεινε να πληρώνουν 65 ευρώ το μήνα για τα επόμενα 15 χρόνια (σύνολο 11.700 ευρώ). Στο μεταξύ, ο Γιάννης δεν θέλει ν' ακούσει για διακανονισμούς, το παίζει κουλ, αρνείται να υπογράψει τη νέα συμφωνία και ελπίζει ότι κάποια στιγμή η τράπεζα θα του χαρίσει τα χρέη!

... “Τι θα γίνει; Εφόσον εγώ υπέγραψα ως εγγυήτρια του Γιάννη, θα έλθει η ώρα που η τράπεζα θα κατασχέσει το δικό μου σπίτι, επειδή ο Γιάννης δεν έχει τίποτα γραμμένο στο όνομά του! Το σπίτι που μένει είναι στο όνομα της Εθνικής Τράπεζας! Δεν βλέπω καμία λύση και μ' έχει πιάσει κατάθλιψη! Εδώ και μήνες δεν γελάει το χειλάκι μου!”, λέει και ξαναλέει η Αλίκη με

περίλυπο ύφος, κάνοντάς με να υποψιάζομαι ότι θέλει να της δώσω τα τελευταία 4000 ευρώ που μου μένουν στο λογαριασμό της Εθνικής. Κάνω το μαλάκα, βέβαια. Κι εκείνη, από την πολύ θλίψη, κατά τις 22:30 ξεκινάει να πάει σε παμπ μαζί με τη φίλη της τη Τζούλη... Σαφώς, δεν σκοπεύω να πληρώσω εγώ το εν λόγω δάνειο. Εξήγησα στην αδελφή μου ότι "αν δώσω τα τελευταία 4000 ευρώ που έχω, τι θα γίνει αν ο μπαμπάς χρειαστεί κανένα νοσοκομείο;"

Άλλωστε, οι Μαρκάκηδες μας τρώνε ήδη πάρα πολλά λεφτά: Πριν τρία χρόνια έδωσα 10.000 ευρώ στο Γιάννη για να αγοράσει το περιβόητο σκάφος του, ενώ κάθε μήνα τα 3/4 της σύνταξης του πατέρα μου πηγαίνουν σε έξοδα και λογαριασμούς των βασιλόπουλων. Πόσα παραπάνω πρέπει να πληρώνουμε πια, για να μένουν ικανοποιημένοι;

Το πιο απίστευτο, πάντως, είναι ότι μόλις πριν δυο χρόνια τα ανήψια μου σκορπούσαν αφειδώς το χρήμα, αγοράζοντας οτιδήποτε τους γυάλιζε όσο ακριβό κι αν ήταν: πολυάριθμα και πανάκριβα gadgets, μοτοσυκλέτες, ταξίδια στο εξωτερικό, κλπ. Τι έχει αλλάξει τώρα; Ίσως να έχουν χάσει κάποια προστασία που διέθεταν τότε· ή παίζουν πολύ καλό θέατρο...

Κατακλείδα: Εντέλει, η σούπερ καταφερτζού αδελφή μου θα πετύχει ειδική συμφωνία: Θα δώσει τα λεφτά "ντούκου" και η τράπεζα θα της κάνει έκπτωση 1000 ευρώ, δηλαδή θα πρέπει να πληρώσει 4000 ευρώ συνολικά μέχρι τα μέσα Ιουνίου. Αξιοσημείωτη επιτυχία, δεδομένου ότι το ποσό των 4900 ευρώ ήταν πια απαιτητό. "Εγώ αυτό το πράγμα δεν το έχω ξαναδεί", απόρησε η αρμόδια υπάλληλος της τράπεζας.

Η Αλίκη θα δανειστεί όλα τα χρήματα από την Αθηνά, μια όχι τόσο στενή της φίλη, η οποία μόλις άκουσε για το ληξιπρόθεσμο χρέος της αδελφής μου αμέσως προθυμοποιήθηκε η ίδια να δώσει 4000 από τα 10.000 ευρώ που έχει μαζέψει από οικονομίες χρόνων. Έτσι, το πρωί της 6ης Ιουνίου, η Αθηνά δεν θα πάει στη δουλειά της, κάπου στον Πειραιά, και θα κουβαληθεί στην Άνω Γλυφάδα μαζί με την αδελφή μου, για να πληρώσουν το δάνειο. Η Αλίκη θα της τα επιστρέφει λίγα-λίγα, με το πάσο της, λέει. *Πολύ καλές φιλενάδες έχει η Αλίκη, που*

δίνουν τέσσερα χιλιάρικα ατάκα κι επιτόπου για να πληρώσουν τα δικά της χρέη. Σε άκρα αντίθεση με τις δικές μου, οι οποίες ατάκα κι επιτόπου μου βγάζουν τα μάτια. Ευτυχώς, τις ξεφορτώθηκα όλες...

Εικόνες του Matrix: Στη φετινή Eurovision η Ελλάδα εκπροσωπείται από έναν γερομουστακαλή βαρύμαγκα και το συγκρότημά του: πέντε άχαροι μαντράχαλοι που φορούν σκωτσέτζικες φούστες και χοροπηδούν πάνω-κάτω σαν αρκούδια. Το τραγούδι τους είναι το χειρότερο που έχω ακούσει ποτέ: Δεν ξεχωρίζουν στίχοι, ούτε μουσική. Το μόνο που ακούγεται είναι ένας αδιάκοπος αλαλαγμός. Μάταια πασχίζουν οι “καλλιτέχνες”να συνταιριάξουν το μπαγλαμά με το μπάσο, το χασάπικο με το χιπ-χοπ, το στυλ “Κολοκοτρώνη” με τα σκωτσέτζικα κιλτ, το ρεμπέτικο με το χέβι μέταλ και το σύμβολο του διαβόλου στα δάκτυλα. Το μόνο που βγαίνει, είναι μια άνευ προηγουμένου αηδία. Κι όμως, το εν λόγω τερατούργημα επιλέχθηκε ανάμεσα σε πολλά άλλα τραγούδια για να πάει στη Eurovision, πέρασε μάλιστα επιτυχώς τον πρώτο κύκλο του εν λόγω διαγωνισμού κι έχει εντυπωσιάσει τα πλήθη, λένε! ***Πρόβλεψη:*** Το άσμα θα πάρει είτε την πρώτη θέση (= επιβολή συγκεκριμένης αισθητικής στις μάζες) είτε την τελευταία (οπότε η Ελλάδα θα ρεζιλευτεί ακόμη μια φορά). *Κατακλείδα: Εντέλει, θα έλθει έκτο...*

Τρίτη, 21 Μαΐου 2013

Εδώ κι έξι μήνες περίπου, δηλαδή από την ημέρα ακριβώς που ο μπαμπάς έβαλε το βηματοδότη, παρουσιάζει σταδιακή διανοητική κατάπτωση: Δεν θυμάται τι έκανε πριν από πέντε λεπτά, ρωτάει δέκα φορές το ιδιο πράγμα, τον έχει πιάσει απάθεια και κατάθλιψη, με δυσκολία σηκώνεται από το κρεβάτι κάθε πρωί κατά τις 12:00, και από την ώρα που θα σηκωθεί θέλει να τρώει διαρκώς, ιδίως γλυκά!

Σήμερα τον πήγα σε νευρολόγο, ο οποίος του έκανε προφορικό τεστ: Τον έβαλε να προφέρει πολλές φορές τις λέξεις “τσιγάρο, λουλούδι, πόρτα”. Ύστερα του έκανε διάφορες ερω-τήσεις για τη ζωή του και διαπίστωσε ότι ο μπαμπάς θυμάται τα

παλιά γεγονότα μα όχι τα πρόσφατα, ούτε καν τα πιο απλά.
“Εκείνες τις λέξεις που είπαμε στην αρχή τις θυμάσαι;” τον ρώτησε ο γιατρός αργότερα.
“Λέξεις; Ποιές λέξεις;”
“Δεν θυμάσαι ούτε μία;”
“Δεν θυμάμαι...”
“Τι μέρα έχουμε σήμερα, ξέρεις;”
“Ξέρω γω; Δευτέρα; Τρίτη;”
“Πόσες του μηνός;”
“....”
“Τι γιορτή είναι σήμερα;”
“Τι γιορτή... Πού να ξέρω...”
“Εγώ τι γιατρός είμαι, ξέρεις;”
“Ξέρω γω; Παθολόγος;”
“Παθολόγος; Όχι, γυναικολόγος είμαι! Γιατί σ' έφερε η κόρη σου σε γυναικολόγο;” αστειεύτηκε ο γιατρός.
“Ξέρω γω; Ίσως να χρειάζομαι και γυναικολόγο”, αστειεύτηκε ο μπαμπάς.
“Μάλλον θα εξετάσω την κόρη σου! Μαντάρα τα 'κανες κυρ Θανάση!” κατέληξε ο νευρολόγος. Στη συνέχεια του έγραψε ένα χάπι για Alzheimer...

Πέμπτη, 23 Μαΐου 2013

Δεν τους πιάνεις πουθενά: Χθες πήγα σ' ένα κοντινό φαρμακείο για ν' αγοράσω το φάρμακο του μπαμπά για το Alzheimer, το Aripezil 5mg. Η φιλική φαρμακοποιός είπε ότι δεν το είχε αλλά μου κράτησε τη συνταγή και με διαβεβαίωσε ότι θα μου το έφερνε σήμερα.

Έτσι, λοιπόν, σήμερα το απόγευμα πηγαίνω να το πάρω. Ωστόσο δεν κατάφερε να το βρει, λέει, οπότε της ζητώ πίσω τη συνταγή μήπως και το βρω αλλού. Παραδόξως, όμως, εκείνη αρνείται να μου τη δώσει και προθυμοποιείται να τηλεφωνήσει σε άλλα κοντινά φαρμακεία, μήπως το βρει σε κάποιο από αυτά. “Το φάρμακο είναι σε έλλειψη. Δεν θα το βρούμε εύκολα”, μου εξηγεί. Ωστόσο, μετά από ένα-δυο τηλεφωνήματα με διαβεβαιώνει ότι “Εντάξει, το βρήκαμε!”

“Να πάω εγώ να το πάρω για να μη σας βάζω σε κόπο;” προτείνω.
“Όχι, όχι, καθήστε σε μια καρέκλα και θα επιστρέψω σε πέντε λεπτά!”
“Θα πάω μια βόλτα και θα ξανάρθω”, αποφασίζω, ενώ η προθυμία της αρχίζει να μου φαίνεται περίεργη.
“Έξοχα!” ευχαριστιέται εκείνη.

Επιστρέφοντας μετά από κανένα τέταρτο, μου έχει έτοιμο το φάρμακο μέσα σε ένα σακουλάκι. Παρατηρώ, όμως, ότι το όνομά του δεν είναι Aripezil, όπως έχει γράψει ο γιατρός, αλλά Rafazil.
“Δεν είναι αυτό που ήθελα” , παραπονιέμαι.
“Εκείνο που ζητάτε δεν υπάρχει, έχει έλλειψη!” μου υπενθυμίζει η κυρία, μάλλον ενοχλημένη.
“Μα ο γιατρός μας έχει γράψει άλλο φάρμακο!” επιμένω.
“Για σας είναι;” μου κάνει τότε, με περισπούδαστο ύφος.
“Όχι, είναι για τον πατέρα μου. Μου δίνετε πίσω τη συνταγή;” απαντώ ψύχραιμα, κάνοντας ότι δεν καταλαβαίνω τη σπόντα.
“Δεν γίνεται γιατί την έδωσα στο συνάδελφο για να πάρω τα χάπια!”

Αμέσως μετά ανοίγω το κουτί για να διαβάσω τις ενδείξεις. Βλέπω ότι το φάρμακο είναι όντως για Alzheimer και κοστίζει ακριβώς το ίδιο με το Aripezil.
“Η δραστική ουσία είναι η ίδια;” ρωτώ καχύποπτα.
“Ναι, βέβαια!” με διαβεβαιώνει η φαρμακοποιός.

Εντέλει, παίρνω το Rafazil και φεύγω· φαίνεται εντάξει, δεν θα σκάσω κιόλας. Αμέσως μετά πηγαίνω σε άλλο φαρμακείο και ρωτώ αν υπάρχει το Aripezil. Φυσικά και υπάρχει. *Δεν ξέρω τι είδους θέατρο ήταν αυτό, πάντως δεν πρόκειται να ξαναπατήσω στο συγκεκριμένο φαρμακείο...*

Παρασκευή, 24 Μαΐου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Καθώς περπατώ στην οδό Όλγας, κάποιος περαστικός μου πετάει προκλητικά τη λέξη “κόλαση”. “Εγώ είμαι ο παράδεισος”, του απαντώ ψύχραιμα και αμέσως μετά, κάποιος άλλος προφέρει τη λέξη “heaven”.

Ύστερα βρίσκομαι αλλού: Γυρεύω διέξοδο μέσα από ένα ζοφερό κτήριο, τη βρίσκω γρήγορα, βγαίνω έξω. Σύντομα περνώ μπροστά από μια γαλάζια λιμνούλα περικυκλωμένη από πυκνές πρασινάδες, όπου πλέει ήρεμα μια χρυσοποίκιλτη βάρκα σε σχήμα κύκνου. Μπαίνω μέσα, χαλαρώνω, απολαμβάνω την ησυχία και την ομορφιά του φυσικού περιβάλλοντος. Απέναντί μου αντικρύζω λόφους εντελώς καλυμμένους με κίτρινα και ροζ τριαντάφυλλα...

Η γυναίκα του Γιάννη απέκτησε σήμερα δικό της αυτοκίνητο: είναι ένα μικρό, μεταχειρισμένο Daewoo, χρώματος μπλε, συμπαθητικό, τετράπορτο, στην τιμή των 1500 ευρώ. *Καθόλου άσχημα για κάποιους που χρωστούν τα μαλλιοκέφαλά τους σε τράπεζες και εφορία...* Δεδομένου, πάντως, ότι η Μαρίνα το θέλει για να πηγαίνει καθημερινά στη δουλειά της, κοντά στο Φλοίσβο, υπολογίζω ότι το αμάξι θα της στοιχίζει γύρω στα 300 ευρώ το μήνα (βενζίνες, ασφάλειες, βλάβες, τσουγκρίσματα και τα συναφή). Δηλαδή, η κυρία βγάζει γύρω στα 700 ευρώ μηνιαίως, από τα οποία τα 300 θα πηγαίνουν στο όχημα. Τυπική ανθρώπινη λογική: *Δουλεύω σκληρά για να αγοράσω αμάξι, το οποίο θα μου στοιχίζει κάθε μήνα το μισό μου μισθό, για να πηγαίνω στη δουλειά...*

Στο μεταξύ, ακόμη μια φορά ο Νάσος και η Χριστίνα έχουν χωρίσει, για λόγο μάλλον ανόητο. Τη Δευτέρα καυγάδισαν άγρια και η Χριστίνα του φώναξε: "Σε μισώ όσο δεν έχω μισήσει κανέναν στη ζωή μου! Αν είχα τη δύναμη, θα σε σκότωνα!" Ο Θανάσης έτρεξε κι έφερε ένα μαχαίρι από την κουζίνα, της το έβαλε στο χέρι, το ακούμπησε πάνω στην κοιλιά του και της είπε: "Εμπρός, λοιπόν, σκότωσέ με!" *Μελόδραμα του τύπου "Στέλλα, κρατάω μαχαίρι!"*

Ύστερα απ' αυτό, η κοπέλα έφυγε από το σπίτι, χωρίς καν να πάρει τα πράγματά της. Όμως, μέσα στο αυτοκίνητό της έχουν μείνει το κινητό, η ταυτότητα και το πορτοφόλι του Νάσου, ενώ το δικό της κινητό βρίσκεται στο σπίτι του. Ο ανηψιός μου, πιο ψύχραιμος από άλλες φορές, προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί της για να δει τι θα γίνει με τα πράγματα, όμως εκείνη δεν απαντά καθόλου -παραείναι βλαμμένη η

γυναίκα. Ο Θανάσης φαίνεται αποφασισμένος να τη χωρίσει οριστικά κι έχει αφήσει τα πράγματά της στο κλιμακοστάσιο. Εντέλει, η λεγάμενη καταφθάνει σήμερα το απόγευμα, παραφυλώντας πρώτα να έχει φύγει ο Νάσος, και μαζεύει τα ρούχα της. Ωστόσο, θα επιστρέψει στη "συζυγική στέγη" την Τρίτη...

Η συνέχεια του σήριαλ: Δέκα μέρες αργότερα, οι δυο τους θα μαλώσουν -ξανά μανά. Ο Νάσος ουρλιάζει και ωρύεται ασταμάτητα από τις 2:00 ως τις 4:00 το μεσημέρι, ακούγεται μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα, ώσπου η Χριστίνα σηκώνεται και φεύγει (τι πρωτότυπο). Θα ξανάρθει μετά από τρεις μέρες για να μαζέψει τα πράγματά της. Αποχωρεί βιαστικά, χωρίς να χαιρετήσει καν τους γονείς μου που κάθονται στη βεράντα. ***Πρόβλεψη:*** Η κυρία θα ξανάρθει πίσω, το πολύ μέχρι τα μέσα Ιουνίου. *Επαλήθευση: Όντως επιστρέφει στις 11 Ιουνίου...*

Σάββατο, 25 Μαΐου 2013 (Πανσέληνος)

Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Κακία + Λαγνεία

Επαλήθευση: Το επεισόδιο της 10ης Ιουνίου με το νταβά Θανάση και ο επακόλουθος καυγάς μου με τη μαμά, η οποία είναι παντελώς υποταγμένη στη φιδίσια γοητεία του αχαΐρευτου εγγονού της.

Θέση 2η: Τέλειο Ουράνιο Κενό – Το Κενό – Νίκη

Επαλήθευση: Μετά τα μέσα του Ιουνίου ανακαλύπτω διάφορα sites στο διαδίκτυο, τα οποία αναφέρονται εκτενώς στο θέμα των κατευθυνόμενων ακτινοβολιών, στα εμφυτεύματα, αλλά και στη δράση των κυκλωμάτων (gang stalking). Παράλληλα, διαπιστώνω μια σχετική μείωση των νυχτερινών επεισοδίων. Νιώθω το ηθικό μου αναπτερωμένο, σκέφτομαι ότι ίσως πλησιάζω στη Νίκη...

3η Θέση: Εγώ, η Υβόννη – Αποτοξίνωση

Επαλήθευση: Διακρίνοντας την μάλλον περιφρονητική στάση του απέναντί μου, θεωρώ σκόπιμο να κόψω τις πολλές χαρούλες με

τον Χάρη και να μην παραμυθιάζομαι πια από τις γαληφιές του. Ομοίως, χρειάζομαι αποτοξίνωση από την επιβαρυντική παρουσία του Master Nassos...

4η Θέση: La Regina – Βροχή Φωτιάς –
Παγκόσμιος σεισμός + Υγρός Θάνατος

5η Θέση: Υπέρτατη Τελετουργία – Αέρας
Επαλήθευση (σε συνδυασμό με την 4η θέση): Μουσώνες και επακόλουθες πλημμύρες στη βόρεια Ινδία (Ουταραχάντ), πριν την 19η Ιουνίου. Αρχικά 150 νεκροί, που τελικά θα ξεπεράσουν τους 5700.

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάιος 2013):*** Το Πάσχα, 5 Μάη, με έκπληξη διαπιστώνω ότι δεν είχα καμία νυχτερινή ενόχληση αποβραδίς, παρόλο που κοιμήθηκα κατά τις 1:00 τη νύχτα, αφού έφαγα το καταπέτασμα. Όμως, δεν είχα δει σχεδόν καθόλου τηλεόραση...

Στις 13 του μήνα αποφασίζω να παρακολουθήσω μια ξένη περιπέτεια στο DVD player. Η ταινία αποδεικνύεται ενδιαφέρουσα μεν, ωστόσο παρατηρώ ότι σχεδόν σε κάθε σκηνή υπάρχουν πέντε-έξι φωτιές! Όπως είναι αναμενόμενο, μου έρχονται υπναγωγικά *οράματα φωτιάς* όλη νύχτα! Λοιπόν, δεν μπορεί να είναι τυχαίο, το ότι σχεδόν σε όλες τις σύγχρονες αμερικάνικες ταινίες υπάρχουν τόσες σκηνές φωτιάς! Σα να τις βάζουν επίτηδες, ώστε να δημιουργούν σε συγκεκριμένους θεατές ανάλογους εφιάλτες! Υποψία: Γύρευε με τι είδους τεχνολογίες είναι γυρισμένα όλα εκείνα τα ειδικά εφέ, ώστε να προξενούν στον εγκέφαλο συγκεκριμένες διεγέρσεις ανάλογα με τα εμφυτεύματα που μπορεί να έχει ο καθένας.

Στο μεταξύ, συνεχίζω να καλύπτω το σβέρκο μου με ασημόχαρτο που στερεώνω με ταινία Hansaplast, εφόσον βρίσκω ότι με προστατεύει καλύτερα από τα χάπια Norgesic. Ωστόσο, αρκεί η παραμικρή παρασπονδία εκ μέρους μου (να φάω λίγο παραπάνω το βράδι, να δω 10΄ παραπάνω τηλεόραση) για να μου έρχονται παραισθήσεις φωτιάς, κατά κανόνα

σχηματοποιημένες. Επιπλέον, ο σβέρκος μου έχει κοκκινίσει επικίνδυνα σε ορισμένα σημεία.

Έτσι, στις 17 Μαΐου ξαναρχίζω τα Norgesic, γρήγορα όμως διαπιστώνω ότι δεν με βοηθούν ιδιαίτερα: Μέσα στην επόμενη εβδομάδα, έχω δυο κανονικά οράματα φωτιάς και αρκετές σχηματοποιημένες φλόγες. Απ' ότι φαίνεται, τα χάπια δεν φέρνουν πια το επιθυμητό αποτέλεσμα και δεν ξέρω γιατί.

Πάντως, μου είναι πλέον ξεκάθαρο ότι το όλο θέμα δημιουργείται από *εμφυτεύματα* που έχω στο σβέρκο, τα οποία μου μεταδίδουν συγκεκριμένα οπτικοακουστικά μηνύματα, μάλλον με επίδραση ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών.

Την Παρασκευή, 24 Μαΐου, νωρίς το πρωί, ενώ είμαι ακόμη στο κρεβάτι, στην εξωτερική πλευρά του δεξιού μου πήχυ ανακαλύπτω μια μεγάλη γρατζουνιά περίπου επτά εκατοστών, που δεν έχω ιδέα πώς έγινε. Συγκεντρωτικά, αυτός ο μήνας δεν πήγε κι άσχημα:

Οράματα φωτιάς: 4 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Όνειρα με φλόγες: 1
Καθαρές νύχτες: 13

* * * *

Σάββατο, 1η Ιουνίου 2013

☺ Σήμερα είναι τα 5α γενέθλια του Χάρη. Δεν ήταν προγραμματισμένο να γίνει γιορτή επειδή η μητέρα του δούλευε το απόγευμα, ωστόσο κατά τις 2:00 το μεσημέρι ήλθε ο Γιάννης από τη δουλειά του και μας κάλεσε στο πάρτυ-έκπληξη που μόλις ξεκινούσε. Παρόντες ήταν επίσης ο Νάσος και λίγοι φίλοι των ανηψιών μου.

Μόλις μας είδε η Μαρίνα να μπαίνουμε στο σπίτι, ψιλομούσκλωσε και πέταξε ένα "Μα είμαι κουρασμένη, εγώ δουλεύω" μέσα απ' τα δόντια της. Ο Γιάννης την αγριοκοίταξε. Περάσαμε στο σαλόνι, η μητέρα μου έδωσε στη Μαρίνα την τσάντα με το δώρο (σετ γαλάζια σεντόνια Ben Ten) και βολευτήκαμε στον μεγάλο άσπρο καναπέ. Δεν ξέρω πώς, σε μια στιγμή η τσάντα βρέθηκε κάτω στο πάτωμα· κανένας από τους

νεαρούς που περνοδιάβαιναν δεν έμπαινε στον κόπο να τη σηκώσει, την τσαλαπατούσαν κιόλας. Μετά από κανένα μισάωρο, οι γονείς μου σηκώθηκαν να φύγουν και η μητέρα μου βρήκε την ευκαιρία να μαζέψει το δώρο και να το αφήσει στην άκρη, μπροστά στην τηλεόραση.

☻ Εγώ έπαιξα καμιά ώρα με το μικρό πετώντας του ένα μπαλόνι, ενώ οι άλλοι συνομιλούσαν ζωηρά. Σε μια στιγμή, ο Γιάννης άρχισε να βγάζει φωτογραφίες με το κινητό του. Ο Χάρης πόζαρε μαζί με τους γονείς του· όταν όμως του είπε ο πατέρας του να σταθεί δίπλα μου για να βγει φωτογραφία, ο μικρός αρνήθηκε έντονα και δεν καθόταν με κανένα τρόπο. "Δεν θέλω να είμαστε μαζί με τη νονά!" δήλωσε σοβαρά. Στη συνέχεια, φωτογραφήθηκε πρόθυμα με όλους, "πρώτα-πρώτα με το Νάσο!". Ακολούθησαν αρκετές φωτογραφίες του Χάρη με όλη την ομήγυρη -μερικές τις τράβηξα εγώ. Στο τέλος, βλέποντας πως εγώ δεν θα ήμουν σε καμία πόζα, ο Γιάννης πλησίασε και ζήτησε να τον φωτογραφίσουν μαζί μου.

Η ουσία είναι ότι ο Χάρης δεν με αγαπάει. Θέλει μόνο να παίζει μαζί μου όταν δεν υπάρχει κανένας άλλος διαθέσιμος ν' ασχοληθεί μαζί του και υπό την προϋπόθεση ότι εγώ θα χάνω συνεχώς. Αν τύχει να κερδίζω έστω για μια στιγμή, ο μικρός πέφτει κάτω και σπαρταράει στο κλάμα. Μόλις εμφανίζονται άλλα πρόσωπα στο χώρο, ιδίως κάποιος από τους Μαρκάκηδες, τότε εκδηλώνει αυθόρμητα την περιφρόνηση του για μένα. "Σε χέζω, σε κλάνω!", μου φωνάζει τότε. Άλλωστε, τον έχω ακούσει να λέει στη μητέρα μου -πάνω από μια φορά: "Εσάς εδώ δεν σας αγαπάω! Ούτε τη νονά! Ακόμη κι όταν παίζουμε μαζί, δεν την αγαπάω! Δεν μου αρέσουν τα μούτρα σας!"

Ώρα, λοιπόν, να ξεκολλήσω από κενές συναισθηματικές εξαρτήσεις που με πάνε πίσω: Ναι μεν ο Χάρης μου μοιάζει αρκετά σε πνευματικό επίπεδο (φιλομάθεια, εξυπνάδα, μοναχικότητα, αγάπη για την ησυχία), ωστόσο αυτό δεν σημαίνει τίποτα, τελικά. Τα ψυχικά στοιχεία τα έχει πάρει από τη μητέρα του και από το Νάσο: Κακία (συνήθως καλυμμένη), μπόλικη λαγνεία (γοητεία), αρκετή πονηρία (τάση για απατεωνιές).

Αυτό ήταν, λοιπόν: Ο ρομαντισμός στη σχέση μου με τον Χάρη κράτησε πέντε χρόνια ακριβώς. Το παιδί έχει μεγαλώσει, άρα του φεύγει η χαριτωμενιά, επιπλέον ξέρει πια τι κάνει και τι λέει. Ας μην δικαιολογώ συνέχεια την αναίδειά του. Στο εξής, λοιπόν, ας μην πολυασχολούμαι μαζί του παρά μόνο μισή ώρα παιγνίδι την ημέρα, χωρίς πολλά γελάκια και χαρές. Καλό είναι να διατηρώ τις αποστάσεις μου...

Πέμπτη, 6 Ιουνίου 2013

Είναι ώρα πια να αντιμετωπίσω την πραγματικότητα: Τα άτομα που έχω συνηθίσει να θεωρώ “οικογένειά μου” δεν είναι παρά ανισόρροποι γκάνγκστερς. Πιο αναλυτικά: Παρά τη συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, την αφύσικη λιτότητα και τα απανωτά χαράτσια, η μητέρα μου απαιτεί κάθε μήνα να της δίνω 150 ευρώ μόλις πάρω τη σύνταξη του μπαμπά, για να τα χαρίζει στο Θάνο. Και δεν είναι μόνο αυτά: Ο νταβάς ζητάει διαρκώς λεφτά, με αποτέλεσμα να μου τραβάει συνολικά 250-300 ευρώ μηνιαίως. Άλλα τόσα του δίνει και η αδελφή μου.

Λεπτομέρεια: Ο Θανάσης λέει ότι βγάζει 300 ευρώ το μήνα από τρία παιδιά που γυμνάζει σε τοπικό γυμναστήριο, ενώ ο ίδιος πάει και γυμνάζεται σε άλλο! Δηλαδή, η Αυτού Μεγαλειότης πληρώνει και πηγαίνει σε δυο γυμναστήρια! Όπως μου εξήγησε η Αλίκη, το ένα το έχω πληρώσει εγώ, επειδή τα 140 ευρώ που της έδωσα στα τέλη Μαρτίου για να πάει εκείνη στο γυμναστήριο, τα παραχώρησε εντέλει στο Θάνο.

Ωστόσο, το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η μητέρα μου -της την έχει δώσει κανονικά: Σκαλίζει παντού για να βρίσκει χρήματα να δίνει στο Θανάση· όπου κι αν κρύψω λεφτά, στις πιο απίθανες κρυψώνες, εκείνη τα βρίσκει. Σήμερα ανακάλυψε τα 50 ευρώ που μας έχουν απομείνει από τη σύνταξη, τα πήρε και στη θέση τους έβαλε 35 ευρώ -και νόμιζε ότι δεν θα το καταλάβω. Παίρνει ακόμη κι από τα λεφτά που της δίνει η Αλίκη για πληρωμή δανείων και τα δίνει στο Θάνο! Από μένα απαιτεί συνεχώς να σηκώνω διαρκώς από το λογαριασμό μου και δεν υπολογίζει καθόλου ότι αυτή την εποχή εγώ δεν έχω ιδιαίτερα μαθήματα. Φέρεται σα να μη τη νοιάζει καθόλου αν

βρεθούμε όλοι νηστικοί στο δρόμο, αρκεί να κάνει το κομμάτι του ο πρίγκηψ Θανάσης. Την έχω προειδοποιήσει επανειλημμένως ότι το πολύ σ' ένα χρόνο όλα μου τα χρήματα στην Εθνική Τράπεζα θα έχουν κάνει φτερά μα δεν δίνει δεκάρα. Για την ακρίβεια, τη βλέπω πολύ άνετη: “Μέχρι τότε θα δούμε τι θα γίνει”, απαντά ήρεμα -σε σημείο που αναρωτιέμαι: *Είναι τελείως τρελή; Ή μήπως έχει ανακαλύψει το κρυφό βιβλιάριό μου του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου;* Δεν το φαντάζομαι, αλλιώς θα μου είχε κολλήσει αγρίως να ξεπληρώσω το τραπεζικό δάνειο της Αλίκης. Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, όμως...

Σάββατο, 8 Ιουνίου 2013

Μετά από αγγελία μου στην “Ευκαιρία” για παράδοση εντατικών θερινών μαθημάτων, μάλλον ανέλπιστα βρήκα μια νέα μαθήτρια, την 27χρονη Σεραΐνα Πάλλη, που θέλει να μάθει ιταλικά. Μένει σε μια υπόγεια γκαρσονιέρα στον Άγιο Δημήτριο, μαζί με το φίλο της. Έχει πάρει Proficiency στα αγγλικά, ενώ μαθαίνει και γιαπωνέζικα. Φαίνεται καλή περίπτωση. Ξεκινάμε αύριο.

☺ Τώρα είναι απόγευμα και παίζουμε ρακέτες με τον Χαρούλη, ο οποίος απορεί κι εξίσταται επειδή τον κερδίζω. “Πώς γίνεται αυτό; Δεν καταλαβαίνω! Συνέχισε να παίζεις, για να δω τι γίνεται!” μου φωνάζει.

Μετά από λίγα λεπτά κι αφού του έχω βάλει μερικά ακόμη γκολ, μου ανακοινώνει τα συμπεράσματά του: “Αυτό γίνεται επειδή εγώ τώρα είμαι σε μιά άλλη κατάσταση! Εσύ βρίσκεσαι σε διαφορετική κατάσταση, εσύ αγαπάς τη ρακέτα, γι' αυτό κερδίζεις, ενώ εγώ δεν την αγαπάω! Αλλά μην ανησυχείς, θα την αγαπήσω!” καταλήγει χαμογελαστά.

Δευτέρα, 10 Ιουνίου 2013

Επεισοδιακό πρωινό στη βεράντα, εξαιτίας του Master Nassos: Κατ' αρχάς, επειδή δεν του άρεσε η μαρμελάδα φράουλα που του πήραμε κατόπιν δικής του παραγγελίας, βούτηξε τη δική μου με φρούτα του δάσους και άλειψε σχεδόν ολόκληρο το βάζο πάνω στην ομελέτα του. Μόλις που έμεινε

λίγη μαρμελάδα για μένα σήμερα. Όπως και να 'χει, εγώ έχω αποφασίσει να μην φέρνω πια γλυκά στο σπίτι. Δεν μπορώ να κόβω το γλυκό μου στα οκτώ για να φάνε όλοι, ούτε να αγοράζω οκτώ για να φάω εγώ ένα. Θα τη βγάζω με ό,τι υπάρχει ήδη στην κουζίνα, δηλαδή φρυγανιές, παξιμάδια, ψωμί -πράγματα που δεν τρώνε οι Μαρκάκηδες. Αν επιθυμώ να φάω κάτι διαφορετικό, θα το αγοράζω κρυφά και θα το τρώω έξω, σε κανένα παγκάκι, χωρίς να το ξέρει κανείς τους.

Αντικειμενικά, πάντως, ο Θανάσης έχει αποκτήσει σούπερ μυώδες σώμα: Έχει ξεπεράσει τα 100 κιλά βάρος και σκοπεύει, λέει, να φθάσει τα 130 επειδή τόσο ζυγίζουν οι σύγχρονοι επαγγελματίες bodybuilders. Για να το πετύχει, τρώει γύρω στα οκτώ γεύματα την ημέρα, όλα παχυντικά και ακριβά. Συχνά παραγγέλνει κι απέξω. Υπολογίζω ότι αυτή η δίαιτα του στοιχίζει γύρω στα 50 ευρώ την ημέρα x 30 ημέρες = 1500 ευρώ το μήνα, χώρια τα υπόλοιπα έξοδά του. *Πού τα βρίσκει τόσα χρήματα; Πού βασίζεται, γενικότερα;* Όπως ο ίδιος ομολογεί, οι αγώνες body building είναι στημένοι -όπως όλα στη ζωή άλλωστε...

Σε μια στιγμή, αναφέρω στο Θανάση ότι το κοντινό μίνι μάρκετ ζητά υπαλλήλους. Με κοιτάζει ειρωνικά και μου λέει:
“Εγώ δεν δουλεύω οκτάωρο για 30 ευρώ! Άσε που θα με δουν οι γείτονες να σηκώνω κιβώτια! *[ντροπήήήήή!]* Άλλωστε, ο φίλος μου ο Πέτρος μου πρότεινε να δουλέψω στο καφενείο του. Χρειάζονται κάποιον να τους κρατάει το μαγαζί τα πρωινά, επειδή έχουν ανοίξει ένα άλλο στο Παγκράτι”.
“Αυτό είναι πολύ καλή ευκαιρία, θα δουλεύεις δίπλα στο σπίτι σου!” αναφωνώ ευδιάθετη, αν και μου φαίνεται απίστευτο.

Αργότερα, όμως, η διάθεσή μου αλλάζει αμέσως καθώς ακούω τη μαμά να μου λέει: “Δώσε μου 50 ευρώ! Τα χρειάζεται ο Νάσος!” Εγώ σαστίζω και σχεδόν μηχανικά ξεκινώ να πάω στην τράπεζα για να τα φέρω. Όμως, σε όλο το δρόμο δεν είμαι ήσυχη, το κεφάλι μου πάει να σπάσει: Αν είναι δυνατόν, να μου έχουν μείνει 3000 ευρώ στην Εθνική κι εγώ απλά να κάθομαι να μου φάει τα μισά ο Νάσος! Αν συνεχίσω έτσι, όταν θα έλθει η ώρα να πω “Άλλο χρήμα γιοκ”, δεν θα με πιστεύει κανείς. Θα

τους λέω ότι δεν υπάρχει πια ούτε δίφραγκο κι εκείνοι θα μου λένε "Δεν μπορεί, όλο κάτι θα υπάρχει, πήγαινε φέρε λεφτά!". Πρέπει ν' αλλάξω τακτική. Τέρμα, λοιπόν, οι "ειρηνικές" μέρες! Κάθε πρωί θα ξυπνώ έτοιμη για μάχες...

Μόλις φθάνω σπίτι, δίνω το ποσόν στη μαμά και αμέσως μετά βάζω τις φωνές: "Τριακόσια ευρώ μου έχει φάει ο Θάνος και ο μήνας έχει ακόμη δέκα! Μην περιμένεις να σου δώσω άλλα! Εσείς θέλετε να πεθάνω εγώ από την πείνα στους δρόμους για να κάνει το κέφι του ο μάγκας!"
"Μα δεν σου ζητάω ποτέ λεφτά χωρίς λόγο", αντιτάσσει η μαμά χολωμένη.

Όλη την υπόλοιπη μέρα είμαι υπ' ατμόν και η μαμά μου κρατάει μούτρα. "Ίσως πρέπει να πεθάνουμε μερικοί εδώ μέσα!" μου κλαίγεται σε μια στιγμή. "Τώρα με αυτό που είπες, νιώθω φοβερές τύψεις, τι να σου πω!" της κάνω ειρωνικά.
Η κατάσταση μέσα στην "οικογένειά" μου έχει γίνει πλέον αφόρητη. Έχω αρχίσει πια να σιχαίνομαι τους πάντες εκεί μέσα, ιδίως το Θάνο αλλά και τη μαμά. Πρέπει να δω τι θα κάνω, σίγουρα ν' αλλάξω στάση απέναντί τους -πριν με φάνε ζωντανή.

Κατακλείδα: Μετά από λίγες μέρες, ο Θάνος θα φέρει μια αίτηση για εργασία στο μίνι μάρκετ, για να τον βοηθήσω να τη συμπληρώσει και δείχνει παράδοξη προθυμία, θα έλεγα. Ωστόσο, δεν θα τον καλέσουν ποτέ. *Μήπως δεν παρέδωσε καν την αίτηση, και μας την έφερε μόνο για ξεκάρφωμα;* Πάντως, η αφίσα για ζήτηση υπαλλήλων θα παραμείνει στο τζάμι του μαγαζιού για μήνες, χρόνια. Είναι κι αυτός ένας τρόπος διαφήμισης των επιχειρήσεων, φθηνός και αποτελεσματικός...

Τρίτη, 11 Ιουνίου 2013

Ο Θανάσης ουρλιάζει και ωρύεται ασταμάτητα επί τρεις ώρες μέσα στο μεσημέρι, ακούγεται μέχρι τον Άγιο Τρύφωνα, ώσπου η Χριστίνα σηκώνεται και φεύγει (τι πρωτότυπο).

Η κυρία θα ξανάρθει μετά από τρεις μέρες για να μαζέψει τα πράγματά της. Αποχωρεί βιαστικά, χωρίς να χαιρετήσει καν τους γονείς μου που κάθονται στη βεράντα. Εγώ δεν ανησυχώ καθόλου: Προβλέπω ότι η τύπισσα θα ξανάρθει πίσω, το πολύ

μέχρι το τέλος του μήνα.

Όντως, θα επανέλθει στις 27 Ιουνίου και το ζευγαράκι θα συνεχίσει τη θυελλώδη σχέση με συνεχείς καυγάδες, ουρλιαχτά, κλάμματα του Νάσου και πήγαιν' έλα της Χριστίνας μέχρι τα Χριστούγεννα περίπου, οπότε θα ξαναγίνει μάχη και η Χριστίνα θα το ξαναβάλει στα πόδια, κ.ο.κ. *Ο έρωτας είναι ένα πεντανόστιμο δόλωμα. Από κάτω, όμως, υπάρχει πάντα το αγκίστρι...*

Τετριμμένο καλοκαίρι

Παρασκευή, 14 Ιουνίου 2013

Ψυχική Εμπειρία: Καθώς αποκοιμιέμαι, νιώθω ότι βγαίνω από το σώμα μου. Απολαμβάνω τη μεθυστική αίσθηση της αστρικής προβολής, ακολουθεί ερωτικός ερεθισμός και ξυπνώ με οργασμό...۩

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρισκόμαστε οικογενειακώς μέσα σ' ένα πλοίο που ανήκει στον Γιάννη, το οποίο είναι αφημένο στην ξηρά, κάτω από ένα βουνό. Είναι και η Πέρσα μαζί μας. Ξαφνικά έρχεται ένα μεγάλο τσουνάμι· ο τόπος πλημμυρίζει και το καράβι αρχίζει να πλέει πάνω στα νερά. Νιώθω σχετικά ήρεμη, καθώς κρίνω ότι δεν κινδυνεύουμε... ۩

Το απόγευμα με προσκαλεί η Θεώνη να πάμε μαζί με τις μικρές για παγωτό. Σε μια στιγμή, παραπονιέται (για πολλοστή φορά) για την κακή της υγεία και τους δυνατούς πόνους που νιώθει παντού, ιδίως στα πόδια. Της προτείνω να δοκιμάσει χάπια για αρθρίτιδα, εκείνη ξεφυσά ελαφρά και μουρμουρίζει: "Ποιός την αντέχει τώρα..." Απορώ: *Εμένα εννοεί; Γιατί όμως;* Αμέσως μετά αφήνει να εννοηθεί ότι την ενοχλεί η εγγονή της με τα καμώματά της.

Λίγο αργότερα, πάνω στην κουβέντα, η Θεώνη μου θυμίζει ένα μικρό ***μαγικό τελετουργικό*** που ήξερα όταν ήμουν μικρή αλλά μετά το ξέχασα: Κρεμάς μια βέρα σαν εκκρεμές πάνω από ένα ποτήρι με νερό. Στερεώνεις τους αγκώνες στο τραπέζι για να μην κουνιούνται καθόλου τα χέρια και παρατηρείς: Αν η βέρα αιωρηθεί πέρα-δώθε, το πρώτο σου παιδί θα είναι αγόρι. Αν αιωρηθεί γύρω-γύρω, θα είναι κορίτσι.

Πίσω στο σπίτι, εκτελώ το πείραμα: Στην αρχή η βέρα κουνιέται πέρα-δώθε και αμέσως μετά κυκλικά. *Λες να κάνω δίδυμα σ' αυτή την ηλικία;* Όταν δοκιμάζουν το ίδιο η μητέρα μου και η αδελφή μου, το εκκρεμές μένει εντελώς ακίνητο.

Μυστικά της Ύπαρξης: Χαλαρώνω και προβληματίζομαι: Εδώ και τρεις μήνες περίπου, δεν παίζω σχεδόν καθόλου

Existence. Προτιμώ να λύνω σταυρόλεξα. Γιατί άραγε; Τι φταίει; Μήπως το έχω βαρεθεί οριστικά; Έχει έλθει το τέλος για το *Existence*;

Ξαφνικά, συνειδητοποιώ: Φταίει το ντεκόρ που προσθέτω σε κάθε χαρτί! Τα μικροέπιπλα κάνουν μεν το παιγνίδι πιο ζωντανό, στην αρχή το διασκέδαζα περισσότερο, μετά όμως άρχισα να χάνω το ενδιαφέρον μου. Αυτό συμβαίνει επειδή όλα αυτά τα διακοσμητικά αντικείμενα που τοποθετώ, διακόπτουν συνεχώς την εξέλιξη του παγνιδιού. Δεν καθυστερώ παραπάνω από πέντε λεπτά συνολικά στο μισάωρο που διαρκεί γενικά η παρτίδα, ωστόσο όλες αυτές οι μικροεπεμβάσεις δεν παύουν να διακόπτουν τη ροή του παιγνιδιού.

Συμπέρασμα: Μια οποιαδήποτε πορεία (ερωτική, επαγγελματική, κοινωνική, η ζωή ολόκληρη) πρέπει να είναι απρόσκοπτη. Αν στο κάθε σου βήμα συναντάς εμπόδια, τότε αυθόρμητα χάνεις το ενδιαφέρον σου, ώσπου τελικά παραιτείσαι. Ακόμη κι αν τα εμπόδια είναι μικρά και χαριτωμένα, ακόμη κι αν τα ξεπερνάς πάντα με ευκολία, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο: Οι συνεχείς διακοπές θα διασπάσουν την προσοχή σου, θα σε αποτρέψουν ψυχολογικά από το σκοπό σου και τελικά θα σε σταματήσουν, συνήθως χωρίς να έχεις καν καταλάβει πώς έγινε αυτό· απλά, θα πεις “βαρέθηκα”.

Λίγα εμπόδια, ακόμη κι αν είναι σοβαρά, πιθανότατα δεν θα σε ανακόψουν. Τα πολλά, όμως, ακόμη κι αν είναι ασήμαντα, σταδιακά θα σου στερήσουν κάθε ενδιαφέρον για την πορεία σου, μέχρι που θα τα παρατήσεις. Καλύτερα, λοιπόν, να αντιμετωπίσεις δυο-τρεις τραγικές συμφορές στη ζωή σου, παρά πολλά μικρά εμπόδια. Στην πρώτη περίπτωση, ίσως να βγεις δυνατότερος. Στη δεύτερη, γίνεσαι σταδιακά παθητικός, αδιάφορος, αποτυχημένος.

Είναι ψέμα, λοιπόν, αυτό που ισχυρίζονται όλες οι μοντέρνες αιρέσεις, ότι τάχα οι συνεχόμενες δυσκολίες μας διδάσκουν και κάνουν τη ζωή πιο ενδιαφέρουσα. Συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: Οι απανωτές δυσκολίες, όσο ανεπαίσθητες κι αν είναι, μοιραία στραγγίζουν κάθε όρεξη για τη ζωή...

Τρίτη, 18 Ιουνίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πετώ ελεύθερα μέσα σε όμορφα δωμάτια, όπου βλέπω πανέμορφες νεράιδες, πριγκήπισσες κι άλλα γοητευτικά όντα. Περνώ κι από διάφορους ωραίους χώρους, ωστόσο δεν το διασκεδάζω πια, καθώς ορισμένοι εμποδίζουν την πορεία μου. Γυρεύω διέξοδο μέσα από ευρύχωρες κάμαρες, ώσπου βρίσκω ένα παράθυρο που οδηγεί έξω. Βγαίνω στον καθαρό αέρα γεμάτη ανακούφιση, εκεί όμως με περιμένουν τρεις κριτές ντυμένοι με μωβ ρούχα. Δεν μου λένε τίποτα, ξαφνικά όμως βρίσκομαι πάλι μέσα στα δωμάτια και γυρεύω διέξοδο, μέχρι που σκαρφαλώνω σ' ένα άλλο παράθυρο για να βγω έξω. Ένας άνδρας τρέχει πίσω μου και με πιάνει από τα πόδια για να με εμποδίσει να δραπετεύσω. Ωστόσο, μ' ένα πήδημα πετάγομαι έξω. *Ερμηνεία: Οι συνήθεις κρυφοί εχθροί, που εξακολουθούν να με εμποδίζουν να προχωρήσω. Εγώ, όμως, τους ξεφεύγω*...

Σήμερα το απόγευμα έκανα το πρώτο μου θαλασσινό μπάνιο για φέτος, στην πλαζ Yabanaki της Βάρκιζας, μαζί με την αδελφή μου. Πιο αργά το βράδι, η Αλίκη παρήγγειλε μεγάλη πίτσα και φάγαμε όλοι στη βεράντα. Την προσοχή μου τράβηξε ιδιαίτερα η γυναίκα του Γιάννη, η οποία καθόταν απέναντί μου: Ο τριχοφάγος που έχει στα μαλλιά της εδώ και χρόνια, έχει χειροτερέψει αρκετά· στη δεξιά πλευρά του κεφαλιού της υπάρχει ένα τετράγωνο κενό διαστάσεων 10x10 εκ! Έχει και στα αριστερά ένα κενό αλλά μικρότερο. Επιπλέον, πιάνει τα μαλλιά της σ' έναν ατημέλητο κότσο, με πλήθος λοΐδια να πετάγονται αντιαισθητικά από δω κι από κει. Δικαίωμά της, βέβαια, εγώ απλά αναρωτιέμαι: α) Με τέτοια εμφάνιση, πώς βρίσκει και κρατάει άνδρα νέο και ωραίο; Ως γνωστόν, οι σύγχρονοι άνδρες απαιτούν αψεγάδιαστη ομορφιά στη γυναίκα, αλλιώς της ρίχνουν καζούρα. β) Πώς βρίσκει και διατηρεί δουλειά σε καλή καφετέρια, με μαδημένο κεφάλι; Δεν της λένε τίποτε τα αφεντικά της; Δε φοβούνται μήπως σιχαθούν οι πελάτες; γ) Γενικότερα, είναι δυνατόν να μην παρατηρεί κανένας τα χάλια της; Πώς γίνεται να μην έχει καμία συνέπεια; Εμένα, ας πούμε, με περνάνε όλοι από μικροσκόπιο για να

ανακαλύψουν το παραμικρό ελάττωμα, και μόλις το βρουν σπεύδουν αμέσως να με απορρίψουν.

Στο μεταξύ, η συμπεριφορά της απέναντι στο μικρό είναι, μερικές φορές, αινιγματική: Κάθε μέρα, φεύγοντας για τη δουλειά, φροντίζει να φιλάει το παιδί στο στόμα 5-6 φορές. *Κάπως έτσι τους κάνουν μαμάκηδες*. Ακόμη, εξακολουθεί να αποκαλεί το Γιάννη "μωρό" και τον Χάρη "αντρούλη μου" -σα να προσπαθεί ασυναίσθητα να αντιστρέψει τους ρόλους...

Τετάρτη, 19 Ιουνίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι μέσα σ' ένα σκοτεινό κτήριο, όπου μου επιτίθεται ένας άνδρας μαζί μ' ένα παράξενο ον, διασταύρωση ζώου και πτηνού. Τρέχω και κλειδώνομαι έξω, σ' έναν εξώστη. Υπάρχουν τέσσερις πόρτες που βγάζουν στο ίδιο μπαλκόνι μα προλαβαίνω να τις κλειδώσω όλες, ώστε οι διώκτες μου να μη μπορούν να με φθάσουν. Ωστόσο, είναι θέμα χρόνου ν' ανοίξουν.

Έτσι, σκαρφαλώνω έξω από το μπαλκόνι και κατεβαίνω από τη σιδεριά κάτω στο έδαφος. Τώρα ίπταμαι έξω από μια εκκλησία, νομίζοντας ότι οι εχθροί μου δεν με βλέπουν. Ξαφνικά, όμως, ο ένας απ' αυτούς με σταματά και με πατάει κάτω, λέγοντάς μου σαρκαστικά: "Νόμιζες ότι θα ξεφύγεις;" Του ξεφεύγω, όμως, κι ετοιμάζομαι να ράψω ένα εντυπωσιακό πριγκιπικό φόρεμα για να μεταμφιεστώ.

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διαβάζω σ' ένα έντυπο ότι η Ιαπωνία, η Κίνα και όλη η κίτρινη φυλή ετοιμάζονται να ενοποιηθούν και να επιτεθούν κατακτητικά στον υπόλοιπο κόσμο. "Ως τώρα δεν το έχουν κάνει, γιατί να το κάνουν τώρα;" ρωτώ κάποιον, ο οποίος μου χαμογελά συγκαταβατικά. Στο ίδιο έντυπο υπάρχουν φωτογραφίες με την πινακίδα "Inferno" προκλητικά στημένη σε πολλά μέρη του κόσμου. Πάντως, οι πινακίδες δεν διαβάζονται καθαρά· αλλού λείπουν γράμματα από τη λέξη, ενώ αλλού είναι τόσο κακογραμμένες ώστε δεν διαβάζονται. Ξυπνώ και προβληματίζομαι...

Κυριακή, 23 Ιουνίου 2013 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Συμπαντικός Οργανισμός – Απόκρουση

Θέση 2η: Matrix + Ο Παλμός της Ανδρομέδας – Αποτοξίνωση
Επαλήθευση: Θεωρώ ότι πρέπει να περιορίσω αρκετά τη χρήση του Internet, για πολλούς και διάφορους λόγους: α) Το πολύ σερφάρισμα, ιδίως το βράδι, επιδεινώνει τα οράματα φωτιάς – άρα ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα. β) Βρίσκω ορισμένα ενδιαφέροντα sites σχετικά με τις κατευθυνόμενες ακτινοβολίες και τα εμφυτεύματα ελέγχου, ωστόσο καταλήγω να ασχολούμαι πολλές ώρες με την ανάγνωση και τη μετάφρασή τους, χωρίς να έχω κάποιο σοβαρό κέρδος, πχ ουσιαστική θεραπεία· γ) Στο μεταξύ, στο Internet Cafe όπου πηγαίνω, σίγουρα με έχουν σταμπάρει: Στις 12 Ιουλίου, ενώ εξερευνούσα ένα σχετικό site, κατέφθασε μια πολύ καθώς-πρέπει τύπισσα η οποία κάθισε δίπλα μου και άνοιξε το Internet· ωστόσο αντί να δουλεύει σε αυτό, συνομιλούσε εκνευριστικά στο κινητό της όλη την ώρα. Πιθανότατα την έστειλαν για να με αποσπάσει και να μη μπορώ να συγκεντρωθώ στη δική μου "απαγορευμένη" έρευνα. Μια βδομάδα αργότερα πήγα σε άλλο Internet cafe για να συνεχίσω την έρευνά μου. Όμως, ένας από τους λιγοστούς θαμώνες, ο οποίος καθόταν σχεδόν απέναντί μου, φώναζε διαρκώς βρισιές (μαλακισμένη, καριόλα, βλαμένη), μέχρι που σηκώθηκα κι έφυγα. Θεωρώ, λοιπόν, σκόπιμο να αποφεύγω αυτούς τους χώρους και να μην πολυασχολούμαι με το Διαδίκτυο. Ήδη έχω εκτεθεί πολύ...

Θέση 3η: La Regina – Αψήφιση
Επαλήθευση: Ωστόσο, η έρευνα συνεχίζεται με ενδιαφέροντα αποτελέσματα.

Θέση 4η: Υπέρτατη Τελετουργία – Το Κενό – Ερχόμενη Φυλή – Εικονική Πραγματικότητα
Επαλήθευση: Πρόσφατα ανακαλύφθηκαν γύρω στους 10.000 αστεροειδείς και κομήτες, οι οποίοι περνούν κοντά από τη γη.

Υπάρχουν, όμως, τουλάχιστον δεκαπλάσια αντικείμενα που απομένει να εντοπιστούν, ανακοίνωσε η NASA, η οποία επίσης δηλώνει ότι έχει έχει βρει το 95% των σωμάτων αλλά αδυνατεί να βρει μόνη της το υπόλοιπο 5% και γι' αυτό ζητά τη βοήθεια ιδιωτών αστρονόμων ή οργανισμών.

Με τόσες χιλιάδες ουράνια αντικείμενα να μας περιτριγυρίζουν τελευταία, είναι θαύμα πως δεν μας έχει πέσει ακόμη κανένα στο κεφάλι. Πρόκειται, άραγε, για αστεροειδείς ή για τίποτε άλλο; Και τι εμποδίζει τη NASA να ανακαλύψει μόνη της το υπόλοιπο 5% των ουρανίων σωμάτων; Ή, μήπως, αναζητά εκείνους που ξέρουν, για να τους κλείσει το στόμα; Πιθανότατα, η NASA μας παρέχει μια "εικονική πραγματικότητα" σχετικά με το θέμα...

Θέση 5η: Ανθρωπότητα – Παγκόσμια Κραυγή + Ωδυνηρές Αναμνήσεις
Επαλήθευση: Μόλις είδα το χαρτί "Ωδυνηρές Αναμνήσεις", αυθόρμητα σκέφθηκα: Να δεις που ο Πανόπουλος δεν θα περάσει στο Lower -και αμέσως μετά απέρριψα την ιδέα. Ωστόσο, στις 4 Ιουλίου μου τηλεφωνεί η μητέρα του και με πληροφορεί ότι ο Παύλος πέρασε μεν στα γραπτά αλλά απέτυχε στα προφορικά...

Θέση 6η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Κρυφοί Εχθροί
Επαλήθευση: Με θλίψη διαπιστώνω ότι το εφιαλτικό μήνυμα επιμένει, παρά τα ειδικά μέτρα ψυχικής αυτοάμυνας που παίρνω. Προφανώς, το "μήνυμα" ενεργοποιείται με διαφορετικό τρόπο απ' ότι τα οράματα φωτιάς. Ακόμη, από τα τέλη Ιουλίου οι υπναγωγικές παραισθήσεις φωτιάς επιστρέφουν ενισχυμένες. Δεν ξέρω γιατί, απλά απογοητεύομαι...

. . . .

Τετάρτη, 26 Ιουνίου 2013

Χθες τη νύχτα σταμάτησε η τροχαία τη Μαρίνα, καθώς επέστρεφε από τη δουλειά κατά τις 4:00 τα ξημερώματα. Την έβαλαν να κάνει αλκοτέστ και της ζήτησαν τα χαρτιά της

ασφάλειας του αμαξιού. Επειδή, όμως, δεν έχει ακόμη ασφαλίσει το όχημα -καθότι ο Γιάννης ψάχνει να βρει τα πιο χαμηλά ασφάλιστρα της αγοράς- της έριξαν πρόστιμο 500 ευρώ! “Πολύ γρήγορα άρχισε να σας τραβάει λεφτά το αυτοκίνητο”, της είπα αυθόρμητα, μόλις άκουσα τα καθέκαστα. Πάντως, αν βιαστεί να πληρώσει μέσα σε δέκα μέρες, το ποσό θα κοπεί κατά το ήμισυ. *Αλλά δεν θα βιαστεί...*

☺ Είμαι στο δωμάτιό μου και αλλάζω, όταν ξαφνικά ακούω πίσω μου τη γλυκιά φωνή του Χαρούλη:
“Νονά, είσαι γυμνή!”
“Τι κάνεις εσύ εδώ;” τον ρωτάω κι εκείνος χαμογελάει όλο πονηριά.
“Γιατί φοράς τόσο μεγάλο βρακί;” απορεί ο σπόρος.
“Επειδή έχω μεγάλο κώλο”, του απαντάω.
“Και γιατί φοράς τόσο μεγάλο σουτιέν;”
“Επειδή έχω μεγάλα βυζιά!”
“Γιατί δεν είσαι η γκόμενα του μπαμπά μου;” (!!!)
“Εγώ είμαι η θεία του”, εξηγώ γελαστά.

Πέμπτη, 27 Ιουνίου 2013

☺ Ο Χάρης εξακολουθεί να με κυνηγάει παντού για να παίξουμε ποδόσφαιρο: “Νονά, νονά, μπάλα!” Όταν του εξηγώ ότι έχω πολλές δουλειές, μου λέει: “Να κάνει η γιαγιά τις δουλειές!” Δεν ησυχάζει αν δεν παίξουμε, έστω είκοσι λεπτά. Τελευταία με κερδίζει σχεδόν κάθε φορά. Όποτε πάει να χάσει, δεν κλαίει πια· απλώς με κλέβει στο μέτρημα.

☻ Ωστόσο, μου κάνει γλύκες μονάχα όταν με χρειάζεται. Κατά τ' άλλα, η συμπεριφορά του απέναντί μου όσο πάει γίνεται πιο απαράδεκτη: Με φοβερίζει (“Θα σε σπάσω στο ξύλο, θα σε κάνω κομμάτια!”), με βρίζει (“μωρή!” ...“χαζή!” ... “όσο χαζομάρες κάνεις”), ή με μιμείται κοροϊδευτικά φωνάζοντας “μπλια, μπλια, είμαι χαζός, είμαι η νονά!” – έτσι, χωρίς λόγο, ή αν απλώς του απευθύνω το λόγο για οτιδήποτε. Δεν περνάει πια μέρα που να μη μου επιτεθεί με κάποιο τρόπο.
“Δεν θα παίξω μαζί σου επειδή μου μιλάς άσχημα!” του κάνω σε μια στιγμή.

“Θα παίξουμε, αλλιώς θα σου κοπανήσω τη μούρη στον τοίχο!” μου φωνάζει γεμάτος κακία και αγριάδα, που δεν βλέπεις εύκολα σε μικρό παιδί.

Η αδελφή μου απορεί αλλά μάλλον τον καμαρώνει: “Παιδάκι είναι, μια φάση περνάει!” *Όλο τέτοιες φάσεις περνάει;* “Αυτά είναι τα σημερινά παιδιά! Εγώ, στην ηλικία του, δεν μπορούσα καν να διανοηθώ να μιλήσω έτσι σε μια θεία μου!” παραπονιέμαι στην Αλίκη, η οποία τώρα συμφωνεί μαζί μου.

... Όχι πως τρέχει και τίποτα. Από τους Μαρκάκηδες δεν μπορώ να περιμένω τίποτα καλύτερο, και απ' ότι βλέπω ο Χάρης θα γίνει ο χειρότερος απ' όλους. Τέλος πάντων, η τιμωρία δεν έχει νόημα στην περίπτωση του, επειδή απλά δεν μαθαίνει -όπως όλα τα σημερινά παιδιά: Είτε τον πάρεις με το καλό, είτε με το άγριο, λίγο αργότερα κάνει τα ίδια και χειρότερα. *Τελικά, η φύλαξη παιδιών είναι δουλειά για κρετίνους...*

Παρασκευή, 28 Ιουνίου 2013

Παράξενο όνειρο: Βρίσκομαι σ' έναν μακρύ δρόμο, όπου διακρίνω ξύλινες επιγραφές στημένες παντού, οι οποίες φέρουν το μήνυμα: “Η εποχή του ανθρώπου τελειώνει”...

☺ Με έκπληξή μου διαπιστώνω ότι ο Χάρης δεν διστάζει να βρίσει το μπρατσαρά θείο του: “Χαζοθάνο! Όλο χαζομάρες κάνεις!” του πετάει σε μια στιγμή, έτσι ξεκάρφωτα. Ο Θάνος κάνει ότι δεν ακούει.

Λίγο αργότερα, καθόμαστε στη βεράντα και ο μικρός ρίχνει κατά λάθος τη μπάλα του στη διπλανή αυλή. “Φώτη, με συγχωρείς που είμαι βλάκας και χαζός!” φωνάζει στο γείτονα, ο οποίος τρέχει αμέσως και του πετάει πίσω τη μπάλα.

Μετά από λίγη ώρα, καταφθάνουν κάτι φίλοι του Φώτη και μιλούν όλοι μαζί δυνατά. “Μη φωνάζετε!” τους μαλώνει ο Χάρης αφού πλησιάζει αρκετά κοντά *[όπως και να το κάνουμε, ο μικρός εξακολουθεί να μου μοιάζει σε ορισμένα πράγματα]*.

Πάντως, από σήμερα κιόλας, λιγοστεύω τα παιγνίδια με τον Χάρη. Όταν του λέω “Δεν θα παίξω μαζί σου, ξέρεις γιατί”, ο μικρός τρέχει και ζητάει αμέσως συγγνώμη.

“Ένα συγγνώμη δεν κάνει τίποτα”, του λέω.

“Συγγνώμη, νονά, που ήμουν βλάκας μαζί σου!” ξαναλέει με πλατύ χαμόγελο. Έτσι, με καταφέρνει και παίζω για λίγο μαζί του μπάλα...

☻ Ωστόσο, το απόγευμα που τον πηγαίνουμε στις κούνιες με την αδελφή μου, ξαναρχίζει τα ίδια: Χωρίς λόγο, με βρίζει και με κοροϊδεύει σ' όλο το δρόμο. “Μη του δίνεις σημασία, παιδάκι είναι” λέει η Αλίκη, μάλλον καμαρώνοντας. Τέλος πάντων, αλλάζω τακτική μαζί του: Δεν του μιλάω χωρίς σοβαρό λόγο, δεν αστειεύομαι μαζί του, δεν του δίνω σημασία. Όσο είναι δυνατόν, κάνω σα να μην υπάρχει. Ο μικρός ήδη αρχίζει να ησυχάζει. Όταν δεν του δίνω πολλή σημασία, ο Χάρης είναι πιο ήρεμος. *Τελικά, όταν δίνεις πολλή προσοχή σε κάποιον, τον ενθαρρύνεις να γίνεται κακός.*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2013):*** Από τις αρχές του μήνα επαναφέρω το αλουμινόχαρτο στο σβέρκο μου· δεν τα πάω κι άσχημα, ωστόσο μέχρι τις 10 έχω διαπιστώσει ότι δεν με προστατεύει ικανοποιητικά, πράγμα που με παραξενεύει: Τον περασμένο μήνα αυτό με είχε βοηθήσει. Γιατί όχι τώρα; Πιθανότατα, οι εχθροί μου παρακολουθούν τις αντιδράσεις μου με ψυχοτρονικά μέσα και αλλάζουν τις παραμέτρους της επίθεσης: Μεταβάλλουν και εντείνουν τις συχνότητες που μου εκτοξεύουν, ενεργοποιούν άλλα εμφυτεύματα μέσα μου, και ποιός ξέρει τι άλλο...

Κατόπιν δοκιμάζω να αλείφω το σβέρκο μου με κρέμα Naprosyn (για οστεοαρθρίτιδα, τενοντίτιδα κλπ), μια-δυο φορές μέσα στη νύχτα· η κατάσταση βελτιώνεται μα όχι εξαιρετικά, εφόσον μου έρχονται μία ή δυο σχηματοποιημένες φλόγες κάθε νύχτα. Παράλληλα, όμως, παρατηρώ ότι κάποια πράγματα που κάποτε επιδείνωναν σοβαρά το πρόβλημα, όπως τα θαλάσσια μπάνια ή το βραδινό φαγητό, δεν με επιβαρύνουν πια...

Το πρωί της 7 Ιουνίου πήγα στο Internet Cafe για να κοιτάξω ορισμένα πράγματα στο Διαδίκτυο και παρατήρησα τα εξής μαζεμένα ***“σημεία”:*** Αρχικά έψαχνα για ιονιστές ατμόσφαιρας (παραείναι ακριβοί και μάλλον δεν εξυπηρετούν το σκοπό που θέλω) κι έπεσα πάνω σε μια διαφήμιση του

προϊόντος “Heaven Fresh”. Σε μια στιγμή έκλεισα κατά λάθος το Mozilla Firefox· όταν πήγα να το ξανανοίξω, το κομπιούτερ παραδόξως κόλλησε στο αρχικό παράθυρο, όπου το κεντρικό εικονίδιο έδειχνε σκηνές από διάφορα διαδικτυακά παιγνίδια. Δοκίμασα πολλές φορές μα δεν ξεκολλούσε με τίποτα· στο μεταξύ, το εικονίδιο γέμισε με σκηνές φωτιάς που κατατρώνε τα πάντα...

Όταν έφυγα από κει, πήγα στο ψιλικατζίδικο για ν' αγοράσω φυστικοβούτυρο του Θάνου. Εκείνη ακριβώς την ώρα, ακουγόταν από τα μεγάφωνα ένα ξένο τραγούδι που επαναλάμβανε διαρκώς τη λέξη “hell”. Όταν έφθασα σπίτι βρήκα εκεί το Θανάση, ο οποίος, ανάμεσα στα διάφορα που είπε, πέταξε στο ξεκούδουνο τη λέξη “hell” -μάλλον χωρίς να το καταλάβει. Όχι ότι χαμπαριάζω πλέον· ξέρω πια πώς εξηγούνται όλα αυτά τα “σημεία”: Κυρίως πρόκειται για συνειδητή δράση κυκλωμάτων ή/και ασυνείδητη λειτουργία εμφυτευμάτων. Φυσικά, δεν αποκλείονται και οι διαβολικές συμπτώσεις.

Αργότερα, αντέδρασα με νοερές βρισιές στον “θεό” Γιαχβέ: *Αν νομίζεις ότι θα φοβηθώ, είσαι γελασμένος. Δεν είσαι παρά μία ξεφωνημένη πουστάρα...* Αμέσως ένιωσα ήρεμη και απελευθερωμένη. *Το Καλό (heaven) το βρίσκω μόνη μου. Το Κακό (hell) μου το στέλνουν οι άλλοι...*

! Το ίδιο απόγευμα άρχισε να με πιάνει διάρροια -αλλά δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία. Κάποια στιγμή βγήκα για βόλτα· μετά από κανένα μισάωρο, είδα μπροστά μου ένα πεταμένο καφάσι φρούτων που έγραφε πάνω “Paradise Fruits”. Τότε ακριβώς, ένιωσα τη διάρροια να χειροτερεύει απότομα, ακόμη και τα πόδια μου άρχισαν να τρέμουν. Μέχρι να επιστρέψω σπίτι, όσο πιο βιαστικά μπορούσα, λέρωσα το εσώρουχό μου. Πρώτη φορά μου συμβαίνει κάτι τέτοιο! Πάλι καλά που δεν φάνηκε τίποτα απ' έξω και δεν έγινα ρεζίλι...

Με διαβάζουν. Διαβάζουν τη σκέψη μου ανά πάσα στιγμή, μέσω εμφυτευμάτων που έχουν τοποθετηθεί στον εγκέφαλό μου. Προφανώς, τα πουλημένα τσιράκια του ερπετικού Γιαχβέ νευρίασαν με τα μπινελίκια που εκτόξευσα ενάντια στο θεό τους και αντέδρασαν άμεσα, προκαλώντας μου τη διάρροια

(σύμπτωμα που ταιριάζει σε πούστηδες) αφού χτύπησαν το επίμαχο μέρος του σώματός μου με ειδικές ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες. Λεπτομέρεια: Φθάνοντας έξω από το σπίτι, πάνω σ' ένα παρκαρισμένο αμάξι βρήκα ένα διαφημιστικό φυλλάδιο του "Paradise Gym". Το πήρα και το κύτταξα: Το εν λόγω γυμναστήριο βρίσκεται στον Κορυδαλλό. Άρα, το φυλλάδιό του δεν είχε καμιά δουλειά εδώ...

Το μεσημέρι της 20ης Ιουνίου, μόλις επιστρέφω από το μάθημα ιταλικών, βρίσκω την οικογένεια μπροστά στην τηλεόραση να παρακολουθούν κινούμενα σχέδια. Κι όμως, ακούω ξεκάθαρα έναν από τους ήρωες να αναφωνεί "To hell!" Σαφώς, είναι αδύνατο να έχει πει τέτοιο πράγμα, εφόσον η σειρά είναι μεταγλωτισμένη στα ελληνικά. *Εγώ, όμως, το άκουσα...* Εκνευρισμένη από τη δράση των αρνητικών εμφυτευμάτων μέσα μου, ξεσπώ ξανά σε νοερές βλαστήμιες ενάντια στον ερπετικό θεό Γιαχβέ. Λίγες μέρες αργότερα, ένας γείτονας που μένει 50 μέτρα μακριά από το σπίτι μου, τοποθετεί στην αυλή του μια μεγάλη πλαστική αφίσα της Ελλάδας με την επιγραφή: *"Ελλάδα, επίγειος παράδεισος"*. Παράλληλα, έχουν ξαναρχίσει να μου έρχονται σωρηδόν διπλοί αριθμοί του τύπου 13:13, 14:14, 19:19, 20:20, 23:23, κλπ...

Την επόμενη μέρα (Παρασκευή, 21 Ιουνίου), που είναι τα γενέθλιά μου, λαβαίνω τρία ***"σημεία"*** μαζεμένα -όλα θετικά: Το πρωί πάω στο μανάβικο, δεν μένω παραπάνω από ένα λεπτό και ακούω στο ραδιόφωνο ότι παίζει ο σταθμός Paradise Radio. Το απόγευμα, καθώς περπατώ στους δρόμους της Γλυφάδας, ξαναβλέπω το ίδιο φυλλάδιο του Paradise Gym πάνω σ' ένα σταθμευμένο αυτοκίνητο. Επιστρέφοντας, λίγα μέτρα πιο πέρα από το σπίτι μου υπάρχει μια παρκαρισμένη νταλίκα με την επιγραφή Paradise Plants. Επιπλέον: Στο manga screensaver της Σεραΐνας ξεχωρίζει κάπου η λέξη "heaven".

Και μια παράξενη ***σύμπτωση:*** Ενώ βρίσκομαι στο Internet Cafe και ζητώ πληροφορίες για το λήμμα "electronic rape", μόλις ανοίγει η λίστα με τα σχετικά sites ακούω ένα αγόρι από τις πίσω σειρές να φωνάζει: "Γαμώ το μουνί της Εύας, γαμώ!" Από το σημείο εκείνο και ύστερα, διαρκώς

ακούγεται στην αίθουσα η ατάκα “Άει γαμήσου”, από διάφορες κατευθύνσεις. Περίεργο: Οι νεαροί δεν κάθονται αρκετά κοντά μου για να δουν τι ψάχνω, άλλωστε είναι όλοι απορροφημένοι στα computer games τους.

Πέρα απ' αυτά: Σήμερα κλείνω τα 50 μου χρόνια σ' αυτό τον κόσμο κι έχω έναν πολύ καλό λόγο για να γιορτάζω: *Μετά από 50 ολόκληρα χρόνια ασίγαστου πολέμου εναντίον μου σε όλα τα επίπεδα, εγώ εξακολουθώ να βρίσκομαι εδώ και να είμαι υγιής στο σώμα, στο πνεύμα και στην ψυχή. Πιο υγιής από πολλά βολεμένα και πουλημένα πιόνια του Matrix...*

Συγκεντρωτικά, αυτό το μήνα παρατηρήθηκαν τα εξής επεισόδια: Οράματα φωτιάς: 3 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”: 3
“παράδεισος”: 1
Όνειρα με φλόγες: 1 Καθαρές νύχτες: 16
Αλήθεια, υπάρχει ζωή πριν τον θάνατο;

* * * *

Τρίτη, 2 Ιουλίου 2013

☺ Μια μητέρα προσπαθεί να τσουλήσει το καροτσάκι με το παιδί της πάνω στο πεζοδρόμιό μας αλλά την εμποδίζει η τάβλα που έχουμε βάλει στην είσοδο για τα μηχανάκια των ανηψιών. Ο Χάρης είναι στην αυλή και παρακολουθεί τη σκηνή με ενδιαφέρον:
“Να σας βοηθήσω με το μωρό;” προθυμοποιείται αμέσως.
“Όχι, ευχαριστώ”, του απαντά η γυναίκα και προχωρά.
“Α, καλά, και συγγνώμη!”

Λίγο αργότερα έρχεται η αδελφή μου από τη δουλειά. Κάθεται στον καναπέ της βεράντας και μας διηγείται τη χθεσινοβραδινή φάση με τον Χαρούλη:
“Εσύ, γιαγιά, δεν θα βρεις άνδρα!” της λέει ξαφνικά.
“Γιατί;” απορεί η Αλίκη.
“Επειδή θα τσακώνεστε!”
“Δεν θα τσακωνόμαστε!”
“Θα τσακώνεστε!” επιμένει ο μικρός. “Και μετά, το κρεβάτι

σου είναι μικρό κι εγώ δεν θα χωράω στη μέση! Ύστερα, εσείς θα μιλάτε, αυτός θα καπνίζει, κι εγώ με ποιόν θα παίζω;" εξηγεί υπεραναλυτικός -σαν εμένα.

Το παιδάκι είναι καλό κι έξυπνο, απλά δεν παύει να είναι σημερινό παιδί, εξ ου η αυθάδεια πότε-πότε. Τα περισσότερα παιδιά σήμερα είναι χειρότερα από τον Χάρη, ας μη το κάνουμε ζήτημα...

Πέρα απ' αυτά: Εδώ και μερικούς μήνες ο ανηψιός μου ο Γιάννης το 'χει ρίξει έναν παρά. Έχει ξεχάσει τις οικογενειακές υποχρεώσεις και τα χρέη του και προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του ότι είναι ακόμη ένας ανύπαντρος έφηβος. Μόλις έρχεται από τη δουλειά το απόγευμα, καλεί φίλους στο σπίτι, φωνάζουν, κάνουν χαβαλέ και παίζουν μουσικές στο διαπασών (μπούπου-μπούπου) μέχρι τα μεσάνυχτα. Όσο για τον μικρό, αντί να ησυχάζει και να κοιμάται νωρίς, αναγκάζεται να υπομένει όλο αυτό το νταβαντούρι μέχρι τα μεσάνυχτα. Καμιά φορά, μετά τις 11:00 τη νύχτα τηλεφωνούμε στο Γιάννη και του λέμε να το χαμηλώσει για να κοιμηθούμε. Εκείνος λέει "εντάξει" και μετά το δυναμώνει ακόμη περισσότερο. Επιπλέον, έχει κατεβάσει το παλιό κρεβάτι και το στρώμα του παιδιού στην πλαϊνή αυλή μας. Ο μπόγος που έχει μαζευτεί εκεί από διάφορα τζάτζαλα, είναι άλλο πράγμα. Σύντομα δεν θα μπορούμε να περνάμε...

Τώρα η ώρα έχει φθάσει 11:00 τη νύχτα, βρίσκεται η Θεώνη στη βεράντα μας και έχουμε πιάσει ψιλοκουβέντα. Ωστόσο, είναι αδύνατο να μην αποσπάται η προσοχή μας από την απαίσια χιπ-χοπ μουσική που βροντάει στ' αυτιά μας από το διαμέρισμα του Γιάννη.

"Σου 'ρχεται τρέλα", σχολιάζει η Θεώνη.

"Αυτό γίνεται γύρω στις τρεις με πέντε ώρες κάθε απόγευμα", της εξηγώ.

"Κανείς άλλος στη γειτονιά δεν ακούγεται, αυτός ακούγεται!"

"Όλη την Αθήνα να ψάξεις, τέτοιο πράγμα δεν πρόκειται να βρεις πουθενά: Όταν δεν παίζει ο Γιάννης, παίζει ο Νάσος -λες και κάνουν βάρδιες", της εξηγώ ήρεμα.

"Μέσα στο σπίτι, ακούγεται;"

"Στο σαλόνι, ναι, ακούγεται. Ευτυχώς, όμως, στην κάμαρά μου

συνήθως δεν ακούω τίποτα επειδή είναι στο βάθος”, απαντώ. *Εφόσον φοράω ωτοασπίδες και βάζω τον ανεμιστήρα, μα κι αυτό το κόλπο δεν αρκεί πάντα,* σκέφτομαι. Και ξαφνικά, περνά από το νου μου μια

Υποψία: Από τότε που άρχισαν να εισβάλλουν στην οικογένειά μας οι Μαρκάκηδες (δηλαδή από το 1984), κάθε ώρα της ημέρας ακούγεται από το σπίτι μας ένας αδιάκοπος σαματάς: δυνατές φωνές, αλαλαγμοί, μουσικές στο διαπασών, μωρά που φωνάζουν κλπ. “Όταν υπάρχουν στο σπίτι μωρά και παιδιά, έτσι γίνεται” ισχυρίζεται η μητέρα μου, με το μόνιμο στωικό ύφος της.

Ένα παράξενο πράγμα, όμως: Κάθε μέρα πηγαίνω μακρινές βόλτες, περνώ από ένα σωρό γειτονιές και τέτοιο μπάχαλο δεν παρατηρώ πουθενά! Δεν υπάρχουν αλλού μωρά, παιδιά, ή έφηβοι; Κι αν ακουστούν κάποτε ορισμένοι ήχοι, καμία σχέση σε ένταση και διάρκεια! Ναι μεν αρκετή ηχορύπανση παρατηρείται γενικά στη γειτονιά μας, όμως το κέντρο του κυκλώνα είναι οι Μαρκάκηδες. *Είναι σα να διευθύνουν όλη τη φασαρία...*

Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν, εδώ και δεκαετίες, να δημιουργούν οι Μαρκάκηδες τόσα προβλήματα συνεχώς, σε κάθε επίπεδο; Είτε θα ενοχλούν με μουσικές στο διαπασών επί ώρες, είτε θα χρεώνονται μέχρι το λαιμό κι εμείς θα πρέπει να πληρώνουμε κερατιάτικα, είτε θα μένουν άνεργοι επί χρόνια αλλά οι οικονομικές απαιτήσεις τους θα αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο, είτε θα γεμίζουν τις αυλές μας με βουνά από τζάτζαλα. Ωστόσο, παρά την ανεργία και τα υπέρογκα χρέη τους, πολύ άνετους και καμαρωτούς τους βλέπω...

Όλες αυτές οι απίστευτες καταστάσεις που δημιουργούν οι Μαρκάκηδες παραείναι γκροτέσκες για να οφείλονται απλά σε βλακεία. Μήπως δρουν βάσει μακρόπνοου και οργανωμένου σχεδίου, σύμφωνα με οδηγίες κυκλωμάτων -όπου σίγουρα ανήκουν; Όσο το σκέφτομαι τόσο πείθομαι: Πιθανότατα, έχουν πάρει εντολή, εδώ και χρόνια να σκηνοθετούν όλες αυτές τις απίθανες καταστάσεις (πανάκριβα χόμπι, πολύχρονη ανεργία, υπέρογκα χρέη, εικονική φτώχεια, οικονομική αφαίμαξη των

γονέων μου) με απώτερο στόχο να οδηγήσουν εμένα στην απόλυτη ένδεια. Ήδη έχουν σχεδόν αδειάσει το λογαριασμό μου στην Εθνική Τράπεζα και πρέπει να παλεύω με νύχια και με δόντια για να περισώσω ό,τι απομένει, Ίσως, ακόμη, αποσκοπούν να με τρελάνουν κάποτε, με όλη αυτή την αφύσικη φασαρία και αναστάτωση που δημιουργούν διαρκώς: Με τα ανισόρροπα καμώματά τους, με τις τρελές απαιτήσεις τους, με τις μουσικές στο διαπασών όλη μέρα, κάθε μέρα, για χρόνια ατέλειωτα...

Πέμπτη, 4 Ιουλίου 2013

Σήμερα το πρωί η μητέρα μου έφτιαξε μια φανουρόπιττα για να βρει ο Γιάννης αγοραστή για το σκάφος, λέει. Το αποτέλεσμα: Μετά από λίγες ώρες, ο ανηψιός μου αναζήτησε τα έγγραφα του σκάφους, έφαγε τον κόσμο αλλά δεν τα βρήκε πουθενά μέσα στο σπίτι του. Ψάξαμε κι εμείς, μήπως κατά τύχη έχουν παραπέσει στα δικά μας συρτάρια, αλλά τα χαρτιά έχουν κάνει φτερά!

Επιπλέον, είχα ένα τηλεφώνημα από τη μητέρα του Παύλου, η οποία με πληροφόρησε ότι έλαβαν τα αποτελέσματα για το Lower: Listening 53%, Reading 64%, Writing 34% = Συνολικό αποτέλεσμα για το γραπτό διαγώνισμα: pass -με το ζόρι. Ωστόσο, στα προφορικά ο φωστήρ απέτυχε, καθώς πήρε μόλις 41%. Σαφώς, απογοητεύτηκα. Περίμενα καλύτερα αποτελέσματα από τον Παύλο. Βέβαια, εξαρχής το ήξερα ότι το παιδί δεν είναι κανένα σαΐνι: Πολύ αργός, δεν του κόβει, αδυνατεί να πάρει οποιαδήποτε πρωτοβουλία, στερείται φαντασίας και με δυσκολία του παίρνεις λέξη στα προφορικά, ακόμη και στα ελληνικά. Ωστόσο, στο γυμνάσιο προβιβάζεται πάντα με 19 -δεν δυσκολεύομαι να φανταστώ το γιατί.

Όπως και να 'χει, περίεργη αυτή η αποτυχία: Ένας μαθητής του 19, όπως κι αν πετυχαίνει αυτό το 19, δεν νοείται να αποτυχαίνει στο Lower. Θα μπορούσε να αριστεύσει με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που αριστεύει και στο γυμνάσιο. Ας ελπίσουμε, μόνο, ότι θα τα πάει καλύτερα την επόμενη φορά, γιατί απ' όλη αυτή την ιστορία κυρίως εγώ εκτίθεμαι...

Κυριακή, 7 Ιουλίου 2013

Το πρωί ήλθε η Θεώνη και καθήσαμε στη βεράντα. Ακόμη μια φορά παραπονιόταν για την υγεία της και τους φοβερούς πόνους με κράμπες στα πόδια της. Εγώ τη συμβούλεψα να πάρει μαγνήσιο για τις κράμπες, εξηγώντας της ότι και ο πατέρας μου έχει όμοιο πρόβλημα και με το μαγνήσιο του περνάει. Τότε ακριβώς, η Θεώνη πετάχτηκε πάνω κι έτρεξε στο δρόμο φωνάζοντας: "Ο ταχυδρόμος! Πάω να δω μήπως μου έχει φέρει τίποτα!". Μετά από λίγα δευτερόλεπτα γύρισε πίσω διστακτικά. Της υπενθυμίσαμε ότι σήμερα είναι Κυριακή και δεν περνά ταχυδρόμος.

Μου πήρε λίγη ώρα μέχρι να καταλάβω τι είχε συμβεί: Όπως έχω παρατηρήσει κι άλλες φορές, η Θεώνη νευριάζει όποτε τη συμβουλεύω να πάρει κάποιο φάρμακο για την υγεία της -παρόλο που εκείνη ξεκινά πάντα τη σχετική γκρίνια. Μάλλον θεωρεί ότι κάνω την έξυπνη και ότι το παίζω γιατρός. Δεν πάει καλά ο κόσμος...

Πέμπτη, 11 Ιουλίου 2013

Στο σημερινό μάθημα ιταλικών που παραδίδω στη Σεραΐνα Πάλλη, ακούμε στο κομπιούτερ σαν "Ascolto" το τραγούδι "Io vivrò senza te" του Lucio Batisti:

Το ότι δεν πεθαίνει κανείς από αγάπη
είναι μια μεγάλη αλήθεια
γι' αυτό γλυκιά μου αγάπη
να τι θα μου συμβαίνει από αύριο:
Εγώ θα ζω χωρίς εσένα,
παρόλο που δεν ξέρω ακόμη πώς,
θα ζω χωρίς εσένα.
Μόνος θα συνεχίσω, θα κοιμάμαι, θα ξυπνάω,
θα περπατάω, θα δουλεύω, κάτι θα κάνω,
σίγουρα κάτι θα κάνω,
θα κλαίω, ναι, θα κλαίω.
Κι αν ξανάρχεσαι στο μυαλό μου,
αρκεί να σκέφτομαι ότι δεν είσαι εδώ

και ότι άδικα υποφέρω επειδή το ξέρω,
το ξέρω ότι δεν θα γυρίσεις.
Χωρίς εσένα μόνος θα συνεχίσω, θα κοιμάμαι,
θα ξυπνάω, θα περπατάω, θα δουλεύω,
κάτι θα κάνω, σίγουρα κάτι θα κάνω,
θα κλαίω, ναι, θα κλαίω...”

Ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβω, με κατακλύζει μια διάχυτη συγκίνηση, μαζί με σκόρπιες αναμνήσεις από τη σύντομη ερωτική ιστορία μου με τον Γιώργο Φραντζή, την άνοιξη του 1977. *Ίσως η δική μας φυλή να είναι φτιαγμένη για ν' αγαπά μονάχα μία φορά στη ζωή...* Γι' αυτό, μετά τον αναπάντεχο χωρισμό μας, δεν κατάφερα ποτέ να αγαπήσω κανέναν άλλον. Προσπάθησα αρκετές φορές μα στάθηκε αδύνατον.
Έτσι ζω χωρίς εσένα, αν και δεν ξέρω ακόμη πώς
Μόνη συνεχίζω, κοιμάμαι, ξυπνάω, περπατάω, δουλεύω,
κάτι κάνω, κάτι σίγουρα κάνω,
κλαίω, ναι, πάντα κλαίω βαθιά στην ψυχή μου...
Κι αν ξανάρχεσαι στο μυαλό μου,
αρκεί να σκέφτομαι ότι δεν είσαι εδώ

και ότι υποφέρω άδικα επειδή το ξέρω,
το ξέρω ότι δεν θα γυρίσεις.

Από την άλλη πλευρά ίσως να είναι καλύτερα έτσι, καλύτερα που χάθηκαν όλα τότε: Μια τέτοια αγάπη δεν θα είχε καμία θέση σε αυτό τον τερατώδη κόσμο· ποιός ξέρει πώς θα την κατασπάραζαν τα Τέρατα...

Κυριακή, 14 Ιουλίου 2013

☺ Όλο το πρωί ο Θανάσης τσακώνεται με τη Χριστίνα και ύστερα κλείνονται μέσα ως αργά το απόγευμα. Η μαμά ανησυχεί για "το παιδί" κι εγώ προσπαθώ να την ηρεμήσω:
“Δεν χρειάζεται να ανησυχείς”, της λέω. “Ρίχνουν έναν καυγά τρικούβερτο, ανάβουν τα αίματα και ύστερα κάνουν δέκα ώρες σεξ”.
Ο Χαρούλης είναι δίπλα και ακούει. “Σεξ;” απορεί.
“Σεξ είναι το διάβασμα”, του εξηγώ. “Κάθονται και διαβάζουν”.
“Όχι, δεν είναι αυτό! Δεν ξέρεις;” πετάει ένσταση ο μικρός.
“Δηλαδή; Εσύ τι λες πως είναι το σεξ;” τον ρωτάω.
“Εγώ έχω δει το μπαμπά και τη μαμά!”
“Και τι έκαναν δηλαδή; Δεν διάβαζαν;”
“Όχι, έβγαλαν τα ρούχα τους, γδύθηκαν, και ο μπαμπάς έβαλε το πουλί του πάνω στη μαμά!”
“Και συ το έχεις δει αυτό; Ήσουν μπροστά;” απορώ κι εξίσταμαι.
“Ναι, ήμουν μπροστά!”
Όλα τα 'χει δει το παιδί. Έτσι όπως τον μεγαλώνουν, και πάλι καλός είναι.

Πέμπτη, 18 Ιουλίου 2013

☺ Το βράδι καθόμαστε όλοι στη βεράντα και φλυαρούμε περί ανέμων και υδάτων.
“Εγώ είμαι μεγάλος! Είμαι πέντε χρονών!” λέει τότε ο Χάρης.
“Κι εγώ πόσων χρονών είμαι;” τον ρωτάω.
“Εκατό!” κάνει ο Γιάννης, που στέκεται στη σκάλα.
“Τι λες στο παιδί; Άστο να μιλήσει μόνο του! Λοιπόν, πόσο είμαι εγώ, Χάρη;”

“Δεκάξι!” απαντά αυθόρμητα ο μικρός. Μετά από δική μου αμηχανία, το διορθώνει: “Δεκαεπτά!”
“Και ο μπαμπάς σου, πόσων χρονών είναι, ξέρεις;” συνεχίζω.
“Είκοσι οκτώ!” απαντά σωστά ο Χάρης.
“Και η μαμά σου;”
“Είκοσι επτά!” (ξανά σωστά).
“Και η γιαγιά η μικρή;” τον ρωτά η μάνα μου.
“Πενήντα!”
“Όχι τόσο πολύ! Έλα τώρα, πόσο είναι η γιαγιά η μικρή;”
“Σαράντα πέντε!” διορθώνει ο μικρός.
“Ο Θανάσης; Ξέρεις πόσων χρονών είναι ο Θανάσης;”
“Είκοσι εννιά!”
“Τον παραμεγαλώνεις! Δεν είναι είκοσι εννιά, είναι είκοσι τεσσάρων”, του εξηγώ.
“Κι εγώ πόσων χρονών είμαι;” τον ρωτά τελικά η μητέρα μου.
“Εσύ είσαι εξήντα οκτώ! Και ο παππούς!”
“Εμένα με κάνει πενήντα εννιά χρονών!” μας εξομολογείται λίγο αργότερα η Χριστίνα.
“Πάντως, εγώ είμαι δεκαεπτά!” χαριτολογώ στο Γιάννη.
“Κι εγώ, θεία, δεκαεπτά είμαι”.
Εντάξει, το μπερδέψαμε το παιδί...

Σάββατο, 20 Ιουλίου 2013

Κάνουμε μάθημα ιταλικών με τη Σεραΐνα Πάλλη και με πληροφορεί ότι, από την Τρίτη που έχω να τη δω, το κομπιούτερ της κόλλησε κάποια στιγμή και αναγκάστηκε να σβήσει τα πάντα από μέσα για να το ξαναλειτουργήσει. Καθώς εξετάζω το σημερινό μάθημα, συνειδητοποιώ ότι εκεί υπάρχει ένα σκίτσο που δείχνει έναν τύπο ο οποίος προσπαθεί να δουλέψει στο κομπιούτερ, ενώ ένας άλλος δίπλα του τον παρακολουθεί. Η λεζάντα από κάτω λέει: “Stamattina non riesco ad accendere il computer. Forse si è rotto; non funziona” (σήμερα δεν καταφέρνω ν' ανάψω το κομπιούτερ. Ίσως είναι χαλασμένο, δεν λειτουργεί).
“Βλέπεις τη ***σύμπτωση;***” ρωτώ τη Σεραΐνα. “Τώρα που χάλασε το δικό σου κομπιούτερ, πέφτουμε πάνω σ' αυτό το κείμενο

όπου έχει χαλάσει ένα κομπιούτερ!”
“Το δικό μου επαθε κάτι πιο σοβαρό: Αναγκάστηκα να σβήσω τα πάντα από μέσα”, μου απαντά ανάλαφρα, χαϊδεύοντας το μηχάνημα. Μάλλον δεν πολυκατάλαβε τι ακριβώς της είπα...

Το θέμα είναι ότι η Σεραΐνα δεν κατάφερε να ξαναβρεί τις ακουστικές ασκήσεις του βιβλίου μας στο Διαδίκτυο. “Τα έχουν αποσύρει! Μάλλον επειδή είναι παράνομο να τα κατεβάζει κανείς δωρεάν από το Internet”, υποθέτει. Πολύ περίεργο, πάντως, να τα κατεβάσουν μόλις κόλλησε το κομπιούτερ της...

Εικόνες του Matrix: Το μεσημέρι, όταν φθάνω σπίτι, η μητέρα μου με πληροφορεί ότι όσο έλειπα είχε έλθει η θεία Πηνελόπη για επίσκεψη και της είπε τα εξής απίθανα: Πριν από λίγες μέρες ο γιος της ο Βασίλης βάφτισε τα δίδυμα παιδιά του στην Τήνο αλλά δεν έμειναν καθόλου μπουμπουνιέρες για να φέρουν και σε μας. Ακόμη, πριν καν τελειώσει το γλέντι στην ταβέρνα, η κουμπάρα αναγκάστηκε να φύγει πάραυτα επειδή έλαβε ένα αναπάντεχο τηλεφώνημα που την πληροφορούσε ότι η συνυφάδα της, 38 ετών, έγγυος σε τρίδυμα μετά από δέκα εξωσωματικές, πέθανε πάνω στο χειρουργικό τραπέζι! Το πιο απίστευτο, είναι το πώς: Ο γιατρός της είχε πει ότι θεωρούσε σκόπιμο να αφαιρέσουν το ένα παιδί· εκείνη δέχθηκε και πήγε να κάνει την επέμβαση· όμως, κάτι δεν πήγε καλά κι έτσι πέθανε επί τόπου κι εκείνη και όλα τα έμβρυα. “Όποτε βλέπω την Πηνελόπη, εδώ και πενήντα χρόνια, όλο και για κάποιον συγγενή η γνωστό της που πέθανε ή αρρώστησε θα μου πει”, προβληματίζεται η μάνα μου -κι εγώ επίσης.

Κατά τη γνώμη μου, πάντως, υπάρχουν κι άλλα περίεργα στην υπόθεση: α) Τα τρίδυμα δεν είναι τόσο ιδιότυπη περίπτωση, γεννιούνται κανονικά, δεν είναι όπως τα οκτάδυμα που υποχρεωτικά πρέπει να αφαιρεθούν μερικά από τη μήτρα. β) Η επέμβαση αυτή δεν μου φαίνεται δύσκολη. Πώς τα 'κανε τόσο θάλασσα ο χειρούργος; γ) Και οι υπόλοιποι μέσα στο χειρουργείο, τι έκαναν;

Μήπως η υπόθεση δεν ήταν καθόλου ατύχημα ή απροσεξία; Μήπως, ας πούμε, ο σύζυγος της γυναίκας χάλασε κάποιο χατήρι σε κάποιο κύκλωμα; Λέω μήπως...

Δευτέρα, 22 Ιουλίου (Πανσέληνος)

Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Ανθρωπότητα – Ηρεμία + Φραγή Ψυχών

Επαλήθευση (πολλαπλές καταστροφές):

4 Αυγ: Συγκρούσεις στην Αίγυπτο με 420 νεκρούς.

20 Αυγ: 120 νεκροί στην Ιαπωνία λόγω καύσωνα.

21 Αυγ: 1300 νεκροί στη Συρία από βομβαρδισμό με χημικά· 160 νεκροί στο Πακιστάν και 200 στην ΒΑ Κίνα από πλημμύρες.

Ως την 1η Σεπτ: 800 νεκροί στο Ιράκ τελευταία, εξαιτίας βίαιων επεισοδίων.

Θέση 2η: Expecto – Πονηρία

Επαλήθευση: Το αλλόκοτο επεισόδιο με τον κάκτο, στις 29 Ιουλίου.

Θέση 3η: La Regina – Το Παράδοξο – Οι πύλες του Ουρανού

Επαλήθευση: Ο απίθανος συντονισμός του Matrix στις 7 Αυγ. Ολόκληρο σήριαλ για να καταφέρω να κάνω ένα μπάνιο...

4η Θέση: Συμπαντικός Οργανισμός –
Εικονική Πραγματικότητα + Extinguish

Επαλήθευση: Αρχές Αυγούστου ανακαλύπτω ότι στο διαδίκτυο υπάρχουν διάφορες εκδοτικές πλατφόρμες, όπου μπορεί κανείς να εκδώσει ό,τι θέλει σε e-books! Αμέσως μπαίνω στον πειρασμό να στείλω ορισμένα κείμενα για δημοσίευση, παρόλο που κατά βάθος ξέρω ότι κάποιο λάκο έχει η φάβα...

Θέση 5η: Η Υπέρτατη Τελετουργία – Άνοδος

Επαλήθευση: Η αγορά του μενταγιόν Rakel (καθαριστής ακτινοβολιών) φαίνεται να διορθώνει κατά πολύ τα νυχτερινά προβλήματά μου, πράγμα που μου ανεβάζει το ηθικό.

6η Θέση: Θ.Υ.Μ.Ο.Σ. – Παγκόσμιος Σεισμός

. . . .

Δευτέρα, 29 Ιουλίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας γύφτος θυμωμένος με ακολουθεί παντού και υποστηρίζει ότι εγώ τον έβρισα. Για να με εκδικηθεί, μου κολλάει ένα αναμμένο σπίρτο στο χέρι. Η φλόγα ανεβαίνει λίγο στο δέρμα μου αλλά δεν νιώθω πόνο και σβήνει γρήγορα. Αργότερα μπαίνω σε ασανσέρ, εκείνος όμως βρίσκεται πάντα δίπλα μου και με απειλεί. Τελικά, φεύγει με ταξί. Επαλήθευση, κατωτέρω:

Συντονισμός του Πλέγματος: Έχοντας πρόσφατα διαβάσει ότι οι κάκτοι είναι τα μοναδικά φυτά στον κόσμο που απορροφούν διοξείδιο του άνθρακα και απελευθερώνουν οξυγόνο όχι μόνο την ημέρα αλλά και τη νύχτα, το βράδι πηγαίνω ν' αγοράσω έναν για την κρεβατοκάμαρά μου, ελπίζοντας ότι θα με βοηθήσει στα νυχτερινά μου προβλήματα.

Μέσα στην ευρύχωρη αυλή του μαγαζιού υπάρχει ένα ολόκληρο παρτέρι με κάκτους, κι εγώ διαλέγω ένα γλαστράκι των 5 ευρώ. "Μια στιγμή να φωνάξω το αφεντικό", μου λέει ο νεαρός υπάλληλος και σπεύδει αμέσως προς τα έξω. Παραξενεύομαι λίγο: *Τόσο δύσκολο του ήταν να μ' εξυπηρετήσει ο ίδιος;*

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, ο νεαρός ξανάρχεται μαζί μ' έναν μεσόκοπο τύπο, ο οποίος μόλις με βλέπει, μου κάνει χαρές: "Ελένη; Η Ελένη η φιλενάδα μου! Πώς από δω;". Θα χρειαστούν ένα-δυο λεπτά για να πειστεί ο τύπος ότι δεν είμαι η Ελένη. "Μοιάζετε πολύ με τη φίλη μου την Ελένη", επιμένει αυτός. *Περίεργο· κι εγώ που είχα πάντα την εντύπωση ότι δεν μοιάζω με καμία...*

Μόλις ο τύπος ακούει τι θέλω, με κοιτάζει καχύποπτα και μου πετάει: "Εσείς μου πήρατε πριν από λίγο έναν ολόκληρο δίσκο με κάκτους;". Νιώθω προσβεβλημένη και αρνούμαι κατηγορηματικά. *Με τέτοια μυαλά και κρατούν επιχείρηση; Θα του άξιζε να τον κατακλέψω το μαλάκα,* σκέφτομαι αυθόρμητα.

Κανονικά θα 'πρεπε να φύγω επί τόπου χωρίς να αγοράσω τίποτα αλλά δεν έχω όρεξη να ταλαιπωρηθώ περισσότερο. Εντέλει, οι δυο τους παίρνουν το φυτό που έχω επιλέξει μα αντί να κατευθυνθούν προς το ταμείο, προχωρούν προς τα έξω.

Περιμένω, και μετά από κανένα πεντάλεπτο παρατηρώ ότι οι δυο τους έχουν παρατήσει το κακτάκι μέσα σε μια διάφανη σακούλα, πάνω σ' ένα τραπέζι στην είσοδο. Πάω, το παίρνω και ξαναμπαίνω στο μαγαζί για να πληρώσω και να φύγω.

Ως αργά τη νύχτα η φάση στριφογυρίζει στο μυαλό μου ξανά και ξανά, προκαλώντας μου αϋπνία μέχρι τις 2:00 τα ξημερώματα. Περίεργη η συμπεριφορά του μαγαζάτορα, πολύ περίεργη: *Πρώτα η παράλογη προσβολή, που μου έβαλε ιδέες κλοπής στο νου. Μετά άφησαν το φυτό έκθετο κοντά στην έξοδο, σα να ήθελαν να προσπαθήσω να το κλέψω -άραγε, για να με κάνουν τσακωτή φεύγοντας; Και γιατί άραγε; Έτσι τους είπαν να μου κάνουν;*

Λοιπόν, πολλά περίεργα παρατηρώ τώρα τελευταία, γεγονότα που είναι σα να με ωθούν να διαπράξω κάποιο αδίκημα: πχ, η φάση στην Εμπορική Τράπεζα στις προάλλες, όπου αντί να μου σημειώσουν ανάληψη 1100 ευρώ από τη σύνταξη του μπαμπά, μου σημείωσαν κατάθεση! Μόλις το είδα πήγα και διόρθωσα το λάθος -θα το ανακάλυπταν, έτσι κι αλλιώς. *Άλλωστε, πότε ήμουν εγώ τόσο τυχερή ώστε να μου καθήσουν στο λογαριασμό μου 2000 ευρώ έτσι, στο ξεκούδουνο;*

Θα έλεγα, λοιπόν, ότι τα κυκλώματα προσπαθούν να με παρασύρουν σε ορισμένες παγίδες, έτσι ώστε να παρασυρθώ σε καμιά κλοπή, ας πούμε, και μετά κατ' ευθείαν στη φυλακή! *Καλό είναι, λοιπόν, στο εξής να προσέχω τα λόγια και τις πράξεις μου ακόμη περισσότερο...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2013):*** Στις αρχές του μήνα, κάνοντας δίωρο μάθημα Ιταλικών με τη Σεραΐνα, ανακαλύπτω ότι η ένταση στο κεφάλι εξαφανίζεται όταν ακουμπάω την άκρη του πλαστικού στυλό στα πλάγια του κεφαλιού μου, περίπου δυο εκατοστά δίπλα από το φρύδι. Για κάποιο περίεργο λόγο, το πλαστικό παίρνει την ένταση εφόσον ακουμπάει σ' εκείνο το σημείο του κεφαλιού -όχι αλλού. Σα να γίνεται ηλεκτρική αποφόρτιση...

Αργά το βράδι της 20ης Ιουλίου παίρνω ένα περίεργο ***"σημείον"*** στην TV: Διαφημίζει κάτι ταινίες και φαίνεται μία

οθόνη μέσα στην οθόνη της τηλεόρασής μου. Περιμένω να δείξει σκηνές από έργα, όμως η μέσα οθόνη γεμίζει ξαφνικά με άγριες φλόγες από πυρκαγιά! Ακολουθούν σκηνές από εκρήξεις. *Άραγε, αυτές οι άσχετες σκηνές φωτιάς φάνηκαν σε όλες τις τηλεοράσεις, ή μονάχα στη δική μου;* Το ίδιο βράδι μου έρχεται μια έντονη υπναγωγική παραίσθηση φωτιάς, μετά από πολλές καθαρές νύχτες. Έτσι, από την επόμενη νύχτα αποφασίζω να επαναφέρω την επάλλειψη Naprosyn στο σβέρκο, διπλή στρώση τώρα. Αμέσως παρατηρώ βελτίωση.

Και κάτι ακόμα: Παρατηρώ ότι το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" έρχεται αν την προηγούμενη μέρα έχω μιλήσει αρκετά στο κινητό τηλέφωνο! Δεν αποκλείεται, τα αντίστοιχα εμφυτεύματα να ενεργοποιούνται έτσι! Γι' αυτό οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας λυσσάνε να μας χαρίζουν δωρεάν χρόνους ομιλίας. Θέλουν, ει δυνατόν, να μιλάμε ασταμάτητα στο κινητό. Σε λίγο, θα μας πληρώνουν για να το κάνουμε!

Από το βράδι της 29ης Ιουλίου, δηλαδή από την ώρα που έφερα τον κάκτο στο δωμάτιό μου, αρχίζω να βομβαρδίζομαι από έντονες υπναγωγίες φωτιάς! Πριν περάσει η πρώτη νύχτα τον βάζω σε άλλο δωμάτιο, όμως το κακό δεν θα μετριαστεί. Την μεθεπομένη ξεφορτώνομαι το φυτό, ωστόσο το κακό θα συνεχιστεί για λίγες μέρες ακόμη...

Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τις εξής ενοχλήσεις:

Οράματα φωτιάς:	3 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα:	6
Όνειρα με φλόγες:	2
Καθαρές νύχτες:	17

Επιπλέον: Κατόπιν πολύμηνης εκτενούς έρευνάς μου στο Διαδίκτυο, προκύπτουν τα παρακάτω εκπληκτικά και ενδιαφέροντα:

THIS IS IT!
(Η Μία και Μόνη Αλήθεια)

"Όσο περισσότερα σου κάνουμε,
τόσο λιγότερα πιστεύεις ότι σου κάνουμε" Μένγκελε

Η επίσημη ιστορία: Τα πρώτα εμφυτεύματα στον εγκέφαλο τοποθετήθηκαν χειρουργικά το 1974, στο Οχάιο των ΗΠΑ και στη Στοκχόλμη της Σουηδίας. Μέθοδοι νοητικού έλεγχου χρησιμοποιήθηκαν σε απόπειρες επηρεασμού της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Η τροποποίηση των εγκεφαλικών λειτουργιών τράβηξε το ενδιαφέρον του στρατού και των μυστικών υπηρεσιών. Πριν από 30 χρόνια ανακαλύφθηκαν εμφυτεύματα μεγέθους ενός εκατοστού σε ακτινογραφίες. Εμφυτεύματα σημαντικού μεγέθους συρρικνώθηκαν και έφτασαν να έχουν το μέγεθος κόκκου ρυζιού. Κατασκευάζονταν από πυρίτιο και αργότερα από αρσενίδιο του γαλλίου.

Στις μέρες μας τα εμφυτεύματα είναι τόσο μικρά που μπορούν να τοποθετηθούν στον λαιμό, στην πλάτη, ενδοφλεβίως σε διάφορα μέρη του σώματος κατά τη διάρκεια χειρουργικών επεμβάσεων, εν γνώσει ή εν άγνοια του ατόμου. Τα εμφυτεύματα αυτά είναι σχεδόν αδύνατο να εντοπισθούν ή να αφαιρεθούν. Υπάρχει η δυνατότητα έγχυσης μικροτσίπ σε νεογέννητα για την αναγνώρισή τους καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους. Η εφαρμογή τέτοιου είδους σχεδίων ήδη συζητείται μυστικά στις ΗΠΑ.

Τα άτομα στα οποία έχουν τοποθετηθεί εμφυτεύματα μπορούν να επιτηρούνται παντού. Οι εγκεφαλικές τους λειτουργίες παρακολουθούνται εξ αποστάσεως από υπερυπολογιστές και τροποποιούνται με αλλαγή συχνοτήτων. Σε μυστικά πειράματα χρησιμοποιήθηκαν κρατούμενοι, στρατιώτες, ψυχασθενείς, ανάπηροι, ομοφυλόφιλοι, ανύπαντρες γυναίκες, ηλικιωμένοι, και άλλες περιθωριακές -κατά τους υπεύθυνους των πειραμάτων- ομάδες. Τα σημερινά μικροτσίπ λειτουργούν με την εκπομπή ραδιοφωνικών κυμάτων χαμηλής

συχνότητας. Με τη βοήθεια δορυφόρων, το εμφυτευμένο άτομο μπορεί να παρακολουθείται ανά τον κόσμο.

Οι υπερυπολογιστές ταχύτητας 20.000.000.000 bit/sec της NSA μπορούν «να βλέπουν και να ακούνε» τις εμπειρίες των στρατιωτών στο πεδίο της μάχης, χάρη στο σύστημα εξ αποστάσεως παρακολούθησης (RMS). Το μικροτσίπ μεγέθους 5 μmm, που τοποθετείται στο οπτικό νεύρο, ανακτά από τον εγκέφαλο νευρικά ερεθίσματα τα οποία αντιστοιχούν σε εμπειρίες, οσμές, θεάματα και φωνές που έχει βιώσει το άτομο. Αφού μεταφερθούν και αποθηκευτούν σε υπολογιστή, τα ερεθίσματα αυτά μπορούν, μέσω του μικροτσίπ, να προβάλλονται στον εγκέφαλο του ατόμου ώστε αυτό να τα ξαναβιώνει. Χάρη στο RMS μπορούν να αποστέλλονται από υπολογιστή ηλεκτρομαγνητικά μηνύματα (με τη μορφή κωδικοποιημένων σημάτων) στο ανθρώπινο νευρικό σύστημα και να επηρεάζουν τη λειτουργία του. Έτσι, είναι δυνατόν υγιή άτομα να βλέπουν παραισθήσεις και να ακούν φωνές στο κρανίο τους.

Το σύστημα ηλεκτρονικής επιτήρησης του NSA μπορεί να παρακολουθεί ταυτόχρονα εκατομμύρια άτομα. Ο κάθε άνθρωπος έχει μοναδική συχνότητα βιοηλεκτρικής αντήχησης στον εγκέφαλο, όπως ακριβώς συμβαίνει με τα αποτυπώματα. Με την πλήρως κωδικοποιημένη εγκεφαλική διέγερση μέσω της ηλεκτρομαγνητικής συχνότητας (EMF), αποστέλλονται στον εγκέφαλο παλμικά ηλεκτρομαγνητικά σήματα τα οποία προκαλούν τα επιθυμητά φωνητικά και οπτικά εφέ που βιώνει το άτομο. Πρόκειται για μορφή ηλεκτρονικής εχθροπραξίας.

Το άτομο στο οποίο έχει τοποθετηθεί μικροτσίπ χάνει για πάντα την ιδιωτική του ζωή και μπορεί να χειραγωγηθεί με πολλούς τρόπους. Με τη χρήση διαφόρων συχνοτήτων, αυτοί που ελέγχουν τον μηχανισμό αυτό μπορούν να μεταβάλουν τη συναισθηματική ζωή του ανυποψίαστου θύματος, να το κάνουν επιθετικό ή υποτονικό, να επηρεάσουν με τρόπο αφύσικο τη σεξουαλικότητά του, να διαβάσουν τα σήματα της σκέψης και την υποσυνείδητη σκέψη του, να επηρεάσουν ή ακόμα και να προδιαγράψουν τα όνειρά του -και όλα αυτά εν αγνοία και χωρίς τη συναίνεση του ατόμου που φέρει το μικροτσίπ.

Η ομάδα πληροφοριών του NSA μπορεί να παρακολουθεί εξ αποστάσεως πληροφορίες από ανθρώπινους εγκέφαλους, αποκωδικοποιώντας τα δυναμικά (3,5 HZ, 5 miliwatt) που εκπέμπει ο εγκέφαλος. Σε κρατούμενους που συμμετείχαν σε πειράματα στο Γκότενμπουργκ της Σουηδίας και στη Βιέννη βρέθηκαν εμφανείς εγκεφαλικές κακώσεις. Σε άτομα που φέρουν εγκεφαλικά εμφυτεύματα παρατηρείται μειωμένη κυκλοφορία του αίματος και έλλειψη οξυγόνου στους δεξιούς εμπρόσθιους κροταφικούς λοβούς. Μπορεί να παρατηρηθεί ακόμη και ατροφία του εγκεφάλου.

Η υπερτεχνολογία της εποχής μας, όπου οι εγκεφαλικές μας λειτουργίες συνδέονται μέσω (ή χωρίς) μικροτσίπ με υπολογιστές και δορυφόρους στις ΗΠΑ ή στο Ισραήλ, αποτελεί σοβαρότατη απειλή για την ανθρωπότητα. Οι πιο σύγχρονοι υπερυπολογιστές είναι αρκετά ισχυροί για να παρακολουθούν τον πληθυσμό όλης της γης. Τι θα συμβεί όταν οι άνθρωποι πεισθούν και επιτρέψουν την τοποθέτηση μικροτσίπ στο σώμα τους (βλ 666); Ένα από τα δολώματα που θα χρησιμοποιηθούν είναι η ταυτότητα μικροτσίπ. Στις ΗΠΑ έχει προταθεί μυστικά η θέσπιση υποχρεωτικής νομοθεσίας για την ποινικοποίηση της αφαίρεσης της εν λόγω ταυτότητας μικροτσίπ.

Η τεχνολογία αυτή παρέμεινε κρατικό μυστικό χάρη στο ψυχιατρικό *Διαγνωστικό & Στατιστικό Εγχειρίδιο των Ψυχικών Διαταραχών IV* του Αμερικανικού Ψυχιατρικού Συλλόγου. Αυτή η "βίβλος" της ψυχιατρικής αποκρύπτει τη μυστική ανάπτυξη τεχνολογιών νοητικού ελέγχου, καταγράφοντας ορισμένες από τις παρενέργειές τους ως συμπτώματα της παρανοϊκής σχιζοφρένειας. Έτσι, οι γιατροί που έμαθαν τη λίστα «συμπτωμάτων» του *Διαγνωστικού & Στατιστικού Εγχειριδίου των Ψυχικών Διαταραχών* κατά τη διάρκεια των σπουδών τους, διαγιγνώσκουν (συνήθως χωρίς πολλή σκέψη) ψυχική ασθένεια στα θύματα των πειραμάτων νοητικού ελέγχου. Αγνοούν ότι οι ασθενείς μπορεί να λένε την αλήθεια όταν αναφέρουν ότι γίνονται ακουσίως δέκτες ηλεκτρομαγνητικών συχνοτήτων ή ότι χρησιμοποιούνται ως πειραματόζωα σε ηλεκτρονικές ή χημικές μορφές ψυχολογικής εχθροπραξίας.

Η Συμμοριτική Παραφύλαξη είναι η συνεχής έρευνα και παρακολούθηση για ένα άτομο, το οποίο τίθεται κάτω από φανερές και συγκαλυμένες μορφές επιτήρησης και παρακολουθείται 24 ώρες την ημέρα, 7 μέρες την εβδομάδα (24/7). Γι' αυτό το λόγο, δημιουργούνται περίπολοι που κυκλοφορούν είτε πεζή είτε με οχήματα κι επικοινωνούν μεταξύ τους με μια ειδική νοηματική γλώσσα. Η Συμμοριτική Παραφύλαξη αποτελεί συστημική μορφή ελέγχου, που σκοπό έχει να ελέγχει και να περιορίζει κάθε τομέα της ζωής του στοχευμένου ατόμου. Έχει πολλές ομοιότητες με το εργασιακό mobbing, μα λαμβάνει χώρα έξω, στο ευρύτερο περιβάλλον.

Για παράδειγμα: 20 ή περισσότερα άτομα, στρατηγικά τοποθετημένα στο δρόμο, κοιτάζουν τον Στόχο με απέχθεια. Όλοι του είναι ξένοι και όλοι είναι θρασείς. Εμφανίζονται κάθε φορά που το στοχευμένο άτομο βγαίνει έξω και δρουν με διάφορους τρόπους. Μερικές φορές φαίνεται σα να έχουν κάποιο σχέδιο και η παρενόχληση ακολουθεί ένα μοτίβο· όταν φθάνει σ' ένα ορισμένο στάδιο, μπαίνουν πάλι σε τάξη και αρχίζουν ξανά.

Οι κατάσκοποι *[κυκλώματα]* στρατολογούνται από κάθε κοινωνική τάξη. Όπως γίνεται και στις έρευνες Cointelpro, σταδιακά όλοι οι άνθρωποι που υπάρχουν στη ζωή του θύματος γίνονται μέρος αυτής της ατέρμονης, συστηματικής ψυχολογικής ταλαιπώρησης και χειρισμού του. Με τα χρόνια καταστρέφουν τον Στόχο, τον κάνουν να φαίνεται τρελός και τον αφήνουν χωρίς κανένα μέσο βιοπορισμού.

Ορισμός των ψυχοτρονικών όπλων (Psychotronics): Τα ψυχοτρονικά όπλα είναι κάθε ηλεκτρονική συσκευή που έχει την ικανότητα να τροποποιεί τη λειτουργικότητα του μυαλού ή του σώματος. Χρησιμοποιούνται συνήθως κρυφά, είτε κατευθύνοντας ηλεκτρομαγνητικά κύματα στον εγκέφαλο ή στο σώμα ενός ατόμου, προκειμένου να του προκαλέσουν δυσλειτουργία, είτε διαβιβάζοντας υποσυνείδητα μηνύματα απευθείας στον εγκέφαλο, επηρεάζοντας έτσι τις σκέψεις, τις πεποιθήσεις και

τις αποφάσεις του ατόμου, χρησιμοποιώντας τεχνικές όπως η «φωνή στο κρανίο" ή η "συνθετική τηλεπάθεια". Σε αυτά τα όπλα περιλαμβάνονται γεννήτριες VHF, ακτινογραφίες, υπέρηχοι, ραδιοκύμματα. Προκαλούν διάφορες αρρώστιες, ψευδαισθήσεις, μεταλλάξεις στα ανθρώπινα κύτταρα, ή ακόμα και θάνατο.

Ποιοί επιλέγονται για στόχευση: Γυναίκες υπερβολικά ανεξάρτητες, υπερβολικά έξυπνες, καριερίστες, με τάση να κατοικούν μόνες. Οι άνδρες στόχοι αποτελούν μικρότερο ποσοστό από τις γυναίκες· θυματοποιούνται όσοι λένε πολλά ψέματα, έχουν χαμηλή αυτοεκτίμηση, ή είναι άθεοι. *Άρα, ο ψυχικός πόλεμος αφορά και τον πόλεμο των φύλων, εφόσον στοχεύονται κι εξουδετερώνονται κυρίως οι ανεξάρτητες, ευφυείς γυναίκες αλλά και οι σχετικά αδύναμοι άνδρες -πρόσωπα ανεπιθύμητα στην ανδροκρατική κοινωνία.*

Στο παρελθόν, πρωταρχικοί στόχοι του Cointelpro ήταν οι μειονότητες. Τώρα, όμως, αυτό δεν ισχύει: Οποιοσδήποτε μπορεί να στοχοποιηθεί. Συχνά επιλέγονται άτομα που μιλούν απροκάλυπτα για τις ιδέες τους, διαμαρτύρονται, διαφωνούν, υψώνουν το ανάστημά τους ενάντια στην ελίτ. Επίσης επιλέγονται γυναικείες ομάδες, μοναχικές γυναίκες, αντιπολεμικοί διαδηλωτές, άτομα που θεωρούνται προβληματικά μέσα στα κοινοτικά συμβούλια, ή άλλα αθώα άτομα -για διάφορες αιτίες.

Γιατί επιλέγονται; Επειδή: α) άσκησαν το δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου, σε διαφωνία με τους ηγέτες, β) απείλησαν την προπαγάνδα και τα κέρδη των πολυεθνικών εταιρειών, γ) διαμαρτυρήθηκαν για τις αυθαιρεσίες των ισχυρών, δ) ανήκουν σε κάποιο κίνημα διαφωνούντων, ε) απαίτησαν τα δικαιώματά τους στη δουλειά, στ) έκαναν τον λάθος εχθρό, ζ) άθελά τους ερεύνησαν κάτι που το κράτος δεν ήθελε να ερευνήσουν, η) υπέγραψαν μια αίτηση ή έγραψαν ένα γράμμα, θ) μιλούν απροκάλυπτα για τις ιδέες τους, ι) θεωρήθηκαν ως ύποπτοι από κάποιον χαφιέ, ια) ακόμη, επειδή οι ίδιοι δεν ανήκουν ήδη σ' αυτό το σύστημα ελέγχου, ια) μερικοί έχουν επιλεγεί απλώς για τη δοκιμή νέων συστημάτων

και τεχνολογίας, ανεξάρτητα από τις καταστροφικές συνέπειες αυτών των συστημάτων πάνω στα θύματά τους.

Η πλειονότητα των θυμάτων συχνά δεν έχουν ιδέα ότι αποτελούν στόχο. Όταν ένας Στόχος μετακομίζει ή αλλάζει δουλειά, η παρενόχληση εξακολουθεί να υπάρχει. Κάθε φορά που το άτομο μετακινείται, οι ίδιες πληροφορίες, τα ίδια ψέματα και συκοφαντίες εξαπλώνονται στη νέα του κοινότητα, ενώ η συστημική παρακολούθηση και παρενόχληση συνεχίζονται.

Διαδικασία: Η Συμμοριτική Παραφύλαξη (gang stalking) και οι Διαρρήξεις αποτελούν την πρώτη φάση του εγκλήματος, η οποία προηγείται των επιθέσεων με ενεργοποίηση εμφυτευμάτων και στόχευση με ακτινοβολίες. Οι εγκληματίες των *κυκλωμάτων* συχνά γίνονται φίλοι σας και φροντίζουν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη σας, ώστε να σας τιμονίζουν όπως θέλουν, και πληρώνονται γι' αυτό. Διαθέτουν ειδικούς μηχανισμούς, που περνούν κάτω από τις χαραμάδες της πόρτας, την ανοίγουν και την ξανακλείνουν μετά. Τα θύματα δεν γνωρίζουν καν για τη διάρρηξη, εφόσον προηγουμένως έχουν υπνωθεί με αναισθητικό σπρέϋ. Υπάρχουν πολλές ιστορίες για ανθρώπους που ξύπνησαν το βράδι και βρήκαν παρείσακτους μέσα στο δωμάτιο να τους εγχειρίζουν! Αυτός είναι ένας από τους τρόπους με τους οποίους εισάγονται τα εμφυτεύματα στο ανθρώπινο σώμα. *Άλλοι τρόποι εισαγωγής των εμφυτευμάτων στο ανθρώπινο σώμα είναι οι εξής: α) Μέσω εμβολίων, ενέσεων, οδοντιατρικών εργασιών, εγχειρήσεων και τα συναφή -ίσως και χωρίς να το γνωρίζουν οι γιατροί. β) Με "τυχαία" αγγίγματα ή χάδια άσπονδων φίλων ή γνωστών -τσιράκια των κυκλωμάτων.*

Χρηματοδότηση: Παρόλο που όλα τα προγράμματα ελέγχου του νου και συμμοριτικής παραφύλαξης είναι εντελώς ανήθικα, αυτά πάντοτε χρηματοδοτούνται από τις κυβερνήσεις. Μονάχα αυτές διαθέτουν αρκετά χρήματα, συντονισμό και ισχύ για να διατηρούν ένα τέτοιο σύστημα.

Συμπτώματα της Συμμοριτικής Παραφύλαξης (Gang Stalking): Δεν αντιμετωπίζουν όλα τα στοχευμένα άτομα τις ίδιες καταστάσεις. Τα ακόλουθα είναι μια τυπική αλληλουχία

γεγονότων, τα οποία οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ένα άτομο αποτελεί στόχο επιτήρησης και παρενόχλησης:

1) "Θέατρα δρόμου": Μια ομάδα ανθρώπων στήνει μπροστά στο θύμα μια ολόκληρη παράσταση με προκαθορισμένη πλοκή, συχνά ακολουθώντας τις σκέψεις του Στόχου και ταπεινώνοντάς τον. Αυτές οι "θεατρικές παραστάσεις" αποσκοπούν στην αίσθηση παρακολούθησης/τιμωρίας και στην πρόκληση παράνοιας. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί όταν κάποιοι στήνουν γεγονότα που στο θύμα φαίνονται αρχικά σαν τυχαία περιστατικά ή ατυχήματα αλλά, όταν τα βλέπει στο σύνολό τους, παρουσιάζεται ένα συγκεκριμένο μοτίβο *[για παράδειγμα, τα "θέατρα" που πολλάκις μου έχει στήσει στο δρόμο η Πέρσα και το κύκλωμά της, ή οι λέξεις "hell" και "κόλαση" που άκουγα -κάποτε πολύ συχνά- να μου πετούν άσχετοι στο δρόμο].* Το "θέατρο δρόμου" μπορεί να στήνεται είτε ασυνείδητα, όταν οι θύτες επηρεάζονται κι αυτοί προσωρινά από κάποιο μηχανισμό mind control, είτε συνειδητά, όταν πράττουν κατά διαταγή κυκλωμάτων. Υποψιάζομαι, μάλιστα, πως η κύρια πηγή εσόδων για τους περισσότερους σημερινούς "καθώς πρέπει" οικογενειάρχες δεν είναι η συνήθως κακοπληρωμένη δουλειά τους σε κάποια εταιρεία του κώλου, αλλά αυτά ακριβώς τα "θέατρα δρόμου".

2) Επιτήρηση επί 24ώρου βάσεως: Το θύμα παρακολουθείται παντού, όπου κι αν βρεθεί: Στα μαγαζιά, στη δουλειά, στις κοινωνικές και οικογενειακές σχέσεις. Οι Εγκληματίες πλησιάζουν τον Στόχο, μετακομίζουν στην περιοχή του, στη γειτονιά του, ή ακόμη και στην πολυκατοικία όπου μένει το θύμα. Παρακολουθούν επίσης το κινητό, το σπίτι ή το κομπιούτερ του. Άλλοτε πάλι, η παρενόχληση μπορεί να πάρει τη μορφή οχημάτων που ακολουθούν τον Στόχο όποτε φεύγει από το σπίτι, ή τη μορφή διαρρεόμενων πληροφοριών – για παράδειγμα, όταν ανακαλύπτετε κατάπληκτοι πως κάποιοι έχουν μαρτυρήσει ορισμένες παρατηρήσεις σας σε ένα συγκεκριμένο κοινό, με το οποίο σχετίζονται οι παρατηρήσεις που έχετε κάνει κατ' ιδίαν.

3) Ευαισθητοποίηση του Στόχου σ' ένα συγκεκριμένο ερέθισμα: Μέσα σε χρονικό διάστημα μηνών ή και χρόνων, το θύμα ευαισθητοποιείται σ' ένα αρνητικό καθημερινό ερέθισμα, το οποίο χρησιμοποιείται ως συστηματικός βασανισμός αλλά και για να του δείχνουν ότι παρακολουθείται αδιάλειπτα. Χρησιμοποιείται σκοτεινός νευρογλωσσικός προγραμματισμός και συμμοριτική παραφύλαξη (θέατρα δρόμου), τα οποία είναι έτσι προγραμματισμένα ώστε να προξενούν συγκεκριμένα συναισθήματα σε ορισμένες λέξεις. Μπορεί να χρησιμοποιούνται χρώματα, ειδικοί τύποι ανθρώπων ή αντικειμένων, ή και υπνωτικές "πυροδοτικές λέξεις" *[πχ "κόλαση" ή "hell"]*, που προκαλούν συγκεκριμένες αισθήσεις, συναισθήματα, συμπεριφορές, και συνήθως δημιουργούν την αίσθηση ενοχής και επικείμενης τιμωρίας. Έτσι γίνεται χειρισμός της προσοχής του ατόμου, έτσι αυτό να παρατηρεί συγκεκριμένα πράγματα, οπότε να σκέφτεται, να αισθάνεται, και να δρα ανάλογα. Μερικά παραδείγματα τέτοιων ερεθισμάτων περιλαμβάνουν ήχους, χρώματα, σχέδια, πράξεις: κόκκινο, λευκό, κίτρινο, κορδέλες, στυλό που ανοιγοκλείνουν, κλειδιά που κροταλίζουν, δυνατός βήχας, σφυρίγματα, επιδεικτικά χειροκροτήματα, κινητά, λάπτοπς. Οι υπνωτικές πυροδοτικές λέξεις μπορούν ακόμη να προκαλέσουν σωματικά συμπτώματα όπως πόνο, κακή γεύση, πονοκεφάλους, αφόρητη κόπωση, ή αρνητικά αισθήματα όπως αηδία, φόβο, θυμό. Έρχονται σε ολόκληρες αλληλουχίες, σα να βγαίνουν από κάποιο λεξικό μαζί με όλα τα συνώνυμα και τις ομόηχες λέξεις *[πχ κόλαση, κολάστηκα, κολασμένος, κολαστήριο, hell, inferno, infernal κλπ]*. Στην αρχή, οι λέξεις αυτές είναι δύσκολο να ανακαλυφθούν επειδή μπλέκονται με τις ρουτίνες του Στόχου. Σε περίπτωση που ανακαλυφθούν, τα θύματα "απελευθερώνονται" και ο νους αναγνωρίζει την αλήθεια πάνω από τα ψέματα που του υποβάλλονται *[φάση στην οποία βρίσκομαι εγώ τώρα]*. Ωστόσο, όταν οι πυροδοτικές λέξεις αποκαλύπτονται, καινούργιες τέτοιες λέξεις θα προγραμματιστούν μέσα στο υποσυνείδητο του θύματος.

Οι Στόχοι συχνά αναφέρουν ότι παρακολουθούνται στο δρόμο από άτομα τα οποία συχνά πετούν σπόντες υπό μορφή

μισών φράσεων. Αυτό γίνεται για δυο λόγους: α) Έτσι ερεθίζουν τον εγκέφαλο του θύματος ώστε να ακούει τέτοιες μισές φράσεις, προξενώντας του τεχνητή σχιζοφέρεια. Το άτομο αποκτά την τάση να υφαρπάζει αυτά τα λόγια από τυχαίους περαστικούς που μπορεί να είναι και αθώοι. Ακόμη, με αυτό τον τρόπο τα εμφυτευμένα νευρόφωνα του κοχλία δουλεύουν πιο αποτελεσματικά. Ο ανωτέρω μηχανισμός είναι δυνατόν να εξουδετερωθεί όταν το θύμα φροντίζει να παραβλέπει τις φωνές και τους ήχους που είναι προγραμματισμένοι να τον ενοχλούν. Ομοίως, δηλαδή με παντελή αδιαφορία, μπορεί κανείς να αντιμετωπίσει κάθε είδους υβριστικά σχόλια ή θέατρα δρόμου.

4) Απομόνωση του Στόχου: Αυτό επιτυγχάνδεται μέσω συκοφαντιών και ψεμάτων. Για παράδειγμα, οι φίλοι και γείτονες μαθαίνουν ότι ο Στόχος είναι κλέφτης, ναρκομανής, πόρνη, παιδόφιλος, παράφρων, ένοχος για οτιδήποτε, και πρέπει να παρακολουθείται. Δημιουργούνται ακόμη και ψεύτικοι φάκελοι για το θύμα, οι οποίοι επιδεικνύονται σε όλους. Έτσι οι φίλοι απομακρύνονται. Οι εγκληματίες των κυκλωμάτων καταλαμβάνουν όλη την κοινωνική ζωή του Στόχου και ως "φίλοι" είναι πάντα ανάγωγοι, δεσποτικοί, άσπονδοι *[πχ Ευγενία, Φιλιώ].*

5) Δημιουργία αρνητικών εντυπώσεων για το θύμα: Τα κυκλώματα αποσκοπούν στο να δώσει ο Στόχος την εντύπωση ότι έχει χάσει το μυαλό του. Εκτοξεύοντας, ας πούμε, "φωνές στο κρανίο" του, κάνουν το θύμα να πετάγεται τρομαγμένο ή να αντιδρά με παράξενους τρόπους. Το στοχευμένο άτομο γίνεται ευερέθιστο, μεμψίμοιρο και δυσάρεστο· έτσι, οι άνθρωποι αρχίζουν να τον αποφεύγουν. Επιπλέον, χάνει κάθε υπόληψη και αξιοπιστία, καθώς φαντάζει σαν ψυχασθενής.

6) Πρόκληση ψυχασθένειας: Εκτοξεύοντας φωνές ή άλλους ήχους στο κρανίο του Στόχου, εφαρμόζοντας ηλεκτρονική παρενόχληση εναντίον του, δείχνοντας στο θύμα ότι παρακολουθούν κάθε του βήμα νύχτα-μέρα, ελπίζουν να τον οδηγήσουν στην παραφροσύνη *[κάτι ξέρουμε κι εμείς: ιδιαίτερα την περίοδο 2006-10 κινδύνεψα σοβαρά να τρελαθώ].*

7) Διάσπαση της καθημερινής ζωής [πρόκληση "κακοτυχίας"]: Σκασμένα λάστιχα, στέρηση ύπνου, τοποθέτηση ακαθαρσιών στην κατοικία του θύματος. Παράξενες συμπτώσεις που συμβαίνουν διαρκώς, αρκετές φορές μέσα στην ημέρα. Αντικείμενα αλλάζουν θέση ή χάνονται από το σπίτι. Ομάδες αγνώστων που ενοχλούν τον Στόχο στο δρόμο. Σαμποτάζ στη δουλειά και/ή στην προσωπική ζωή του. Περίεργα άτομα μαζεύονται στην περιοχή του Στόχου. Οι άνθρωποι αντιδρούν παράξενα απέναντι στο θύμα. Άγνωστοι του κόβουν το δρόμο, του παίρνουν τη σειρά στην ουρά, βιαιοπραγούν εναντίον του, τον κοροϊδεύουν, λένε ή κάνουν πράγματα που προκαλούν συγκεκριμένες εντυπώσεις και αντιδράσεις στον Στόχο.

8) Μια γενικευμένη αίσθηση πως "ό,τι σκέφτεσαι συμβαίνει". Συνήθως, όμως, οι προσδοκίες του θύματος καταλήγουν ακριβώς στο αντίθετο από το επιθυμητό, οδηγώντας σε απόγνωση *[η ιστορία της ζωής μου]*.

9) Ηχητικός Πόλεμος: Αναστατώνει όλη τη ζωή του θύματος, εμποδίζει ακόμη και τον ύπνο του. Ο ηχητικός πόλεμος στήνεται με διάφορους τρόπους: ισχυρά θορυβώδη εργαλεία που ηχούν πολλές ώρες κάθε μέρα, ασταμάτητα μερεμέτια στα γύρω σπίτια, στερεοφωνικά στο διαπασών με τις ώρες, πόρτες που χτυπούν κάθε τόσο κλπ. Παράδειγμα: Φανταστείτε ότι ζείτε στο τέρμα ενός δρόμου, όπου δεν υπάρχει κίνηση. Και, ξαφνικά, σε όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας υπάρχει κίνηση, κάποιος γυρίζει αγωνιστικά τους κινητήρες του ή κορνάρει τα κέρατα του, αναβοσβήνει τους προβολείς, ή παίζει δυνατά το στερεοφωνικό του με τις ώρες. Θα σας κρατά ξύπνιο όλη νύχτα, θα σας σπάει τα νεύρα, θα σας φέρει σε απόγνωση *[τόσα χρόνια ασίγαστου ηχητικού πολέμου γύρω μου, δεν μπορεί να είναι τυχαίο γεγονός]*.

10) Οικονομική επιτήρηση: Φαίνεται σαν η παραμικρή δεκάρα που έχει το θύμα να είναι μετρημένη, σα να του επιτρέπεται να κερδίζει μονάχα ένα συγκεκριμένο ποσό κάθε μήνα *[εντύπωση που έχω εδώ και δεκαετίες]*.

11) Ξαφνική ανεργία *[βλ. Παγγαία, χειμώνας του '99]:* Ο Στόχος συχνά μπαίνει σε μαύρη λίστα, οπότε αδυνατεί πλέον να

βρει νέα δουλειά, ή πρέπει να δεχθεί μια θέση πολύ κατώτερη των προσόντων του. Στη νέα δουλειά παρενοχλείται και τρομοκρατείται συνεχώς. Σε δεύτερη φάση, το στοχευμένο άτομο μπορεί να καταλήξει άστεγος, χρόνια άνεργος, ή ψυχασθενής. Με τον καιρό, το θύμα απομονώνεται σταδιακά από κάθε μορφή βιοπορισμού, έτσι ώστε στο μέλλον να καταλήξει σε αστυνομική σύλληψη, εγκλεισμό σε ψυχιατρείο, ή εξαναγκασμένη αυτοκτονία. Ο πρωταρχικός σκοπός είναι να οδηγήσουν το Στόχο σε αυτοκτονία, όπως ακριβώς γινόταν και με τα θύματα του Cointelpro.

12) Γενικευμένη τρομοκρατία εξαιτίας της κακής συμπεριφοράς των ανθρώπων που περιβάλλουν τον Στόχο *[για παράδειγμα, οι χλευασμοί και οι κοροϊδίες που βίωνα ασταμάτητα καθ' όλη τη διάρκεια της εφηβικής και νεανικής μου ηλικίας, με αποτέλεσμα να καταρρακωθεί ανεπανόρθωτα το ηθικό μου]*. Αν ο Στόχος μετακομίσει, τότε οι εγκληματίες διασπείρουν κάθε είδους φήμες στη νέα γειτονιά του, ενεργοποιούν άλλα δικά τους μέλη εκεί και εξακολουθούν να τον ενοχλούν.

13) Διαρρήξεις: Οι εγκληματίες μπαίνουν στο σπίτι του θύματος κρυφά, δεν κλέβουν τίποτα αλλά καταστρέφουν πράγματα ή αφήνουν άλλα που δεν βρίσκονταν εκεί. Συχνά φαίνεται να μπαίνουν με κλειδί, επειδή οι πόρτες δεν είναι παραβιασμένες. Ενίοτε, όμως, κλέβουν χρήματα ή αντικείμενα ή καταστρέφουν το αμάξι ή το ποδήλατο του Στόχου.

14) Πρόκληση σωματικής βλάβης ή θανάτου: Προξενώντας οδικά ή άλλα δυστυχήματα, τα κυκλώματα μπορούν να οδηγήσουν το θύμα σε μόνιμη αναπηρία ή θάνατο. Μπορούν ακόμη, μέσω λειτουργίας μικροεμφυτευμάτων, να προκαλέσουν καρδιακή προσβολή, γαστρικά προβλήματα και άλλες ασθένειες που μπορούν να στείλουν το θύμα στο νοσοκομείο ή να το σκοτώσουν.

Παντελής έλλειψη υποστήριξης: Αν ο Στόχος δοκιμάσει να καταγγείλει σε φίλους, γνωστούς, ή ακόμη και στις αρχές τις εμπειρίες του, θεωρείται διανοητικά άρρωστος, παρανοϊκός,

παράφρων. Οι αρχές ουσιαστικά γνωρίζουν, συμμετέχουν στο έγκλημα και αδιαφορούν εντελώς για όσα υπομένει το θύμα. Αν ο Στόχος επισκεφθεί γιατρούς, αυτοί δεν δείχνουν ενδιαφέρον για όσα τους λέει και σπεύδουν να του κολλήσουν την ετικέτα του τρελού. Πολλές φορές το θύμα αναγκάζεται να πάρει λάθος φάρμακα και να συμφωνήσει σε διαγνώσεις που τον στιγματίζουν, προκειμένου να πάρει τη σύνταξή του. Σε ορισμένες χώρες, το θύμα μπορεί να εξαναγκαστεί να μπει σε ψυχιατρείο, όπου χάνει εντελώς τα ανθρώπινα δικαιώματά του.

Φανταστείτε, τώρα, ότι πηγαίνετε να καταγγείλετε στην αστυνομία διάφορες μορφές θορύβου και κυκλοφορίας στον δρόμο όπου μένετε. Σίγουρα θα χαρακτηριστείτε παρανοϊκός. Φανταστείτε, μάλιστα, τις αντιδράσεις που θα έχετε αν υποβάλετε αναφορές για ελικόπτερα που αιωρούνται πάνω από το σπίτι σας σε περίεργες ώρες. Όσο περισσότερο προσπαθείτε να επισημάνετε τα γεγονότα, τόσο πιο αναξιόπιστα θα φαίνονται. Οι φίλοι, η οικογένεια και οι αρχές θα σας απορρίψουν ως ψυχικά ασθενείς *[η ιστορία της ζωής μου· μόνο που εγώ έχω γίνει πια αρκετά φρόνιμη ώστε να μη μιλάω σε κανέναν για όσα μου συμβαίνουν]*. Όσο περισσότερο μιλάτε για το τι σας συμβαίνει, τόσο πιθανότερο είναι να καταλήξετε σε κάποιο φρενοκομείο με διάγνωση για παραληρητική παρανοϊκή σχιζοφρένεια. *Επιπλέον, σύντομα θα διαπιστώσετε πως οι παρενοχλήσεις εναντίον σας έχουν ενταθεί ακόμα περισσότερο...*

Επίπεδα της τεχνολογίας ελέγχου του νου

1) Επιθέσεις Πρώτου Επιπέδου: Λαμβάνουν χώρα δίχως την παρουσία εμφυτευμάτων, συνήθως χάρη σε μικροσυσκευές RFID προσκολλημένες στα ρούχα του θύματος. Όταν υπάρχει μια μικροσυσκευή RFID στα ρούχα ή στο πορτοφόλι ή στην ατζέντα του στοχευμένου ατόμου, ένας ειδικός ανιχνευτής μπορεί να τον εντοπίζει όπου κι αν βρίσκεται *[προσοχή, λοιπόν, στα διάφορα τέτοια "δωράκια" από άτομα που ξέρω ότι δεν με συμπαθούν, πχ Ανθή, Λουίζα]*. Ύστερα, ένας ειδικός πομπός ακτινοβολεί το θύμα με παλμούς προερχόμενους από τρεις κεραίες. Έτσι, ο Στόχος μπορεί να νιώσει δυσφορία και, για

παράδειγμα, να φύγει από ένα μαγαζί όπου τα κυκλώματα δεν θέλουν να βρίσκεται. Το στοχευμένο άτομο μπορεί ακόμη να καταστεί ανάπηρο, με τη διανοητική ικανότητα 4χρονου, να βιώνει φοβερούς πόνους, να αρρωστήσει ή και να δολοφονηθεί. Δεν πρόκειται για μελλοντολογία, αυτό γίνεται εδώ και τώρα, παντού, σε περισσότερους ανθρώπους απ' όσους φαντάζεστε.

Επίσης, είναι δυνατόν ο Στόχος να εντοπίζεται από τα εγκεφαλικά του κύματα, χωρίς την παρουσία κάποιου εμφυτεύματος ή μικροσυσκευής. Οι Εγκληματίες μπορούν να παρακολουθούν τον Στόχο ακόμη και μέσα στο σπίτι του και να εκτοξεύουν ακτινοβολίες εναντίον του. Μπορούν ακόμη, να τον κάνουν να ακούει φωνές ή άλλους ήχους, τους οποίους δεν ακούνε όσοι βρίσκονται δίπλα του. Αυτοί οι μηχανισμοί μπορούν να καταστήσουν το θύμα ανίκανο να σκεφθεί, να αδυνατίσουν το ανοσοποιητικό του σύστημα, να του προκαλέσουν αρρώστιες, να καταστρέψουν το μυαλό του προξενώντας του ψεύτικες εντυπώσεις όπως οράματα, φωνές, συναισθήματα, αίσθηση καψίματος στον εγκέφαλο, ακόμη και θάνατο. Τα συστήματα πρώτου επιπέδου είναι δυνατόν να εξουδετερωθούν με διάφορες στρατηγικές, ανάλογα την περίπτωση.

2) Εμφύτευση Χαμηλού Επιπέδου, όπου το θύμα έχει επάνω του (χωρίς να το γνωρίζει ο ίδιος) μια μικροσυσκευή GPS χαμηλής ή υψηλής ισχύος. Στην πρώτη περίπτωση ο Στόχος μπορεί να ανιχνεύεται από δέκτες εδάφους, ενώ στη δεύτερη από δορυφόρους. Τα αποτελέσματα πάνω στο θύμα είναι ίδια, ως άνω. Όμως, τέτοιου είδους συστήματα είναι δύσκολο να εξουδετερωθούν.

3) Η ενσωμάτωση ενός πομπού/δέκτη (ραδιοτεχνολογία διπλής οδού) στην ανωτέρω μονάδα GPS. Επιπλέον, μπορεί να προστεθεί ένα νευρόφωνο, έτσι ώστε ο Στόχος να ακούει φωνές ή ήχους που δεν υπάρχουν στ' αλήθεια. Η χρήση ψηφιακής μνήμης επιτρέπει την αποστολή μικροκυμματικών πληροφοριών πολύ μικρής διάρκειας μέσα στο εμφύτευμα. Τα μικροτσίπς σε μέγεθος κεφαλής καρφίτσας είναι μια πραγματικότητα και η χρήση πλαστικών αγωγών μπορεί να κάνει αυτή τη συσκευή

αόρατη σε ακτίνες X, MRI κλπ.

Όλα τα παραπάνω μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε μεγάλους πληθυσμούς, ακόμη και χωρίς εμφυτεύματα. Υπάρχουν αποδείξεις για την εφαρμογή τέτοιων τεχνολογιών στον πληθυσμό, από την παιδική κιόλας ηλικία. Τα ευνοούμενα παιδιά αφήνονται στην ησυχία τους, ενώ τα μη ευνοούμενα επηρεάζονται αρνητικά και οι γνωστικές τους ικανότητες μειώνονται.

Κυριώτερα συμπτώματα ηλεκτρομαγνητικών επιθέσεων

1) Έλεγχος του νου: Έλεγχος σκέψεων, συναισθημάτων, άρα και συμπεριφοράς. Ανάγνωση της υποσυνείδητης σκέψης επί τόπου, πριν καν αυτή γίνει αντιληπτή από το ίδιο το άτομο· σβήσιμο σκέψεων και αναμνήσεων· προβλήματα βραχυπρόθεσμης μνήμης· κατασκευασμένες σκέψεις και "συνθετικές" συσχετίσεις. Οι εγκληματίες μπορούν ακόμη και να κοιτάζουν μέσα από τα μάτια του θύματος και βλέπουν ό,τι βλέπει.

2) Νευρική παρακολούθηση εξ αποστάσεως: Τα εγκεφαλικά κύμματα λειτουργούν ως αποτυπώματα, τα οποία διαβάζονται από δορυφόρους -πράγμα που επιτρέπει την επιτήρηση και του ατόμου και των σκέψεών του. Οι εγκληματίες συχνά αφήνουν τον Στόχο να γνωρίζει ότι παρακολουθείται διαρκώς και δεν μπορεί να ξεφύγει. Εμφανίζονται ξαφνικά και προσβάλλουν το θύμα, ή λένε κάτι που μόνο το θύμα γνωρίζει, σαν ένδειξη ότι μπορούν να διαβάζουν τις σκέψεις του εξ αποστάσεως.

3) Φωνές στο κρανίο: Οι εγκληματίες των κυκλωμάτων μιλούν με μερικά από τα θύματά τους 24/7. Ένα κομπιούτερ με ικανότητα μάθησης και με συνθετική φωνή, που μπορεί να διαμορφωθεί έτσι ώστε να μοιάζει με οποιαδήποτε φωνή, καταλαμβάνει το νου του Στόχου για λίγη ώρα ή συνεχώς μετά τα αρχικά στάδια. Αυτό κρατά το θύμα ξύπνιο, εκνευρισμένο και διαρκώς κουρασμένο.

5) Σιωπηλή συνθετική τηλεπάθεια: Το θύμα δεν ακούει φωνές αλλά βιώνει χειρισμό των σκέψεων, πράγμα που το φέρνει σε απόγνωση και αποσπά την προσοχή του. Η επικοινωνία παίρνει τη μορφή σκέψεων που επαναλαμβάνονται

διαρκώς σα να παίζεται μια κασέτα ξανά και ξανά, λέξη προς λέξη *[μου συμβαίνει συχνά, ιδίως όταν περπατώ στο δρόμο]*.

6) Παράξενοι συντονισμοί με την τηλεόραση ή το ραδιόφωνο: Κατά παράδοξο τρόπο, η σκέψη του θύματος μπορεί να συντονίζεται με όσα παρακολουθεί στην τηλεόραση ή το ραδιόφωνο. Μερικοί Στόχοι είναι σίγουροι ότι τα πρόσωπα στην τηλεόραση τους αντιγράφουν ή τους παρενοχλούν *[παλαιότερα μου συνέβαινε αρκετά συχνά: ηθοποιοί που, ενώ έπαιζαν το ρόλο τους, άκουγα να πετούν εντελώς στο άσχετο εκφράσεις όπως "θα γίνει κόλαση", "go to hell" κλπ.]*.

7) Στέρηση ύπνου: Στη σημερινή εποχή υπολογίζεται ότι το 40% των Αμερικανών δεν κοιμούνται αρκετά. Η στέρηση ύπνου είναι ένα τυπικό πρώτο βήμα για τον έλεγχο του νου και επιτυγχάνεται με ηχητικό πόλεμο ή με ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες. Η χρήση ηρεμιστικών ή υπνωτικών φαρμάκων καθιστούν τα θύματα πιο ευαίσθητα στις επιδράσεις των ηλεκτρονικών "σιωπηλών ήχων". Έτσι, ενώ ο ύπνος του Στόχου εξαρτάται πλέον από εθιστικές ουσίες, οι υποσυνείδητες συνέπειες της παρενόχλησης τους γίνονται πιο βαθιές. *[Πράγματι: Όσο έπαιρνα ψυχοφάρμακα για να γλυτώσω από το υποβαλλόμενο μήνυμα "κόλαση" στον ύπνο μου, η κατάσταση χειροτέρεψε. Άρχισα να πηγαίνω καλύτερα όταν έκοψα τα φάρμακα]*. Πιο λεπτομερώς, έχουν παρατηρηθεί τα εξής προβλήματα ύπνου:

* Βλέπεις φώτα μπροστά σου, στο υπναγωγικό στάδιο, καθώς αποκοιμιέσαι *[εγώ βλέπω φλόγες· πρέπει να δέχομαι πολύ ισχυρές ακτινοβολίες]*
* Νυχτερινή εφίδρωση
* Τα δόντια χτυπάνε ή σφίγγουν όταν πέφτεις στο κρεβάτι *[μου συμβαίνει κάθε νύχτα]*
* Ξυπνάς με σοβαρούς πόνους, αρθρίτιδα *[έχω...]*
* Ελαφρά πίεση στο κεφάλι, ιδίως στους κροτάφους, σαν ν' ακουμπάνε δάκτυλα εκεί *[το νιώθω και αυτό, σχεδόν σε καθημερινή βάση, ιδίως τη νύχτα, αφού ξαπλώσω στο κρεβάτι]*
* Αυξημένη ανάγκη ενούρησης κατά τη διάρκεια της νύχτας *[το 'χω και αυτό]*

* Πετάγεσαι ξύπνιος ενώ πας ν' αποκοιμηθείς
* Ναρκοληπτικές αντιδράσεις *[πχ υπναγωγικά οράματα φωτιάς ή ακουστικές παραισθήσεις, όπως η λέξη "κόλαση"]*
* Αϋπνία τη νύχτα, υπνηλία την ημέρα
* Όταν ξυπνάς, νιώθεις σα να μην έχεις κοιμηθεί καθόλου
* Τα πόδια χοροπηδούν στο κρεβάτι πριν αποκοιμηθείς *[ιδίως όταν έπαιρνα τα ψυχοφάρμακα, μου συνέβαινε κι αυτό]*
* Κατασκευασμένα (ζωντανά) όνειρα ή χειρισμός ονείρων *[Κάποτε είχα πολλά "ζωντανά" όνειρα. Τώρα έχω το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση"]*

8) Σωματικά, πνευματικά, ψυχολογικά βασανιστήρια:

▪ Πόνος σε διάφορα μέρη του σώματος καθ' όλο το 24ωρο, που χειροτερεύει διαρκώς εξαιτίας εμφυτευμάτων ICT ή άλλων μη φονικών όπλων, όπλων κατευθυνόμενης ενέργειας (DEWs), ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών (EMF), ή ραδιενέργειας
▪ Αίσθηση ότι ο εγκέφαλος ψήνεται *[πιο παλιά, κατά το 2006-7, ένιωθα συχνά κάτι τέτοιο]*
▪ Αίσθηση ηλεκτροσόκ στον εγκέφαλο *[κάποτε μου συνέβαινε πολύ συχνά. Τώρα σπάνια]*
▪ Πόνοι στο στήθος ή στην καρδιά *[παλαιότερα ένιωθα συχνά κάτι σαν ηλεκτρικό ρεύμα να περνά από την καρδιά μου· τώρα, καμιά φορά νιώθω περίεργες σύντομες ταχυπαλμίες τη νύχτα, στο κρεβάτι]*
▪ Φαγούρα στα μάτια, που καταλήγει σε δάκρυα ή κόκκινα μάτια *[ενίοτε μου συμβαίνει]*
▪ Ηλεκτρονικοί σεξουαλικοί "βιασμοί" κατά τη διάρκεια του ύπνου ή της εγρήγορσης, πιθανόν μέσω εμφυτευμάτων ICT *[ασυνήθιστα έντονες σεξουαλικές διεγέρσεις μου συμβαίνουν από το 2009 και μετά]*.

9) Προβλήματα υγείας: α] Συμπτώματα κατάχρησης ουσιών, εξαιτίας δηλητηρίασης τροφών με φάρμακα, ναρκωτικά ή δηλητήρια: θολωμένη όραση· κόκκινα μάτια· αποπροσανατολισμός· πονοκέφαλοι· απώλεια μνήμης· δυσκολία στην ομιλία και στη σύνταξη), β] Συμπτώματα ινσουλινοεξαρτώμενων ασθενειών (πόνος στη σπονδυλική στήλη, στο πίσω μέρος του κεφαλιού, τρομεροί πονοκέφαλοι, υψηλό σάκχαρο,

υπέρογκη κόπωση) οδηγούν σε πρόωρη συνταξιοδότηση ή σε φτώχεια, επειδή το άτομο αδυνατεί να εργαστεί, γ] Ορμονικά προβλήματα, δ] Συμπτώματα άνοιας, καθώς μερικές φορές το άτομο δυσκολεύεται να εκφράσει τα συναισθήματα και τις σκέψεις του. Προβλήματα μνήμης όταν οι επιθέσεις είναι πολύ έντονες *[ανέκαθεν αισθανόμουν το μυαλό μου μπλοκαρισμένο, ανίκανο να βρει λύσεις σε απλά προβλήματα· από το 2011 και μετά, ίσως είμαι λίγο καλύτερα],* ε] Αποδυνάμωση του ανοσοποιητικού συστήματος, ανίατες ασθένειες, στ] Σε τελικό στάδιο, σοβαρές ασθένειες που μπορεί να γίνουν κληρονομικές.

Φυσιολογία των ηλεκτρονικών επιθέσεων: Η κατευθυνόμενη ενέργεια αποσκοπεί στο να μεταβάλλει τη χημεία του νευρικού συστήματος του θύματος. Αυτό επιτυγχάνεται με επαναλαμβανόμενο ηλεκτρομαγνητικό βομβαρδισμό, με συνδυασμό εμφυτευμάτων και κατευθυνόμενων ακτινοβολιών. Έτσι, το νευρικό σύστημα ευαισθητοποιείται σημαντικά και οι νευρώνες διεγείρονται σε δραστηριότητα μη φυσιολογική γι' αυτούς. Προκαλείται, δηλαδή, κάτι σαν τοπικός πυρετός, ο οποίος μπορεί να οδηγήσει σε παραληρητική συμπεριφορά. Τα

συμπτώματα μπορεί να γίνουν μόνιμα αν η υπερθέρμανση των νευρώνων συνεχιστεί, προξενώντας ατροφία των κυττάρων και καταλήγοντας σε μια κατάσταση που θυμίζει Alzheimer. Η ατροφία των κυττάρων και των αιμοσφαιρίων είναι δυνατόν να προκαλέσουν εγκεφαλικό -αν όχι θάνατο.

Η επαναλαμβανόμενη καταπόνηση των κυττάρων με στιγμιαία υπερθέρμανση μέσω ακτινοβολιών, προξενεί μια πρόσθετη πίεση στα κύτταρα, η οποία με τη σειρά της συμπιέζει το κυτόπλασμα, οπότε προκύπτει ανάστροφη όσμωση που αποβάλλει τα θρεπτικά στοιχεία από τα κύτταρα. Αυτή η συμπίεση προξενεί διάβρωση της ταυρίνης, του καλίου και του ασβεστίου από τα τοιχώματα των κυττάρων. Η συνεχιζόμενη ακτινοβόληση με ραδιοκύμματα αποστραγγίζει όλο και περισσότερο τα κύτταρα, ώσπου αυτά χάνουν τη ζωτικότητα και τον όγκο τους. Όταν διάφορες ουσίες αφαιρούνται από το κύτταρο, αυτό οδηγεί σε τοξίκωση του οργανισμού που μπορεί να φέρει πόνους, ναυτία, ζάλη, καθώς και πληθώρα άλλων συμπτωμάτων όπως λέπτυνση φλεβών, απώλεια μαλλιών, απώλεια εγκεφαλικής μάζας και άλλων ιστών.

Ακόμη, η παρουσία εμφυτευμάτων, ξένων προς τη φυσιολογική λειτουργία του εγκεφάλου, εμποδίζει τα κύτταρα να αποβάλλουν τις τοξίνες. Έτσι, προκαλείται περαιτέρω υποβάθμιση του νευρικού συστήματος με συμπτώματα που θυμίζουν Alzheimer, ή επιταχύνεται η γήρανση των εγκεφαλικών κυττάρων. Στην περίπτωση, μάλιστα, που υπάρχουν και κατευθυνόμενες ακτινοβολίες, δημιουργείται ένα χημικό περιβάλλον στον εγκέφαλο, τέτοιο που καθιστά τις συνάψεις πιο ευαίσθητες σε αυτές τις ακτινοβολίες. Συνεπώς, οι ανώτερες εγκεφαλικές λειτουργίες παρεμποδίζονται και αν δεν ληφθούν αντίμετρα (πχ σύμπλεγμα αμινοξέων ή παρεμβολέας ακτινοβολιών) θα προκληθεί μόνιμη βλάβη. Τα εμφυτεύματα και οι κατευθυνόμενες ακτινοβολίες προξενούν μεταλλάξεις στον εγκέφαλο και στα κύτταρα. Αυτό συμβαίνει επειδή η ενέργεια των εμφυτευμάτων παράγει συγκεκριμένες συχνότητες όμοιες με τις συχνότητες υψηλού βολτάζ με ειδικές αρμονικές -πράγμα που καταστρέφει τελικά το ανοσοποιητικό σύστημα.

Η πλειονότητα των ανθρώπων αυτή τη στιγμή βομβαρδίζονται από πλήθος ενέργειες χαμηλού επιπέδου, οι οποίες χαλάνε τη χημική ισορροπία του εγκεφάλου -και αυτό γίνεται για δυο λόγους: α) Ολόκληρος ο πληθυσμός να έλθει σε ένα επίπεδο εξάντλησης χωρίς καν να το καταλάβει κανείς. Όλοι να νομίζουν ότι η μέση υγεία είναι φυσιολογικά κακή, έτσι ώστε να μείνουν ευάλωτοι σε πιο άμεσες συγκαλυμένες επιθέσεις, οι οποίες θα τους καταστήσουν ανάπηρους ή νεκρούς, β) Να επιτευχθεί η εξάντληση του ανθρώπινου ανοσοποιητικού συστήματος σε μαζική κλίμακα, έτσι ώστε ο πληθυσμός να αναπτύσσει ακραίες αντιδράσεις σε σοβαρές παθογένειες, πολύ χειρότερες από αυτές του παρελθόντος *[κάπως έτσι εξηγείται όλη αυτή η αλλόκοτη υποστήριξη (ουσιαστικά, διαφήμιση) υπέρ των αναπήρων κατά τις τελευταίες δεκαετίες, και μάλιστα σε μια κοινωνία που κατά τ' άλλα ενστερνίζεται απόλυτα το δόγμα της "φυσικής επιλογής", σύμφωνα με το οποίο όποιος δείχνει την παραμικρή αδυναμία πρέπει να εξοντώνεται αυτοστιγμή]*.

Όλα τα ανωτέρω αποτελούν κατάφορη παραβίαση των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Οι άνθρωποι δεν διαμαρτύρονται επειδή δεν γνωρίζουν τι συμβαίνει αλλά κι επειδή χρησιμοποιούνται ειδικές συχνότητες για έλεγχο του νου, οι οποίες προξενούν μερική απώλεια βραχυπρόθεσμης μνήμης και πρωτοβουλίας. Μερικοί, όμως, διαθέτουν μια κληρονομική προδιάθεση για γρήγορη ανανέωση της χημείας του εγκεφάλου, αντίθετα με τις μάζες...

Ποιοί συμμετέχουν στα κυκλώματα και γιατί: Οποιοσδήποτε είναι δυνατόν να στρατολογηθεί, ανεξάρτητα από φυλή, ηλικία, γένος, φύλο, κοινωνική θέση. Συνήθως, η στόχευση με ηλεκτρομαγνητικά όπλα και η συμμοριτική παραφύλαξη διενεργούνται από γείτονες, φίλους, ακόμη και συγγενείς. Χρησιμοποιούνται ακόμη και παιδιά του δημοτικού!

Υπάρχουν πολλοί λόγοι για να δεχθεί κανείς να συμμετάσχει στα "νόμιμα" εγκλήματα των κυκλωμάτων:

1) Κάποιοι το κάνουν για την αίσθηση δύναμης που τους δίνει.

2) Άλλοι το βλέπουν σαν έναν τρόπο να αναπτύξουν την

κοινωνική τους ζωή. Γι' αυτούς αποτελεί μια μορφή διασκεδαστικής κοινωνικότητας. Η ειδική νοηματική γλώσσα που χρησιμοποιούν είναι πολύ αποτελεσματική, καθώς ξεπερνά φυλετικές, ηλικιακές, ή κοινωνικές διαφορές.

3) Άλλοι υποχρεώνονται ή εκβιάζονται από το κράτος.

4) Τους λένε ότι αποτελούν μέρος ενός εθνικού συστήματος ασφαλείας, που έχει ως έργο να παρακολουθεί επικίνδυνα ή ψυχοπαθή άτομα. Θεωρούν τους εαυτούς τους ηρωικούς κατασκόπους υπέρ της πατρίδας.

5) Μερικοί είναι απλά τοπικοί μπράβοι ή χαφιέδες, που ήδη χρησιμοποιούνται για άλλες δραστηριότητες. Ορισμένοι κατασκοπεύουν υπερ του κράτους προκειμένου να μην καταλήξουν στη φυλακή.

6) Σε άλλους λέγονται κατάφορα ψέματα και συκοφαντίες σχετικά με τον Στόχο, έτσι ώστε να συνεργαστούν πρόθυμα για την καταστροφή του.

7) Πολλοί είναι απλώς μέσοι πολίτες που έχουν στρατολογηθεί από το κράτος, με τον ίδιο τρόπο που στρατολογούνταν πολίτες στην πρώην Ανατολική Γερμανία και σε άλλες χώρες. Έτσι λειτουργεί η ανθρώπινη κοινωνία...

Πέρα απ' αυτά, ωστόσο ο βασικότερος λόγος είναι ένας: Ο σύγχρονος βολεμένος και καλομαθημένος οικογενειάρχης δεν έχει κανέναν ενδοιασμό να πράξει οτιδήποτε προκειμένου να εξασφαλίσει σε αυτόν και τους απογόνους του αρκετό χρήμα, κοινωνική υπόληψη και σχετική ασφάλεια. Άλλωστε, αν δεν δεχθεί να μπει στα κυκλώματα, πιθανότατα θα γίνει ο ίδιος Στόχος τους -καθώς και τα παιδιά του...

Δυνατότητα αντίδρασης: Καμία. Το αθώο και άμαχο θύμα είναι "κλειδωμένο" και ανίκανο να αποφύγει την απειλή, καθώς οι ακτινοβολίες εκτοξεύονται από το διάστημα. Το ανθρώπινο σώμα είναι εξαιτερικά τρωτό απέναντι στις ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες όλων των συχνοτήτων. Επίσης, ο ανθρώπινος οργανισμός αποτελεί έναν φυσικό ηλεκτρομαγνητικό πομπό. Ο κατάλληλος ευαίσθητος εξοπλισμός μπορεί να συλλάβει και να αποκωδικοποιήσει τα σήματα που

εκπέμπονται όταν κάποιος μιλάει, σκέφτεται κλπ. Τα ηλεκτρομαγνητικά κύμματα δεν μπλοκάρονται από τοίχους -είναι όπως το κινητό τηλέφωνο. Περιορισμένη προστασία επιτυγχάνεται με τη χρήση μεταλλικών φύλλων, νερού, κενού· ωστόσο, αν κάποιος αποτελεί πράγματι Στόχο, τότε οι Εγκληματίες μπορούν να αλλάξουν τις συχνότητες σε παράλογα επίπεδα, να αλλάξουν συχνότητες, να επιτεθούν από διαφορετικές γωνίες κλπ.

Η επιρροή των εμφυτευμάτων μπορεί να είναι θετική ή αρνητική, ανάλογα αν το άτομο θεωρείται σύμμαχος ή εχθρός του συστήματος, πράγμα που διαφαίνεται από τα πρώτα κιόλας παιδικά χρόνια: Αν το άτομο διαθέτει περισσότερα ανδρομέδια χαρακτηριστικά (εξυπνάδα, λογική, αίσθηση δικαιοσύνης, καλοσύνη, ευσπλαχνία, κριτική σκέψη, ατομικότητα), τότε τα εμφυτεύματα που έχει στο σώμα του προγραμματίζονται εναντίον του, ώστε να μπλοκάρουν το μυαλό του, να του προκαλούν δειλία, υποχωρητικότητα, ενοχές, τρόμους, ψυχικά ή ερωτικά προβλήματα, εφιάλτες, θέματα υγείας και οτιδήποτε θα ανακόψει την πορεία της ζωής του. Παράλληλα, οι άλλοι γύρω του προγραμματίζονται έτσι ώστε να τον αντιπαθούν και να τον πολεμούν συστηματικά, συχνά χωρίς να το συνειδητοποιούν καν, σαν βιολογικά ρομπότ.

Αν το άτομο διαθέτει περισσότερα ερπετοειδή χαρακτηριστικά (πονηρία, τάση για ίντριγκες και αδικίες, κακία, έλλειψη λογικής, λαγνεία, ένστικτο κοπαδοποίησης), τότε τα εμφυτεύματα που έχει στο σώμα του δουλεύουν υπέρ του παρέχοντάς του ανέλπιστες εμπνεύσεις και ταλέντα, ενώ τον καθιστούν υπερκοινωνικό, τολμηρό, με ισχυρή αυτοπεποίθηση και ιδιαίτερη γοητεία στο άλλο φύλο. Παράλληλα, οι άλλοι γύρω του προγραμματίζονται έτσι ώστε να τον συμπαθούν και να του φέρονται πάντα φιλικά ή υποτακτικά, παρά τον απαίσιο ερπετοειδή χαρακτήρα του.

Το αληθινό πρόσωπο του Matrix: Η ανθρώπινη κοινωνία (Matrix) ελέγχεται εξολοκλήρου από δυο παράγοντες: α) συντονισμένη δράση κυκλωμάτων, β) στοχευμένες ηλεκτρομα-

γνητικές ακτινοβολίες και νανοεμφυτεύματα προσαρμοσμένα σε ολόκληρο τον πληθυσμό· όλοι οι σύγχρονοι άνθρωποι ελέγχονται μέσω μικροεμφυτευμάτων από σκοτεινά και φανερά κέντρα εξουσίας. Τι ειρωνία, αλήθεια: Ανησυχούν μήπως τους επιβληθεί το εμφύτευμα "666", ωστόσο είναι ήδη όλοι τους γεμάτοι μικροεμφυτεύματα, εδώ και πολλές δεκαετίες, αν όχι εκατονταετίες ή και χιλιετίες...

Σίγουρα εμπλέκονται και άνθρωποι (κυκλώματα) στην ιστορία, ωστόσο θεωρώ ότι η όλη υπόθεση προϋποθέτει έναν τρόπο σκέψης που δεν είναι ανθρώπινος, καθώς και μια ανώτερη τεχνολογία που δεν είναι γήινη -άρα τα ανώτατα αφεντικά είναι εξωγήινοι.

Η ύπαρξη των μικροεμφυτευμάτων εξηγεί θαυμάσια όλα τα παραψυχολογικά φαινόμενα -μεταφυσικά, τηλεπαθητικά, θρησκευτικά, κλπ. Κυρίως, όμως, τα εμφυτεύματα "διαβάζουν" και ελέγχουν αποτελεσματικά την ψυχοφυσική οντότητα του ανθρώπου: σκέψεις, συναισθήματα, συμπεριφορά, υγεία, λίμπιντο, ταλέντα κ.ά. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν και γνήσιες εμπειρίες, δηλαδή γνήσιες σκέψεις, μεταφυσικές εμπειρίες, συναισθήματα, ταλέντα, κλπ – *αλλιώς τα κυκλώματα δεν θα πάσχιζαν επί χρόνια να ανακόψουν την πορεία μου στη ζωή αλλά και στο ονείρεμα.* Ωστόσο, την κατάλληλη στιγμή ενεργοποιούν το ανάλογο εμφύτευμα, ώστε ένα συγκεκριμένο άτομο να παρουσιάζει τις επιθυμητές γι' αυτούς αντιδράσεις.

Άλλωστε, ολόκληρη η ζωή μας εξαρτάται από στιγμές: Ένα κρισιμο σχολικό διαγώνισμα, μια συνέντευξη για δουλειά, ένας σημαντικός αθλητικός αγώνας, η πρώτη συνάντηση με ένα άτομο του αντίθετου φύλου κ.ο.κ. Για παράδειγμα, ένας άριστος μαθητής που παραδόξως αποτυχαίνει σ' ένα κρίσιμο διαγώνισμα επειδή εκείνη την ώρα ακριβώς "κόλλησε το μυαλό του"· ή ένας κακός μαθητής που εξίσου παραδόξως πετυχαίνει, επειδή "μια ξαφνική ιδέα" του ώθησε να μελετήσει μονάχα εκείνα τα θέματα που θα έπεφταν στο διαγώνισμα.

Πάντως, εκείνο που σίγουρα δεν υπάρχει, είναι η ***"μαγεία"***. Οι διάφορες μαγικές πρακτικές λειτουργούν ως αντιπερισπασμός που αποκρύπτει την αλήθεια πίσω από

περίτεχνες σκηνοθεσίες, ενώ παράλληλα επιρρίπτει το φταίξιμο στα θύματα της μαγείας, τα οποία υποτίθεται πως συνεργάστηκαν με το Κακό με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Όλα τα μαγικά φαινόμενα οφείλονται σε λειτουργία μικροεμφυτευμάτων, τα οποία στέλνουν στον εγκέφαλο συγκεκριμένες εικόνες, ακούσματα, εντυπώσεις, σκέψεις, όνειρα, κλπ. Όσο για τις λεγόμενες "διαβολικές συμπτώσεις", οι περισσότερες αποτελούν "θέατρα δρόμου" οργανωμένα από τα κυκλώματα. Πάντως, είτε αποδώσεις τα παράξενα φαινόμενα σε μαγεία, είτε σε νανοεμφυτεύματα, η ουσία είναι μία: Δεν υπάρχει διαφυγή. Αν υπήρχε, δεν θα τα έφτιαχναν καν...

Απώτεροι σκοποί των κυκλωμάτων: Κατ' αρχάς, ο πειραματισμός σε ένα ποσοστό της ανθρωπότητας με προοπτική να τελειοποιηθεί ο εξ αποστάσεως έλεγχος του νου σε ολόκληρο τον πληθυσμό και να εγκαθιδρυθεί μια παγκόσμια δικτατορία. Επίσης, η οριστική εξαθλίωση και εξόντωση ορισμένων ανθρώπινων γενετικών γνωρισμάτων ανδρομέδιου τύπου από το πρόσωπο της γης και η ολοκληρωτική επικράτηση των ερπετοειδών χαρακτηριστικών.

** Ασυνήθης Ύποπτη **

Είναι αλήθεια ότι οι χειρότεροι εχθροί βρίσκονται μέσα μας. Αλλά κάποιος τους βάζει εκεί...

Μου είναι πλέον προφανές ότι από τη νηπιακή μου ηλικία φέρω επάνω μου διάφορα νανοεμφυτεύματα, τα οποία επηρεάζουν πολύ αρνητικά τη συμπεριφορά μου, την ψυχολογία μου, τη σεξουαλική μου ζωή, τη σκέψη μου, την υγεία μου, ακόμη και τα όνειρά μου. Κύριος στόχος ήταν πάντα το μυαλό μου. Πιθανότατα έχω εμφυτεύματα μικροτσίπ στον εγκέφαλό μου, τα οποία μάλιστα φαίνονται στη μαγνητική τομογραφία της 10ης Ιουλίου 2010: "κυστοί δύο στο ύψος της υπόφυσης".

Άλλωστε, η διάγνωση της νευρολόγου για επιληψία ουσιαστικά επιβεβαιώνει τις υποψίες μου ότι είμαι στόχος ηλεκτρομαγνητικών επιθέσεων, εφόσον η επιληψία είναι μια αλλόκοτη ασθένεια, που συχνά δεν έχει λογική αιτία, σύμφωνα με τους επιστήμονες: Είναι αποτέλεσμα ξαφνικών, συνήθως

σύντομων διαδοχικών βιοηλεκτρικών εκκενώσεων μιας ομάδας νευρώνων, οι οποίες προκαλούν διάφορα συμπτώματα όπως επεισόδια αφαίρεσης, συσπάσεις, περιέργες κινήσεις, παράδοξες συμπεριφορές, αισθήσεις και συγκινήσεις. Μέχρι σήμερα η ιατρική επιστήμη αδυνατεί να εντοπίσει φυσικά αίτια στην επονομαζόμενη πρωτοπαθή ή ιδιοπαθή επιληψία. Είναι γεγονός, πάντως, ότι η νόσος είναι αμιγώς διηλεκτρική, άρα οφείλεται σε δράση ηλεκτρομαγνητισμού.

Οι εχθροί ελέγχουν σχολαστικά τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τις αποφάσεις μου, έτσι ώστε να καταλήγω πάντα σε λανθασμένες επιλογές και να πηγαίνω από το κακό στο χειρότερο. Συχνά μου προκαλούν διανοητική σύγχυση και με καθιστούν υποτονική (δηλαδή ακίνδυνη), ενώ επηρεάζουν με τρόπο αφύσικο τη σεξουαλικότητά μου (ουδέν σχόλιον) από την παιδική κιόλας ηλικία. Ακόμη, παρακολουθούν ανά πάσα στιγμή που βρίσκομαι και τι κάνω: Να γιατί, όσο κι αν προετοιμάζομαι για ένα εγχείρημα, οι άλλοι βρίσκονται μυστηριωδώς πάντοτε ένα βήμα πιο μπροστά από μένα. Επίσης, οι άνθρωποι που με περιβάλλουν συντονίζονται εναντίον μου είτε συνειδητά (εκτελώντας διαταγές των κυκλωμάτων), είτε ασυνείδητα (προγραμματισμένοι από τα δικά τους εμφυτεύματα).

Ιδιαίτερα από το 2005-06 και μετά, δηλαδή από τότε που ανυποψίαστη ακόμη, αποκάλυψα τη γενετική ταυτότητά μου στους εχθρούς εξαιτίας της ασυνήθιστης ευχέρειάς μου στη χρήση των λεξαρίθμων, τα *κυκλώματα* έχουν κλιμακώσει σημαντικά τον πόλεμο εναντίον μου επηρεάζουν πολύ αρνητικά τον ψυχισμό μου, σκηνοθετώντας γύρω μου *σημεία της κόλασης*. Μόλις άρχισα να αντιμετωπίζω επιτυχώς την κατάσταση, φύτεψαν το *εφιαλτικό μήνυμα* “κόλαση/hell” στα όνειρά μου.

Τα τρομακτικά φαινόμενα που βιώνω από το 2006 και μετά, πιθανότατα ανήκουν στο σχέδιο Blue Beam Project, το οποίο ήδη βρίσκεται εν ενεργεία χωρίς κανείς να το έχει συνειδητοποιήσει, εφόσον τα θύματα δεν παρουσιάζουν κοινά συμπτώματα. Οι ηλεκτρομαγνητικές επιθέσεις είναι εξειδικευμένες σύμφωνα με τους εσώτερους φόβους του κάθε Στόχου.

Επιπλέον, τα θύματα δεν τολμούν να μιλήσουν σε κανέναν για τα αφύσικα προβλήματά τους, όπως εγώ δεν έχω μιλήσει σε κανέναν γι' αυτά, ούτε καν στους γονείς μου. Όσοι μιλούν, καταλήγουν στα ψυχιατρεία.

Κατά τα έτη 2007-8, μη βλέποντας άλλη διέξοδο από πουθενά, δέχτηκα να πάρω ψυχοφάρμακα, τα οποία βέβαια χειροτέρεψαν την κατάσταση. Οι ψυχίατροι και οι νευρολόγοι πιθανότατα έχουν υπόψη τους την υπόθεση των εμφυτευμάτων και του νοητικού ελέγχου αλλά παίζουν το παιγνίδι του συστήματος για να διατηρήσουν τον τίτλο και τη θέση τους. Τέλος πάντων, διαπιστώνοντας ότι τα φάρμακα όχι μόνο δεν βοηθούν αλλά επιδεινώνουν την κατάσταση, τα έκοψα νωρίς.

Τα πιο πρόσφατα στοιχεία: Από το έτος 2009, που απευθύνθηκα σε Αφρικανό μάγο για να μου λύσει τα “μάγια”, το πρόβλημα όχι μόνο δεν λύθηκε αλλά πολλαπλασιάστηκε, παίρνοντας και τη μορφή υπναγωγικών παραισθήσεων φωτιάς. Θυμάμαι την αλλόκοτη επίθεση του “μάγου” Sam Kusba στο σβέρκο μου, το πρωί της 25ης Φεβρουαρίου 2009: Πιθανότατα, με αυτό τον τρόπο μου πέρασε στο σβέρκο κάποιο εμφύτευμα (μικροτσίπ ή άλλου τύπου), το οποίο απορροφήθηκε από το δέρμα μου. Έτσι ο κύριος μπορούσε να ελέγχει το μυαλό μου και να με κάνει υποχείριό του -τουλάχιστον εκείνη την περίοδο. Γι' αυτό πήρα μια τόσο παράλογη απόφαση, δηλαδή να τον εμπιστευθώ.

Όσο για τα “μαγικά” μπάνια που μ' έβαλε να κάνω, πιθανότατα το υγρό περιείχε πλήθος μικροεμφυτεύματα που απορροφήθηκαν και αυτά από το σώμα μου. Αυτά μου προκαλούν τα υπναγωγικά φαινόμενα, όχι κάποια “μαγεία”. Γι' αυτό, όποια πνευματική ασπίδα κι αν χρησιμοποιήσω (οργονίτες, πετράδια, μαγνήτης νεοδυμίου, αλουμινόχαρτο στο σβέρκο, κλπ) πετυχαίνει μονάχα για περιορισμένο χρονικό διάστημα. Ύστερα, οι εχθροί μου ενισχύουν την επίθεση ή/και ενεργοποιούν κάποιο άλλο εμφύτευμα στο σώμα μου. *Χρειάζομαι κάτι που να προστατεύει όλο το σώμα, όχι μονάχα το κεφάλι.* Πάντως, αν ο κύριος Kusba έχει πρόσβαση σε τέτοιου είδους μικροτσιπ, γύρευε σε τι χοντρά κυκλώματα είναι

χωμένος. Όλοι αυτοί οι δήθεν “μάγοι” έχουν την αμέριστη προστασία της (υπερ)κυβέρνησης, γι' αυτό και δρουν ακάθεκτοι και ανενόχλητοι.

Γιατί, όμως, να βλέπω υπναγωγικά οράματα φωτιάς και όχι κάτι άλλο; Ίσως όλα τα θύματα του Sam Kusba να βλέπουν τα ίδια οράματα -άλλωστε ο τρόμος της κόλασης έχει πολύ ύπουλα επιβληθεί σε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο. Από όσα μέντιουμ επισκέφθηκα, ήταν ο μόνος που ζήτησε από το πρώτο τηλεφώνημα να του πω το ονοματεπώνυμο και τον αριθμό τηλεφώνου μου – άρα, μέσω κυκλωμάτων, θα μπορούσε πανεύκολα να πληροφορηθεί εξαρχής την περίπτωσή μου και να ξέρει τι με τρομάζει. *Τελικά, ήμουν πολύ ηλίθια που νόμιζα ότι οι άνθρωποι θα μου έλυναν οποιοδήποτε πρόβλημα. Οι άνθρωποι δεν είναι φτιαγμένοι για να λύνουν προβλήματα, οι άνθρωποι είναι γενετικά προγραμματισμένοι για να δημιουργούν προβλήματα. Αυτή είναι η φύση τους.*

Προσπαθώ να σκεφθώ ποιοί άλλοι μπορεί να μου έχουν σκαρώσει κάτι παρόμοιο και η μόνη που πάει το μυαλό μου είναι η Λουίζα: Σχεδόν κάθε φορά που με έβλεπε επί χρόνια, πάντα φρόντιζε να με φιλάει "εγκάρδια", βουτώντας με πάντα από το σβέρκο, στέκοντας στις μύτες των ποδιών -σα να ήμουν γκόμενος. Σαφώς, δεν λέω ότι κάθε φορά μου κολλούσε κάτι στον αυχένα ή στο σβέρκο. Κάποιες φορές, όμως, δεν αποκλείεται καθόλου. Ακόμη, έναν πολύ ύποπτο ρόλο έχουν παίξει οι τελευταίες “φιλενάδες” μου, η Φιλιώ και η Ευγενία. Από τότε που έμπλεξα με τις δυο τους ξεκίνησε το *εφιαλτικό μήνυμα* και τα υπόλοιπα.

Μόλις στα τέλη του 2011, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το ζήτημα είναι ηλεκτρομαγνητικής φύσεως και όχι μαγικής, όπως νόμιζα αρχικά. Η “μαγεία” είναι απλά το μυσταγωγικό περιτύλιγμα μιας (εξω)γήινης υπερεπιστήμης ελέγχου...

Τρόπος δράσης: Ορισμένοι ακτιβιστές προτείνουν στα θύματα να ενημερώσουν τις αρχές (πολιτικούς, στρατιωτικούς, αστυνομία, μέσα μαζικής ενημέρωσης) αλλά και τον υπόλοιπο κόσμο σχετικά με το θέμα. Εγώ, προσωπικά, δεν βρίσκω κανένα

νόημα στην προσπάθεια αφύπνισης των άλλων, για τους εξής βασικούς λόγους:

1ον) Όσοι άνθρωποι διαθέτουν έστω ελάχιστη δύναμη -οικονομική, πολιτική, επιστημονική- γνωρίζουν ήδη για το επίμαχο ζήτημα, είναι χωμένοι μέσα στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, επικροτούν και οργανώνουν με πλήρη συνείδηση τα ηλεκτρονικά εγκλήματα του είδους. Όχι μόνο δεν πρόκειται να βοηθήσουν σε τίποτα αλλά πιθανότατα θα στραφούν ενάντια σε όποιον διαμαρτύρεται. Είναι σα να λες στους μαφιόζους ότι πρέπει να πολεμήσουν ενάντια στη μαφία.

2ον) Ο πολύς κόσμος, οι μάζες, δεν έχουν κανένα πρόβλημα με όλα τούτα επειδή ακριβώς είναι όλοι τους χωμένοι στα κυκλώματα, λίγο ή πολύ -αλλιώς δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν. Συμμετέχουν ενεργά στην όλη υπόθεση, είτε στήνοντας "θέατρα δρόμου", είτε προκαλώντας ηχητικό πόλεμο, είτε εκτοξεύοντας από το χώρο τους στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες σε ανυποψίαστα θύματα -ανάλογα τι θα τους διατάξουν οι αρχηγοί.

3ον) Οποιαδήποτε κοινωνία νοημόνων όντων αναπόφευκτα καταλήγει κάποτε σε έναν ακραίο ολοκληρωτισμό, όπου τα άτομα ελέγχονται απόλυτα από την εξουσία μέσω εμφυτευμάτων και ηλεκτρομαγνητικών ακτινοβολιών. Όσοι κρίνονται απροσάρμοστοι εκτοπίζονται, βασανίζονται, αφανίζονται. Ελευθερία υπάρχει μονάχα στην ερημιτισμό.

Άρα, είναι όχι μόνο μάταιο αλλά κι επικίνδυνο να προσπαθεί κανείς να σώσει τους άλλους. Στην προκείμενη περίπτωση, ισχύει περίτρανα το "Ο σώζων εαυτόν σωθήτω".

"Knowledge is half victory" (Η γνώση είναι μισή νίκη)

Αναβίωση ενός Ονείρου

Παρασκευή, 2 Αυγούστου 2013

☼ ***Το Παρελθόν ξανάρχεται:*** Ξαφνικά ανακαλύπτω κάτι πολύ ενδιαφέρον: Στο διαδίκτυο υπάρχουν πλέον πολλές on-line εκδοτικές πλατφόρμες, όπου μπορεί κανείς να εκδώσει μόνος του ό,τι θέλει: Ένα μυθιστόρημα, μια ποιητική συλλογή, ενα κόμικ, οτιδήποτε σε e-book! Η διαδικασία φαίνεται γρήγορη, εύκολη και δωρεάν, οπότε αυθόρμητα μπαίνω κι εγώ στον πειρασμό να μεταφράσω τις πρώτες φάσεις από το "Απόλυτο Κακό" στα αγγλικά και να τις στείλω. Η ιδέα μου αρέσει αλλά μου έχει ήδη φέρει αρκετή διανοητική ταραχή, για πολλούς και διάφορους λόγους:

α) Η πιθανότητα να γίνω διάσημη συγγραφέας είναι γενικά μηδενική. Σ' έναν κόσμο όπου όλα είναι στημένα μέσα στα *κυκλώματα,* εγώ απλά δεν έχω καμία ελπίδα. Κατά πάσα πιθανότητα, θα χρειαστεί να εκτελέσω υπέρογκους κόπους για ένα μηδαμινό ή και αρνητικό αποτέλεσμα -ως συνήθως.

β) Επιπλέον, ξέρω ότι τα πάντα μέσα στο Internet παρακολουθούνται και καταγράφονται -κι εγώ αποτελώ στόχο του Matrix εδώ και δεκαετίες.

γ) Άλλωστε, το "Απόλυτο Κακό" δεν είναι για τους πολλούς, είναι για ελάχιστους και μάλλον όχι για γήινους...

δ) Αν ήμουν έως 35 ετών, θα ήταν λογικό να κάνω τρελά όνειρα για το μέλλον. Τώρα, όμως, ακόμη κι αν τελικά τα καταφέρω να γίνω πλούσια και διάσημη (πότε; στα 55 ή στα 60 μου;), εκείνοι που μοιραία θα καρπωθούν τα πάντα θα είναι οι Μαρκάκηδες – και αυτός είναι ένας άριστος λόγος για να μη θέλω δόξα και χρήμα...

Από την άλλη πλευρά, όμως, νιώθω ότι έχει έλθει η ώρα να φέρω το "Απόλυτο Κακό" σε δημοσιεύσιμη μορφή. Έτσι, προτίθεμαι να κάνω τις εξής μετατροπές: Κατ' αρχήν, θα αλλάξω όλα τα ονόματα· δεν θα συμπεριλάβω ξένες δημοσιεύσεις· θα αφαιρέσω τις πολλές λεπτομέρειες, ορισμένους

προδιαλογισμούς και οτιδήποτε πλατιάζει την υπόθεση. Αυτά, προς το παρόν. Αργότερα, θα δούμε τι θα γίνει...

Κυριακή, 4 Αυγούστου, 2013

... Έτσι, εδώ και λίγες μέρες έχω ξαναθυμηθεί το παλιό μου όνειρο για συγγραφική καριέρα. Αρχικά σκεφτόμουν να μεταφράσω το “Απόλυτο Κακό” στ' αγγλικά και να το εκδώσω με κάποια διαδικτυακή εκδοτική πλατφόρμα. Ξεκίνησα με όρεξη, μα τώρα βλέπω ότι η δουλειά προχωρά πολύ αργά εφόσον το γράψιμο σε ξένη γλώσσα δεν είναι καθόλου εύκολο: Μου παίρνει πολύ χρόνο και δεν είμαι καθόλου σίγουρη για το αποτέλεσμα. Παράλληλα, διακατέχομαι συνεχώς από διανοητική ταραχή και απροθυμία.

Αισθάνομαι αυτό το μπέρδεμα επειδή εγώ δεν έχω ποτέ καμία καθοδήγηση σε κανέναν τομέα. Δεν υπάρχει, ας πούμε, ένας γνωστός μου έμπιστος άνθρωπος που να μπορεί και να θέλει να με συμβουλέψει πώς να κινηθώ. Έτσι, είμαι πάντα υποχρεωμένη να ψηλαφώ μόνη μου στα τυφλά, με κίνδυνο να πέσω σε παγίδες, να καθυστερώ υπερβολικά ή να καταλήγω σε αδιέξοδα. Ίσως δεν πρέπει καθόλου να δημοσιεύσω το “Απόλυτο Κακό”...

Ωστόσο, δεν μπορώ να ησυχάσω πραγματικά· εξακολουθώ να στριφογυρίζω στο νου μου την υπόθεση, μέχρι που αποφασίζω να συμβουλευτώ τις Κάρτες των Νεράιδων. Θυμάμαι ότι ο τελευταίος χρησμός ήταν “Νέα Τοποθεσία” (αλλαγή σπιτιού ή δουλειάς, μάλλον σε άλλο τόπο). Ανακατεύω λοιπόν τα χαρτιά για λίγη ώρα, ρωτώντας ταυτόχρονα αν πρέπει να εκδώσω κάτι στο Διαδίκτυο -αλλά ίσως όχι το “Απόλυτο Κακό”. Ύστερα κόβω στα τρία, απλώνω την τράπουλα σαν βεντάλια με τις εικόνες προς τα κάτω, διαλέγω μία στα τυφλά και με έκπληξη διαπιστώνω ότι έχει βγει ξανά η ίδια κάρτα, η “Νέα Τοποθεσία”! Λίγο αργότερα τραβώ κι άλλη μια κάρτα, η οποία είναι η “Τίμησε τα αληθινά αισθήματά σου” (κάνε αυτό που πραγματικά θέλεις αλλά θα χρειαστεί δουλειά).

Αμέσως, το ηθικό μου αναπτερώνεται και ο νους ξεκαθαρίζει: Θα δοκιμάσω να εκδώσω τις παλιές ιστορίες της Sandra Anderson! Στην αρχή θα στείλω δυο-τρεις, να δούμε πρώτα πώς θα πάει, και αν πάει θα έχουμε συνέχεια. Άλλωστε, ίσως να μου κάνει καλό να ξαναθυμηθώ την Sandra και την ηρωική εποχή της...

! ***Σύμπτωση:*** Ήδη αρχίζω να φαντασιώνομαι θερμές ερωτικές σκηνές· Κάποια στιγμή ψάχνω στο αγγλοελληνικό λεξικό για τη λέξη ravish (θέλγω, βιάζω) και παρατηρώ ότι δυο σελίδες, η 560 και η 561, είναι κολλημένες σε ένα σημείο, σαν με κόλλα. Τις ξεκολλάω και βλέπω ότι στην σελίδα 561 υπάρχει η λέξη rape (βιασμός).

Τετάρτη, 15 Αυγούστου 2013

Συντονισμός του Matrix: Κατά τις 11:30 το πρωί βρίσκομαι στη στάση του λεωφορείου 207 επί της Αθανάτου, με σκοπό να πάω για μπάνιο στην πισίνα “Waves”. Κατά τις 11:40 βλέπω να πλησιάζει ο Ορφέας Βενάρδος, παλιός γείτονας, γύρω στα 43, αρκετά εμφανίσιμος και ευγενικός. Συνήθως λέμε μόνο ένα “γειά”, αυτή τη φορά όμως κοντοστάθηκε και βάλθηκε να πιάσει λίγη κουβέντα: “Πας για μπάνιο; Πού; Στη Γλυφάδα; Είναι ωραία τώρα, δεν έχει ούτε κόσμο”. Του απαντώ ευδιάθετα, εκείνη τη στιγμή όμως βλέπω ένα μεγάλο μαύρο αμάξι, που ήταν σταματημένο λίγα μέτρα πιο πέρα, να κάνει ξαφνικά όπισθεν προς το μέρος μας. Ανεβαίνουμε αμήχανοι στο πεζοδρόμιο. Περιμένω μια μικρή συνέχεια της κουβέντας μας, ωστόσο ο Ορφέας μου πετάει ένα βιαστικό “γειά” και το βάζει στα πόδια. Τότε παρατηρώ πως το αμάξι δεν έφευγε, όπως νόμιζα, αλλά έχει παρκάρει τελικά ακριβώς στο σημείο που

στεκόμασταν, εντελώς αντικανονικά και παράνομα, σχεδόν εγκάρσια στο δρόμο, εμποδίζοντας την κυκλοφορία. *Σα να μετακινήθηκε επίτηδες, μόνο και μόνο για να μας διακόψει· αλλά και ο Ορφέας θα μπορούσε να μην εξαφανιστεί αμέσως...*

Δεν είναι ότι ενδιαφέρομαι ερωτικά για τον Ορφέα, εφόσον τα έχει με την ίδια κοπέλα εδώ και δέκα χρόνια. Ωστόσο, είναι από τους ελάχιστους άνδρες που μου αρέσουν πια. Οι άνδρες της κλάσης μου κατά κανόνα δεν βλέπονται· πρόκειται για καρικατούρες ανθρώπων, χοντροί, πλαδαροί και φαλακροί. Όχι ότι οι συνομήλικες γυναίκες είναι τίποτα καλύτερες...

Τότε ακριβώς, μου έρχεται ένα μήνυμα στο κινητό μου. Προς μεγάλη μου έκπληξη βλέπω ότι είναι καινούργιος πελάτης: Κάποια Σοφία Ρήγα, που θέλει να την πάρω εγώ για να κανονίσουμε μαθήματα για την κόρη της που μένει στην Αθήνα. Σκέφτομαι να της τηλεφωνήσω μόλις βρεθώ κάπου ήσυχα. Όμως, σε δυο λεπτά μου ξανάρχεται το μήνυμα. Ανυπόμονη η κυρία... Τέλος πάντων, η ώρα έχει φθάσει 11:45, το λεωφορείο δεν φαίνεται πουθενά, και το σκέφτομαι σοβαρά να γυρίσω σπίτι. Τότε ακριβώς, περνά από μπροστά μου ο Γρηγόρης (άλλος παλιός γείτονας) με το αυτοκίνητό του. Με ρωτά πού πηγαίνω και προσφέρεται να με πάει μέχρι τη Γλυφάδα, εφόσον έχει κι αυτός μια δουλειά εκεί.

Μόλις φθάνω στην πισίνα, τρέχω στην εξωτερική τουαλέτα, όπου είναι σχετικά ήσυχα, κι επιχειρώ να επικοινωνήσω με την κυρία Ρήγα. Ωστόσο, το τηλέφωνό της προκύπτει απενεργοποιημένο. Αρχίζει να μη μου αρέσει καθόλου η όλη φάση: α) Κατ' αρχάς, είναι τελείως άκαιρο να με ζητάει τώρα, εκτός σαιζόν και χωρίς να έχω βάλει κάποια αγγελία, β) Γιατί, αλήθεια, η κόρη της κυρίας δεν με παίρνει η ίδια; γ) Γιατί η τσαούσα μητέρα της μου στέλνει μηνύματα και δεν μου τηλεφωνεί κατευθείαν; Για να χρεωθώ εγώ την κλήση;

Στην πισίνα πέφτω κατά τις 12:05. Στην αρχή είναι όλα ήρεμα, μόνο η ελληνική μουσική που ακούγεται από τα μεγάφωνα είναι πιο δυνατή απ' ότι συνήθως -πράγμα που δεν με πειράζει καθόλου. Όμως, μετά από κανένα δεκάλεπτο

καταφθάνουν πέντε πιτσιρίκια με τους γονείς τους και αρχίζουν να χαλάνε τον κόσμο: Αλλαλάζουν σαν εκστασιασμένα, κάνουν επιδεικτικές βουτιές ουρλιάζοντας, επιζητούν να τραβούν διαρκώς τη γενική προσοχή. Στο μεταξύ, από τα μεγάφωνα έχουν ήδη ακουστεί δυο τραγούδια που περιέχουν τους στίχους "Μες την κόλαση", ενώ ένα από τα παιδιά φωνάζει κάθε τόσο "hell". Σηκώνομαι να φύγω, περισσότερο ενοχλημένη από τους αδιάκοπους αλλαλαγμούς τους παρά από τα ***"σημεία"***. Πριν αποχωρήσω, ξαναδοκιμάζω να επικοινωνήσω με την κυρία Ρήγα. Ξανά, το κινητό της είναι απενεργοποιημένο. Επί τόπου αποφασίζω να αδιαφορήσω: Είναι μια συνεργασία που με προβληματίζει πριν καν ξεκινήσει. Ας μένει το βύσσινο, λοιπόν.

Στη θάλασσα είναι πολύ καλύτερα, τελικά: Ακούω μερικές φωνές, όμως δεν είναι ακριβώς μέσ' τα αυτιά μου, ενώ μπορώ να κολυμπάω πιο ελεύθερα και ξέγνοιαστα. Μετά από καμιά ώρα σηκώνομαι να φύγω ικανοποιημένη. Τότε βλέπω την αδελφή μου να με πλησιάζει. Μόλις έχει έλθει για κολύμπι, οπότε αποφασίζω να μείνω άλλη μια ώρα μαζί της, για παρέα. Αποχωρούμε μαζί κατά τις 3:00.

Τελικά, σήμερα το φχαριστήθηκα το μπάνιο. Έστω κι αν είχα έντονη την αίσθηση ότι ορισμένα πράγματα ήταν περίεργα στημένα γύρω μου...

Πέμπτη, 16 Αυγούστου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια φοβερή επιδημία έχει πέσει πάνω στην ανθρωπότητα και τους μετατρέπει σε επικίνδυνα ζόμπι. Εγώ και μερικοί άλλοι δεν έχουμε μολυνθεί ακόμη και τρέχουμε να σωθούμε από τους νεκροζώντανους, μέσα στη νύχτα. Ξαφνικά βλέπω ότι ένας ωραίος άνδρας από την ομάδα μου έχει μείνει πίσω. Ακούω ότι έχει μολυνθεί και βρίσκεται απότομα στο 10ο στάδιο της αρρώστιας, που σημαίνει ότι μέχρι το πρωί το σώμα του θα έχει γίνει σκόνη.

Μαζί με δυο-τρεις άλλους, ανεβαίνω γρήγορα σε μια κρυφή λευκή ψευδοροφή, μέσα σ' ένα παλιό σινεμά, ελπίζοντας ότι οι διώκτες μας δεν θα μας βρουν εκεί. Ωστόσο, πολύ γρήγορα βλέπω να σκαρφαλώνουν πίσω μας τα ζόμπι. Δεν

υπάρχει καμία διέξοδος πλέον...⇑

☺ Πρωινό μπάνιο στην πιο ακριανή παραλία της Γλυφάδας -πολύ ωραία, καθαρή, με αμμουδιά, που την ανακαλύψαμε μόλις φέτος- μαζί με την αδελφή μου και τον Χαρούλη. Στο γυρισμό, προτείνω στην Αλίκη να της χαρίσω ένα δικό μου καπέλο μια και αυτή δεν έχει.

“Ναι, αλλά το δικό σου καπέλο θα κάνει στη γιαγιά;” απορεί ο μικρός.

“Γιατί να μην κάνει;”

“Γιατί η γιαγιά είναι 45, ενώ εσύ είσαι 17!”

“Όλα τα καπέλα ίδια είναι”, του εξηγώ γελώντας.

Κι ένα κοσμοϊστορικό γεγονός: Η θεία Ερμιόνη βρήκε σήμερα το θάρρος -ίσως επειδή ήταν και η Θεώνη μαζί μας- να ξαναμπεί στην αυλή μας και να καθήσει για λίγο, μετά από 14 χρόνια απομάκρυνσης. Κουβεντιάσαμε άνετα κι ευχάριστα, σαν τον παλιό καλό καιρό...

Ο αληθινός σκοπός της εκπαίδευσης: Έχοντας ξεκινήσει τη συγγραφή της αυτοβιογραφίας μου σε εκδόσιμη μορφή, συνειδητοποιώ το εξής παράδοξο: Με το που πατάει το παιδί το πόδι του στο Δημοτικό Σχολείο, πέφτει ξαφνικά μέσα σε έναν ωκεανό από πρόσωπα, τόσα όσα δεν πρόκειται να γνωρίσει σε όλη την υπόλοιπη ζωή του! Γύρω του χοροπηδούν πλήθος άτομα, μαθητές και δάσκαλοι, που επηρεάζουν το αθώο πλάσμα με τρόπους που είναι αδύνατο να ελεγχούν ή να απαριθμηθούν. Αυτό το φαινόμενο εξηγείται μ' έναν μονάχα τρόπο: Η τοποθέτηση του ατόμου στην κοινωνική ιεραρχία γίνεται ήδη από το Δημοτικό. Μας λένε ότι ο άνθρωπος πηγαίνει στο σχολείο για να μάθει. Ψέμα. Ο άνθρωπος πηγαίνει στο σχολείο για να τον μάθουν.

Όσο βρίσκεται το παιδί στο Δημοτικό, μαθαίνει μεν ορισμένα χρήσιμα πράγματα όπως ανάγνωση, γραφή, αριθμητική, βασική γεωγραφία και ιστορία. Κυρίως, όμως, εκείνο που γίνεται στο Δημοτικό είναι εκτενής παρακολούθηση του ατόμου, με σκοπό να διαπιστωθεί το πώς προσαρμόζεται ο κάθε μαθητής μέσα στο κοπάδι, αν μπορεί να γίνει ένα με το κοπάδι.

Στους σύγχρονους καιρούς μάλιστα, η παρακολούθηση και κοπαδοποίηση ξεκινά ήδη από τον παιδικό σταθμό.
Ερώτηση 1η: Ποιοί παρακολουθούν, τελικά, τα παιδιά;
Απάντηση: Τα υψηλά κυκλώματα, οι ύπατες εξουσίες.
Ερώτηση 2η: Πώς γίνεται η παρακολούθηση;
Απάντηση: Κυρίως μέσω εμφυτευμάτων που τοποθετούνται μυστικά σε κάθε άτομο από πολύ τρυφερή ηλικία -με εμβόλια, ιατρικές πρακτικές αλλά και με άλλους τρόπους. Τα εμφυτεύματα όχι μόνο δίνουν πληροφορίες για το κάθε παιδί ανά πάσα στιγμή, αλλά ρυθμίζουν τη σκέψη και τη συμπεριφορά του, έτσι ώστε οι ανεπιθύμητοι να πολεμώνται και να παραγκωνίζονται συστηματικά. Οι δάσκαλοι συμμετέχουν συνήθως παθητικά, χωρίς να γνωρίζουν (οι περισσότεροι) τι ακριβώς συμβαίνει.
Ερώτηση 3η: Ποιοί είναι οι ανεπιθύμητοι;
Απάντηση: Τα παιδιά που δεν εμφανίζουν το ένστικτο της κοπαδοποίησης και συνεχίζουν να διατηρούν την ατομικότητά τους ακόμη και μέσα στο σχολείο. *Εγώ, συγκεκριμένα, την πρώτη μέρα που πήγα στο σχολείο, στο πρώτο κιόλας διάλειμμα, έκανα σκασιαρχείο. Αυτό είναι κάτι που σίγουρα δεν το κάνουν πολλά παιδιά και οπωσδήποτε δεν χτύπησε καθόλου καλά στους ιθύνοντες. Θα έλεγα ότι ολόκληρη η μετέπειτα πορεία μου στη ζωή προδιαγράφηκε από εκείνη την ημέρα...*

Στο γυμνάσιο και λύκειο τα παιδιά έρχονται σε επαφή μ' έναν τεράστιο όγκο πληροφοριών που υποτίθεται ότι πρέπει να απομνημονεύουν αν θέλουν να προβιβάζονται. Το 99% αυτών των πληροφοριών είναι άχρηστο. Τα παιδιά όλο διαβάζουν, διαβάζουν, διαβάζουν αλλά τίποτα δεν μαθαίνουν, συχνά ξεχνούν και όσα χρήσιμα έμαθαν στο δημοτικό. Ωστόσο, όλοι προβιβάζονται τελικά, με βαθμό λίαν καλώς ή άριστα. Αυτό συμβαίνει επειδή σε αυτή τη βαθμίδα εκπαίδευσης άλλο πράγμα μετράει πραγματικά και όχι η μάθηση: Τώρα είναι που αρχίζει να πραγματοποιείται η αυστηρή ιεράρχηση των ατόμων μέσα στην κοινωνία. Συνεχίζεται μεν η παρακολούθηση αλλά, εκείνο που τώρα θεωρείται πολύ πιο σημαντικό, είναι η αντιμετώπιση του κάθε ατόμου μέσα στο σύνολο, έτσι ώστε να εξοβελίζονται τυχόν ανατρεπτικά στοιχεία.

Έτσι, κατά τη διάρκεια της εφηβείας ξεκινά η συστηματική και συνειδητή πλέον συμμοριτική παραφύλαξη (gang stalking), η οποία αποσκοπεί στην πλήρη εξουδετέρωση των ανεπιθύμητων στοιχείων και στη μετατροπή τους σε προβληματικούς, αποτυχημένους ενήλικες. Αρχικός σκοπός είναι η αποθάρρυνση αυτών των ατόμων για ανώτερες σπουδές. Βέβαια, τα κυκλώματα θα μπορούσαν απλώς να τους κόψουν στις εξετάσεις. Ωστόσο, αυτό δεν τους αρκεί: Εκείνο που επιζητούν, είναι να καταρρακώσουν εντελώς το ηθικό των ανεπιθύμητων υποψηφίων σε κάθε επίπεδο.

Το περιβόητο "bullying" (μαθητική τρομοκρατία) αποτελεί το συνηθέστερο είδος συμμοριτικής παραφύλαξης και εξυπηρετεί σαφώς το όλο σύστημα· γι' αυτό το λόγο όλοι -μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί- ανέχονται αυτή την απαράδεκτη κατάσταση και δεν γίνεται καμία σοβαρή προσπάθεια πάταξης του φαινομένου. Αντίθετα, όσο περνούν τα χρόνια το bullying παίρνει όλο και πιο βίαιες μορφές, αποκτώντας διαστάσεις παγκόσμιας επιδημίας. Μάλιστα, στην υπερανεπτυγμένη Αμερική αποτελεί θεσμό.

Παράλληλα, αρχίζουν να λειτουργούν ακόμη περισσότερο τα εμφυτεύματα, τα οποία ελέγχουν σχεδόν ολοκληρωτικά τη νόηση, τα συναισθήματα, τη συμπεριφορά, ακόμη και την ερωτική ζωή του ατόμου. Όσοι κρίνονται "κατάλληλοι", μετατρέπονται έτσι σε γοητευτικά άτομα που κερδίζουν πάντα σε όλα, ανεξάρτητα από την κακία ή τη βλακεία που συχνά επιδεικνύουν. Όσοι κρίνονται "ακατάλληλοι", μετατρέπονται σε αντιπαθητικούς τύπους οι οποίοι χάνουν πάντα σε όλα, ότι κι αν κάνουν, όσα κι αν προσφέρουν.

Άρα λοιπόν, όλος εκείνος ο αφύσικος πόλεμος που αντιμετώπιζα στο γυμνάσιο και στο λύκειο, έχει αυτήν ακριβώς την εξήγηση: Επρόκειτο για χρόνιο συστηματικό bullying, που σκοπό είχε να μπλοκάρει το πνεύμα μου και να με εμποδίσει να προχωρήσω σε ανώτατες σπουδές. Δεν ξέρω ποιός το οργάνωνε, ίσως κάποιος γείτονάς μας, ίσως κάποιος συμμαθητής που φοβόταν μήπως χάσει τα πρωτεία. Και μια λεπτομέρεια που μόλις τελευταία έχω συνειδητοποιήσει: Από μένα ζητούν όλοι διάφορα:

Εκδουλεύσεις, θελήματα, χρήματα, κατανόηση κλπ. Εγώ γιατί δεν ζητάω ποτέ από κανέναν τίποτα;

Στο Πανεπιστήμιο τα πράγματα αρχίζουν πια να αποκαλύπτονται: Κατ' αρχάς, η μεγάλη πλειοψηφία των βιβλίων είναι ακαταλαβίστικες μπουρδολογίες που είναι αδύνατο να μάθει κανείς ακόμη κι αν το θέλει. *Σίγουρα, όσοι περνούν αυτά τα μαθήματα δεν είναι από το πολύ διάβασμα, ούτε από την πολλή ιδιοφυία...* Σε όσους από τους μαθητές έχει επιτραπεί τελικά να γίνουν φοιτητές, σύντομα γίνεται ξεκάθαρη πρόσκληση για εισαγωγή στα κυκλώματα. Αν τυχόν κάποιος αρνηθεί, απλά δεν παίρνει ποτέ πτυχίο – χώρια οι άλλες δυσάρεστες συνέπειες, όπως συμμοριτική παραφύλαξη, πρόκληση "κακοτυχίας", στόχευση με ηλεκτρομαγνητικες ακτινοβολίες και ενεργοποίηση αρνητικών εμφυτευμάτων. Γενικά, όμως, όλοι οι φοιτητές δέχονται, δεδομένου ότι έχουν περάσει επιτυχώς από τη σίτα της βασικής και μέσης εκπαίδευσης. Στην προχωρημένη Αμερική τα κυκλώματα ονομάζονται “αδελφότητες” και όχι μόνο δεν κρύβονται καθόλου αλλά αποτελούν καθεστώς. Εκεί είναι αδιανόητο, ένας φοιτητής να μην ανήκει σε κάποια αδελφότητα.

Φανταστικό! Μου πήρε 50 χρόνια για να αναγνωρίσω το αληθινό πρόσωπο του εκπαιδευτικού συστήματος! Άντε τώρα, να έχεις ένα παιδί, εκ φύσεως όμορφο, καλόκαρδο και έξυπνο, και να πρέπει να το στείλεις υποχρεωτικά στο σχολείο! Θα το φάνε ζωντανό πριν καν κλείσει τα 18! Ευτυχώς που δεν έχω φέρει παιδιά σε αυτό τον κόσμο...

Σάββατο, 17 Αυγούστου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Για λόγους υγείας πρέπει να βρέχομαι καθημερινά με μια ειδική ουσία που μοιάζει με νερό. Με μια μάνικα ραντίζω όλο μου το σώμα, αφού πρώτα ρυθμίζω τη ροή μ' έναν διακόπτη πάνω στο λάστιχο -σύμφωνα με τις οδηγίες ενός γιατρού/δασκάλου.

Αυτή τη φορά, όμως, ο διακόπτης μου ξεφεύγει και το υγρό είναι υπερβολικά ζεστό ενώ ξεπηδά ανεξέλεγκτο, σαν πίδακας. Δεν το αντέχω, ούτε μπορώ όμως να ρυθμίσω σωστά

το διακόπτη. Έτσι, αφήνω τη μάνικα να τινάζεται ψηλά σαν φίδι, ενώ το καυτό υγρό εκτοξεύεται τριγύρω.

Τρέχω μέσα σ' ένα κοντινό κτήριο για να βρω το δάσκαλο να με βοηθήσει. Τότε, βλέπω μια κοπέλα να ξερνάει το καυτό υγρό από το στόμα της. Αποκλείεται να επιβιώσει μετά απ' αυτό. Ξέρω όμως ότι και αυτή ακολουθεί την ίδια κούρα με μένα· έτσι, καταλαβαίνω ότι το υγρό τελικά καταστρέφει όσους το έχουν πάρει. Σύντομα αυτό θα είναι και το δικό μου τέλος.

Στο μεταξύ, η θερμοκρασία και η ορμή του νερού αυξάνονται διαρκώς. Τρέχω έξαλλη να ξεφύγω, ενώ αντικρύζω ρυάκια του καυτού υγρού να πλημμυρίζουν τους γύρω χώρους. "Κύριε; Κύριε;" φωνάζω με αγωνία το γιατρό, μα αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Πετάγομαι έξω από το κτήριο μα η πλημμύρα προχωρά παντού. Το καυτό νερό πλησιάζει ολοένα, από διάφορες κατευθύνσεις. Σωτηρία πουθενά. Το μόνο που μου μένει, είναι να προκαλέσω αμέσως αφύπνιση...۩

Εικόνες του Matrix: Το απόγευμα βγαίνω για βόλτα στα πέριξ. Σχεδόν αμέσως παρατηρώ τα εξής αντικείμενα που είναι ριγμένα ανά 20 μέτρα στο δρόμο μας, στο τμήμα μεταξύ Μετεώρων και Ταινάρου: Ένα κουβάρι με κλωστές διαφόρων χρωμάτων· τρία κουμπιά· μια ροζ βούρτσα μαλλιών· μια μικρή τσατσάρα· μια τσάντα γεμάτη κουμπιά· ένα βιβλίο οδηγιών για ραπτομηχανή· μια μεγάλη βούρτσα ρούχων· μια μικρότερη τετράγωνη βούρτσα. Όλα τα αντικείμενα βρίσκονται στη δεξιά πλευρά του δρόμου.

Κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για κακόβουλη μαγεία που αποσκοπεί στη δημιουργία σύγχυσης (μαλλιά κουβάρια, κουμπιά) και ζημίας σε κάποιο εχθρό (βούρτσες). Τα σκόρπισαν σήμερα Σάββατο, ημέρα του Κρόνου· ωστόσο, το φεγγάρι είναι σε γέμιση. Θυμάμαι, ένα ανάλογο μαγικό τελετουργικό είχα παρατηρήσει πριν από πέντε χρόνια (23 Αυγ. 2008), πάλι στο δρόμο μας...۩

Τετάρτη, 21 Αυγούστου 2013

Έχει έλθει πια το βράδι και καθόμαστε όλοι μαζί στη βεράντα. Κάποια στιγμή η αδελφή μου αρχίζει να γκρινιάζει

στο Γιάννη για τα συνηθισμένα:
“Πήγες και χρεώθηκες, τα 'κανες θάλασσα, κλπ”
Τότε αυτός της πετάει το εξής αμίμητο:
“Κι εσύ μου χρωστάς 25 χιλιάρικα!”
Η Αλίκη δεν απάντησε καθόλου, ούτε κι εγώ το 'πιασα αμέσως, αρχικά το πέρασα για αστείο.

Αργότερα, όμως, μου επέστησε την προσοχή η μητέρα μου: “Ο Γιάννης είπε στην Αλίκη ότι του χρωστάει 25 χιλιάρικα. Ξέχασε, φαίνεται, ότι του έχεις δώσει τα δέκα!”
“Και τι εννοούσε με αυτό δηλαδή; Ότι έπρεπε να πάρει εκείνος όλα τα λεφτά από την πώληση του σπιτιού;” απόρησα.
Ή μήπως θεωρεί ότι η μάνα του απέτυχε να μου αποσπάσει με πονηρία και τα υπόλοιπα χρήματα; Δεν τους αρκεί, λοιπόν, που έφαγαν το μισό μου μερίδιο από το πατρικό μας σπίτι, γκρινιάζουν επειδή δεν μου το έφαγαν όλο...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος 2013):*** Μέσα στην πρώτη βδομάδα του μήνα έχω κατασταλάξει ότι δεν πρόκειται να δω ποτέ σπουδαία βελτίωση με τα δικά μου πειράματα. Το μόνο που μου μένει πια, είναι να δοκιμάσω τα σχετικά προϊόντα που κυκλοφορούν για προστασία ενάντια στις ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες. Σκέφτομαι να ξεκινήσω από το Rakel (καθαριστής ακτινοβολιών), επειδή μπορώ να το βρω στην Ελλάδα και είναι πιο φθηνό από άλλα, του εξωτερικού, για τα οποία δεν είμαι καθόλου σίγουρη ότι θα έχουν καλύτερο αποτέλεσμα. Επιπλέον, δεν θα χρειαστεί να εκτεθώ για να το αποκτήσω, εφόσον στη διαφήμισή του δεν γίνεται λόγος για εμφυτεύματα και στοχευμένες ακτινοβολίες. *Αυτοί*, βέβαια, ξέρουν ότι ξέρω, ωστόσο δεν έχουν καμία απτή απόδειξη από μένα γι' αυτό. Σε περίπτωση, όμως, που αποκτήσουν πχ ένα δικό μου e-mail όπου εγώ θα παραδέχομαι ότι γνωρίζω, δεν μπορώ καν να φανταστώ με ποιούς τρόπους αυτό θα χρησιμοποιηθεί εναντίον μου...

Τέλος πάντων, αποφασίζω να ρωτήσω τις Κάρτες των Νεράιδων, αν πρέπει να προτιμήσω το Rakel. Προς μεγάλη μου έκπληξη, μου πέφτει (3η φορά μέσα σ' ένα μήνα!) το χαρτί

"Νέα Τοποθεσία", που σημαίνει ότι πρέπει να απευθυνθώ σε τόπους μακρυά από το σπίτι μου! Μετά από σχετικό τηλεφώνημα, μαθαίνω ότι η εταιρεία που διαχειρίζεται το Rakel βρίσκεται εκτός Αθηνών, άρα αποτελεί "Νέα Τοποθεσία" για μένα. Έτσι αποφασίζω να το παραγγείλω και αρχίζω να το χρησιμοποιώ από τα μέσα του μήνα.

Τις πρώτες πέντε μέρες δεν βλέπω σπουδαία βελτίωση: Σχεδόν κάθε μέρα μου έρχεται το υπνοπομπικό μήνυμα "κόλαση" ή μια σχηματοποιημένη εικόνα φωτιάς, ίσως επειδή δεν τοποθετώ το μενταγιόν στη σωστή θέση: Πρέπει να κρέμεται πάντα κάθετα με το έδαφος και να μένει ακίνητο, οπότε όταν κοιμάμαι το κρεμώ πάνω από το κεφάλι μου (με μια ειδική πατέντα που έχω φτιάξει) μα δεν βλέπω καμία βελτίωση. Από τις 20 Αυγούστου το κρεμάω πλαγίως πάνω από το ηλιακό μου πλέγμα. Έκτοτε η κατάσταση βελτιώνεται αισθητά. Έτσι, αυτό το μήνα παρατήρησα τα εξής επεισόδια:

Οράματα φωτιάς: 2 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα: 4
Καθαρές νύχτες: 18

* * * *

Τετάρτη, 5 Σεπτεμβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Ανθρωπότητα – Παγκόσμια Κραυγή

Θέση 2η: La Regina – Νίκη
Επαλήθευση: Η έκδοση της ιστορίας μου "Theft of a Dream" στα τέλη του μήνα.

Θέση 3η: Expecto – Το Παράδοξο
Επαλήθευση με πολλές κακοτυχίες μαζεμένες: Χάνω μαθητές, η νέα σχολική χρονιά ξεκινά με χασούρα 120 ευρώ, άσχημη κράμπα στη θάλασσα, έξτρα οικονομική αφαίμαξη εκ μέρους των Μαρκάκηδων. Επιπλέον, στις αρχές του Οκτώβρη ο καθαριστής

ακτινοβολιών αποδεικνύεται προβληματικός και τα υπναγωγικά φαινόμενα χειροτερεύουν εντυπωσιακά...

Θέση 4η: Εγώ, η Υβόννη – Περιπέτεια της Νύχτας – Νυχτερινός Τρόμος
Επαλήθευση: Η Περιπέτεια της Νύχτας της 15ης Σεπτέμβρη. Ωστόσο, ενώ τα πάω καλά με το Rakel, στις 4/10 το παρασέρνω και το ρίχνω κάτω, καθώς προσπαθώ να ξαπλώσω. Από εκείνη την ώρα το μενταγιόν χάνει την προστατευτική του ικανότητα (μάλλον έχει αλλάξει πολικότητα) και τα νυχτερινά μου προβλήματα χειροτερεύουν εντυπωσιακά...

5η Θέση: Συμπαντικός Οργανισμός – Τελική Ένωση

Θέση 6η: Υπέρτατη Τελετουργία – Κρυφοί Εχθροί
Επαλήθευση: Δίχως αμφιβολία, "Σκοτεινοί Εχθροί" κινούνται μυστικά γύρω μου, προξενώντας μου κάθε είδους κακοτυχίες και ψυχικό πόλεμο.

. . . .

Δευτέρα, 9 Σεπτεμβρίου 2013
☻ ☺ Το βράδι πήγαμε να δούμε υπαίθριο παιδικό θέατρο στην Κάτω Γλυφάδα, η αδελφή μου, ο Χαρούλης κι εγώ. Ο θίασος της Κάρμεν Ρουγγέρη έπαιζε τους Μύθους του Αισώπου. Ο μικρός ήταν χαρούμενος και ζωηρός. Όταν φθάσαμε, ζήτησε ποπ κορν και το μοιράστηκε ευχαρίστως όλο μαζί μας. Μόλις όμως ξεκίνησε η προσεγμένη παράσταση, ο νεαρός άρχισε να δυσανασχετεί: Δεν ήθελε ούτε να ακούει ούτε να βλέπει, κρατούσε τα αυτιά του κλεισμένα με τις παλάμες και κρυβόταν πίσω από την μπροστινή του καρέκλα. Μετά κάθησε κανονικά αλλά ζητούσε συνεχώς να φύγουμε. Προς το τέλος, μόνο, φάνηκε να διασκεδάζει κάπως.

Φεύγοντας από το θέατρο, μας ζήτησε μαλλί της γριάς. Μόλις του το αγόρασε η Αλίκη, ο μικρός δεν ήθελε ούτε να το αγγίξει, ούτε να το φάει -μάλλον του φαινόταν παράξενο. Μετά από λίγο όμως, το έφαγε όλο. Κάποια στιγμή, πηγαίνοντας να

βρούμε ταξί για το σπίτι, ο Χάρης έπεσε κάτω πολύ θεατρικά και είπε: "Δεν αντέχω άλλο, η καρδιά μου". Του δώσαμε λίγο νερό και συνεχίσαμε το δρόμο μας.

Συζητήσαμε τη συμπεριφορά του Χάρη με την αδελφή μου και καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι ο μικρός αρχικά νιώθει άβολα μπροστά σε καινούργιες εμπειρίες, δεν αντέχει τις νέες συγκινήσεις και γι' αυτό αντιδρά αρνητικά, μέχρι να συνηθίσει στην ιδέα...

Τρίτη, 10 Σεπτεμβρίου 2013

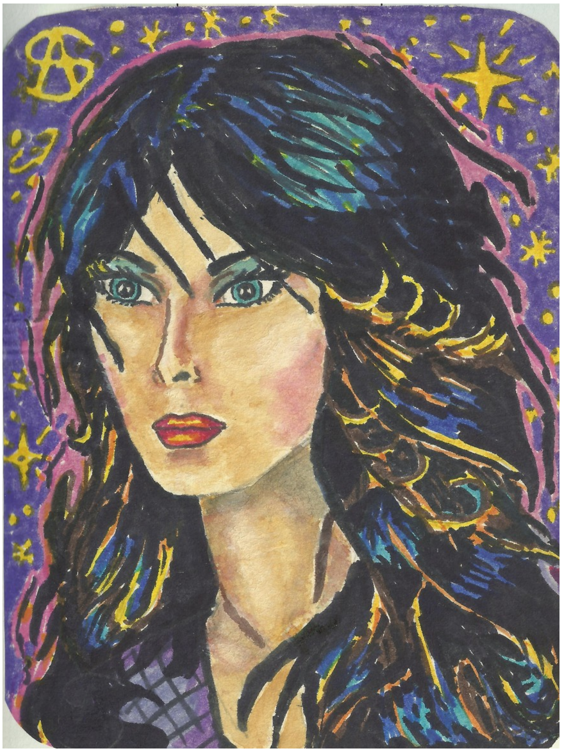
Σήμερα ήταν το τελευταίο μας μάθημα με τη Σεραΐνα Πάλλη. Παρόλο που είναι πολύ καλή μαθήτρια, αποφάσισε να σταματήσει λόγω προβλημάτων υγείας και ψυχολογίας: Εδώ και κανένα δίμηνο πάσχει από σοβαρή αλωπεκία και φοβάται μήπως χάσει τα μαλλιά της. Ακόμη, ξεκινάει δουλειά και ιαπωνικά, οπότε δεν θα της μένει χρόνος. Θλίβομαι που χάνω αυτή τη μαθήτρια, πέρναγα ευχάριστα μαζί της.

Επιπλέον, βρίσκω πως οι δυο μας έχουμε αρκετά κοινά ψυχικά στοιχεία, καθώς και παρόμοια μοίρα:

* Η Σεραΐνα έχει φοιτήσει τρία χρόνια στο Πανεπιστήμιο, στο τμήμα Θεολογίας, αλλά μετά τα παράτησε επειδή δεν της άρεσε. *Εγώ έχω φοιτήσει σε πανεπιστήμιο της Ιταλίας για μερικούς μήνες μόνο...*
* Η μητέρα της έχει πεθάνει. Το να μένεις ορφανός σε νεαρή ηλικία, οπωσδήποτε δεν είναι ένδειξη καλοτυχίας. *Εγώ έχω χάσει μια αδελφή...*
* Σίγουρα, δεν ανήκει σε εύπορη οικογένεια. *Ούτε κι εγώ...*
* Παρόλο που η κοπέλα κοντεύει τα 28, δεν έχει ένα σταθερό επάγγελμα στα χέρια της. Σποραδικά δουλεύει μανικιούρ και πατικιούρ, πράγμα που δεν την ικανοποιεί καθόλου. Έτσι, ακόμη ψάχνει να βρει το δρόμο της. *Όπως κι εγώ, που ακόμα ψάχνομαι σε όλους τους τομείς. Όμως, η καλή μέρα από το πρωί φαίνεται...*
* Της αρέσουν οι ξένες γλώσσες: Έχει πάρει το Proficiency στα αγγλικά, μαθαίνει γιαπωνέζικα, ενώ μαζί μου έκανε ιταλικά. *Εγώ έχω μελετήσει αγγλικά, ιταλικά, γερμανικα και ισπανικά.*

* Έχει μια μαύρη γάτα που μπαινοβγαίνει στο σπίτι της (υπόγεια γκαρσονιέρα). *Ένα μήνα αφού αρχίσαμε τα μαθήματα, μας ήλθε ένα μαύρο γατάκι στο σπίτι μας. Τον ονομάσαμε Ζορρό. Είναι πολύ χαριτωμένος και παίζει στην αυλή όλη μέρα Ποτέ πριν δεν είχαμε κατοικίδιο, εκτός από πουλιά και ψάρια...* * Μοιάζουμε και φυσιογνωμικά: Έχει τρίχες στα χέρια, μικρό στήθος, κάπως πεταχτό στομάχι και είναι ψηλή -όπως εγώ. Στο πρόσωπο μοιάζει αρκετά με το αλλοτινό alter ego μου, την Sandra Anderson: μακριά μαύρα μαλλιά, γωνιώδες πρόσωπο με μυτερό πηγούνι, βαθύ βλέμμα. Έχει κι ένα εντυπωσιακό πρασινοκόκκινο τατουάζ ενός πουλιού φοίνικα στη δεξιά ωμοπλάτη. *Ένα τατουάζ δράκοντα, ίδιου χρώματος, έχει ο ανηψιός μου ο Γιάννης στη δεξιά ωμοπλάτη...*

Καθώς το τελευταίο μας μάθημα προχωρά προς το τέλος του, κάθε τόσο παρατηρώ την αναμμένη μπροστά μας οθόνη του υπολογιστή, όπου εναλλάσσονται όμορφα πορτραίτα (screensavers), μιας συγκεκριμένης ηρωίδας κόμικς, η οποία τυχαίνει να μοιάζει καταπληκτικά με τη δική μου Sandra Anderson: Νεαρή κοπέλα 20-25 ετών, δυναμική, με μαύρα μακριά μαλλιά, πράσινα αμυγδαλωτά μάτια, σαρκώδη χείλη, πρόσωπο σε σχήμα σταγόνας, λευκό δέρμα, καφετί δερμάτινο μπούστο που τονίζει τα μεγάλα στητά στήθη, χρυσά και ασημένια κοσμήματα.

Μια άλλη εικόνα δείχνει την ίδια ηρωίδα ντυμένη με λευκά αραχνοΰφαντα ρούχα, προκλητικό μπούστο με χρυσά στολίδια, μαλλιά μαύρα με μωβ και γαλάζιες

ανταύγιες, λευκό περιβραχεόνιο. Αλλού εμφανίζεται σαν φωτεινός άγγελος με πολύ μακριά εβένινα μαλλιά, μαύρα τεράστια φτερά, λευκό εφαρμοστό χιτώνα, χαλαρή χρυσή ζώνη, με το αριστερό της χέρι να αγγίζει το πλούσιο στήθος της. Περίεργο, πάντως, που οι παραπάνω εικόνες πρωτοεμφανίστηκαν ειδικά σήμερα στον υπολογιστή της. Ίσως συντονιζόμαστε με τη Σεραΐνα σ' ένα βαθύτερο, ασυνείδητο επίπεδο...

Τετάρτη, 11 Σεπτεμβρίου 2013

Το πρωί πήγαμε για μπάνιο με την Αλίκη στην ακριανή πλαζ της Γλυφάδας. Όλα ωραία και καλά, όμως πέντε λεπτά πριν βγούμε έπαθα μια φοβερή κράμπα, έβαλα τις φωνές και με πήρε χαμπάρι όλη η παραλία. Τουλάχιστον κατάφερα να βγω έξω χωρίς περαιτέρω επεισόδια.

Τις τρεις επόμενες μέρες, η δεξιά μου γάμπα θα πονά συνεχώς και έκτοτε θα είναι δυο πόντους πιο χοντρή από την αριστερή. Επιπλέον, στο εξής δεν θα τολμώ να κολυμπάω στα βαθιά, μην τυχόν και με ξαναπιάσει καμιά τέτοια κράμπα...

Πέμπτη, 12 Σεπτεμβρίου 2013

Η κακοδαιμονία συνεχίζεται: Γύρω στο μεσημέρι θέλησα να πάω στον ΟΤΕ Γλυφάδας για να πληρώσω το τηλέφωνο· πέρασα από τρεις διαφορετικές στάσεις και κατάφερα να χάσω στο τσακ τέσσερα λεωφορεία, τα οποία τυχαίνει να περνούν την ίδια ώρα! Δεν είχα μαζί μου αρκετά χρήματα κι έτσι δεν μπορούσα ούτε ταξί να πάρω. Συνεπώς, γύρισα πίσω άπρακτη.

Μυστήριο: Το έχω παρατηρήσει άπειρες φορές, εδώ και 15 χρόνια τουλάχιστον: Κάθε φορά, μα κάθε φορά που περνώ μπροστά από στάση, τότε ακριβώς περνάει το λεωφορείο! Αυτό, όμως, συμβαίνει μονάχα όταν εγώ δεν θέλω να το πάρω! Όταν χρειάζομαι τη συγκοινωνία, μπορεί να στηθώ στη στάση για μία ώρα και να μη φαίνεται λεωφορείο ούτε ως υποψία...

Παρασκευή, 13 Σεπτεμβρίου 2013

Καθόλου καλά δεν ξεκινά η φετινή σχολική χρονιά: Οι Πανόπουλοι εξαφανίστηκαν, το ίδιο και η Σεραΐνα Πάλλη. Μια

συνάδελφος της Αλίκης ήταν να ξεκινήσει αγγλικά, μα τελικά δεν θα κάνει. Οι μόνοι πελάτες που έχουν εμφανιστεί προς το παρόν είναι οι δίδυμες εγγονές της Θεώνης, ωστόσο η συνεργασία μας ξεκινά με κακούς οιωνούς: Ο πατέρας τους μου ζήτησε να παραγγείλω εγώ τα βιβλία, τα οποία τελικά μου στοίχισαν το απίθανο ποσό των 260 ευρώ! Σαφώς, δεν μπορούσα να απαιτήσω από τους γονείς να θυσιάσουν τόσα χρήματα για βιβλία της A Junior. Άλλωστε, εγώ δεν υπολόγισα σωστά και παρήγγειλα περισσότερα βιβλία απ' όσα πραγματικά χρειάζονται. Συνεπώς, για να μη γίνει καμιά παρεξήγηση, τους έδωσα μονάχα τα δυο από τα τέσσερα βιβλία για κάθε κορίτσι -δεν χρειάζονται περισσότερα. Όμως, από αυτή την υπόθεση εγώ έχασα 120 ευρώ. Με δυο λόγια, η δουλειά φέτος ξεκινάει με χασούρα και καθόλου προοπτικές...

Κυριακή, 15 Σεπτεμβρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι έχουν εισβάλει στη γη και γκρεμίζουν τα οικοδομικά τετράγωνα το ένα πίσω από το άλλο. Παίρνουν τους ενοίκους μαζί τους, με κάποιο τρόπο επεμβαίνουν στον γενετικό τους κώδικα και σιγά-σιγά τους μετατρέπουν σε τερατώδη, ιχθυόμορφα, δίποδα όντα.

Εγώ είμαι εκεί, παρατηρώ τις μεταβολές και εξηγώ στους υπόλοιπους τι συμβαίνει: "Θέλουν να εξαλείψουν το ανθρώπινο γένος, γι' αυτό παίρνουν τους ανθρώπους και τους κάνουν ενέσεις με γονίδια". Τότε ακριβώς ξυπνώ, γεμάτη απορία...⇑

Τετάρτη, 18 Σεπτεμβρίου 2013

Από σήμερα η Τατιάνα θα μένει στο σπίτι του Γιάννη επάνω (για λίγο καιρό, ώσπου να τακτοποιηθεί), μαζί με την πεντάχρονη κόρη της τη Λευκή. Πριν έμενε στου πατέρα της, καθότι είναι χωρισμένη και δεν διαθέτει δική της στέγη.

Πάντως, δεν μπορώ να παραβλέψω το γεγονός ότι οι δυο αδελφές, Τατιάνα και Μαρίνα, αποτελούν δυο αντίθετους πόλους στην έλξη της τύχης:

Η Μαρίνα	Η Τατιάνα
Είναι όμορφη και γοητευτική.	**Ε**ίναι μάλλον άσχημη, με αντιαισθητικά εγκαύματα στο στήθος και στο αριστερό χέρι.
Όπου να 'ναι, τελειώνει τη σχολή λογιστικής στα ΤΕΙ.	**Έ**χει μόρφωση λυκείου (ίσως).
Δουλεύει μόνιμα σε καλή καφετέρια.	**Δ**εν διαθέτει ιδιαίτερα προσόντα, ούτε δουλειά.
Έχει (ακόμη) σύζυγο.	**Ε**ίναι χωρισμένη.
Διαθέτει ανακαινισμένο σπίτι, με τραπεζικό δάνειο που πληρώνει ο άνδρας της.	**Δ**εν έχει δικό της σπίτι, πληρώνει ενοίκια.
Κι έχει γεννήσει αγόρι, πράγμα που της δίνει κύρος μέσα στην οικογένεια.	**Κ**ι έχει γεννήσει κορίτσι, πράγμα που το φέρει βαρέως.

Κακά τα ψέματα: Ακόμη και στη σύγχρονη, "πολιτισμένη" κοινωνία μας, το αγόρι θεωρείται ως το παιδί που μετράει...

☺ Το απόγευμα έρχεται ο Χάρης και, όπως πάντα, μου ζητάει επίμονα να παίξουμε ποδόσφαιρο: "Θα σου βάλω κάτι γκολάρες! Γκολάρες στη μέση του πουθενά!" μου λέει γελώντας. Αργότερα, ενώ παίζουμε στην αυλή και νικάει (ξανά όπως πάντα), ξαφνικά άρχίζει να με ρωτάει:

"Πόσων χρονών είπαμε ότι είσαι; Δεκαεπτά;"

"Ναι, τόσο είμαι".

"Ένας φίλος του μπαμπά μου είναι κι αυτός 17, να του πω να έρχεται να παίζετε μαζί;"

"Ωραία ιδέα, πες του το!" *Να και προξενιό από τον Χαρούλη...*

"Glee": Ενδιαφέρουσα τηλεοπτική σειρά, με μπόλικα ηθικοπλαστικά μηνύματα. Μέσα σ' ένα σύγχρονο λύκειο, μαθητές και καθηγητές πασχίζουν κάθε ώρα και στιγμή να υποσκελίσουν τους άλλους και να ανέλθουν στην ιεραρχία του σχολείου. Συνομωτούν, δολοπλοκούν, ψεύδονται, εξαπατούν, βιαιοπραγούν, αλληλοβρίζονται και αλληλοσφάζονται αδιάλειπτα προκειμένου να εξασφαλίσουν μια θέση στην άλφα ή στη δείνα ομάδα ή κάποιο βραβείο σ' έναν συνήθως στημένο

διαγωνισμό. Και όλοι τους είναι πεπεισμένοι πως αν δεν γίνουν πλούσιοι και διάσημοι μέχρι τα είκοσι, η ζωή τους δεν θα αξίζει δεκάρα. Ο πιο κακός κερδίζει πάντα (συνήθως με αθέμιτα μέσα) τις μάχες, τα βραβεία και το γενικό σεβασμό, παρόλο που βασανίζει διαρκώς τους πάντες. Το ανθρώπινο κοπάδι δεν συσπειρώνεται ποτέ εναντίον του, συσπειρώνεται όμως συστηματικά ενάντια στους πιο αθώους και χαρισματικούς.

Η σχολική τρομοκρατία (bullying) αποτελεί καθεστώς: Όσοι ανήκουν στις “ανώτερες” ομάδες θεωρούν δικαίωμα και υποχρέωσή τους να κοροϊδεύουν, να χτυπούν και να ταπεινώνουν με κάθε πιθανό και απίθανο τρόπο τους “κατώτερους”. Κανένας, ούτε μαθητής ούτε δάσκαλος, δεν κάνει τίποτα για να διορθωθεί αυτή τη κατάσταση, επειδή ακριβώς “το σύστημα αυτό υπάρχει για να διατηρεί την τάξη στο σχολείο” (!)

Μέσα σ' όλα αυτά, γίνεται επιδέξια προπαγάνδρα υπέρ των αναπήρων και των διανοητικά καθηστερημένων. Η μαζορέτα με το σύνδρομο Down γίνεται αμέσως η ευνοούμενη της στρίγγλας αρχηγού· φορά τα ίδια ρούχα με αυτήν, γρήγορα προβιβάζεται σε σπιουνάκι, αποκτά θράσος και αέρα, κι όμως κανείς από τους “νταήδες” δεν διαννοείται να την κοροϊδέψει. Το μήνυμα αρκετά ξεκάθαρο: Για να μη γίνεσαι στόχος μέσα στη σύγχρονη κοινωνία, πρέπει να είσαι είτε Κάθαρμα είτε Κρετίνος (τα 2 Κ).

Είναι κι εκείνη η θεόχοντρη παλαιστής που δεν χωράει να περάσει από την πόρτα και βαράει όλα τα αρσενικά, ωστόσο την κυνηγάει μετά μανίας ένας από τους πιο ωραίους μάγκες του σχολείου κι εκείνη του το παίζει βαρύ πεπόνι.

Κάπου εκεί δίπλα περιφέρεται κι ένας ημιπληγικός ρόκερ, ο οποίος ανήκει στην ομάδα ράγκμπι παρόλο που κυκλοφορεί σε αναπηρικό καροτσάκι! Παράλληλα, τον κυνηγάνε οι πιο σέξυ γκόμενες κι αυτός τις φτύνει επειδή κρίνει ότι δεν του κάνουν αρκετές χαρούλες. Σε μια στιγμή, μάλιστα, το μουσικό συγκρότημα “Glee” εμφανίζεται στη σκηνή με όλα τα μέλη του (καμιά δεκαριά) να στριφογυρίζουν πάνω σε αναπηρικά καροτσάκια. Ίσως για να πάρουμε όλοι μια γεύση από την κοινωνία του αύριο, η οποία θα αποτελείται σχεδόν αποκλει-

στικά από καθυστερημένους και ανάπηρους -σύμφωνα με τα σχέδια της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Ήδη το 10% (μόνο;) της ανθρωπότητας είναι άτομα με ειδικές ανάγκες...

Δευτέρα, 23 Σεπτεμβρίου 2013

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Σήμερα είναι μεγάλη μέρα για μένα: Αποφάσισα και κατάφερα, επιτέλους, να εκδώσω (σε e-book) ένα δικό μου διήγημα με τίτλο "Theft of a Dream", με την περίφημη εκδοτική πλατφόρμα Amarok. Είναι η ίδια ιστορία που είχα στείλει κάποτε στον εκδοτικό οίκο Minerva Press, τότε με τίτλο "Infinity", αφού πρώτα την βελτίωσα αρκετά.

Αργότερα έπρεπε να πάω στο κοντινό Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο για να κανονίσω τα οικονομικά μου. Ωστόσο απέξω συνάντησα ένα γείτονα, οπότε προτίμησα να πεταχτώ μέχρι το Ταχυδρομείο. Δεν έχω καμία όρεξη να μάθουν οι δικοί μου ότι έχω πάρε-δώσε με τη συγκεκριμένη τράπεζα, για ευνόητους λόγους. Καθώς περπατούσα, στη σκέψη μου ήλθε η διάσημη συγγραφέας Σαπφώ Δημαρά. Θάθελα να γίνω τόσο διάσημη όσο εκείνη;

Τέλος πάντων, μόλις έφθασα στον προορισμό μου, παρατήρησα στην ουρά μια εντυπωσιακή γυναίκα γύρω στα 50: Μέτριο μπόι, γυμνασμένη, μακρύ καστανό μαλλί με κόκκινες ανταύγειες, μεγάλα ακριβά γυαλιά ηλίου, βαμμένη έντονα. Την κοίταξα πιο προσεκτικά και βεβαιώθηκα πως ήταν η Σαπφώ Δημαρά! Φορούσε μαύρο ημιδιάφανο μπλουζάκι, τζην σορτς, χρυσό ρολόι, μαύρη τσάντα Luis Vuitton, χρυσή καδένα στο αριστερό πόδι, λεοπάρ σαγιονάρες. Όλα επάνω της φώναζαν "λεφτά". Μέσα σ' ένα μαύρο ταγάρι με σχεδιασμένη επάνω μια ευμεγέθη ροζ νεκροκεφαλή, κουβαλούσε πολλές μεγάλες επιστολές (μάλλον χειρόγραφα) για τις εκδόσεις "Δανάη". Παρόλο που προπορευόταν από μένα κατά 4-5 άτομα, εντέλει φθάσαμε μαζί στα γκισέ. Αλήθεια, τι περίεργη ***σύμπτωση***, να τη συναντήσω ειδικά σήμερα το πρωί, αμέσως αφού έκανα την πρώτη μου έκδοση...

Λίγο αργότερα, φεύγοντας από το ταχυδρομείο, ένιωθα ιδιαίτερα ευδιάθετη. Τελικά, αυτό θα μου ταίριαζε εμένα, να κερδίζω τα προς το ζην από τα συγγραφικά μου δικαιώματα: Να σκαρώνω χαριτωμένες ιστοριούλες, να τις εκδίδω μόνη μου χωρίς πολλή βαβούρα και μετά να βγάζω χρήματα από τα συγγραφικά μου δικαιώματα. Ούτε βαρετή μισθωτή εργασία, ούτε επικίνδυνα ιδιαίτερα μαθήματα σε καθυστερημένα παιδιά με ψυχωτικούς γονείς.

Κι άλλη μια περίεργη ***σύμπτωση:*** Ενώ έκανα τη βόλτα μου το βράδι, σκεφτόμουν ότι αν ποτέ τα καταφέρω να κερδίσω αρκετά χρήματα, θα αγοράσω εκείνο το ωραίο ρετιρέ που βρίσκεται στη γωνία Νηρηίδων και Αθανάτου. Τότε ακριβώς πέρασε από δίπλα μου ένα ζευγάρι και άκουσα τον άνδρα να λέει στη γυναίκα: “Αυτό αγόρασέ το!”

Κρυφά Μονοπάτια

Τετάρτη, 25 Σεπτεμβρίου 2013

Οικογενειακά μυστικά και ψέματα: Μόλις ανακάλυψα ότι ο Γιάννης έχει αρχίσει να μην πληρώνει το στεγαστικό του δάνειο, εφόσον ήδη χρωστάει δυο δόσεις. Επιπλέον, έχει κάνει ασφάλεια πυρός για το σπίτι! Αλήθεια, η ασφάλεια πυρός αποτελεί πρωτοβουλία του Γιάννη ή απαίτηση της τράπεζας;

Το θέμα είναι ότι σε περίπτωση φωτιάς το δικό μου σπίτι στο ισόγειο δεν θα τη γλυτώσει, δεδομένου ότι ειδικά από πέρυσι μου έχουν γεμίσει την αυλή με βουνά από διάφορα συμπράγγαλα, όλα εύφλεκτα: Λάστιχα, πλαστικά, ξύλα, στρώμα κλπ. Είναι ακραία σκέψη, μα ζω σ' έναν ακραίο κόσμο. Δεν αποκλείεται, ο Γιαννάκης να έχει απώτερο στόχο κάποια στιγμή να κάψει το σπίτι του για να εισπράξει την ασφάλεια πυρός, και παράλληλα να καταστήσει εμένα άστεγη και άπορη -αυτό μετά από μακρόπνοα σχέδια των κυκλωμάτων. Από την άλλη, πρέπει να δεχθώ το γεγονός ότι δεν υπάρχει άμυνα ενάντια σε κάτι τέτοιο: Αν κάποιοι κάποτε θελήσουν να μου κάψουν το σπίτι μπορούν να το κάνουν έτσι κι αλλιώς. Απλά, ας είμαι προετοιμασμένη. Κι αν καταφέρω να το πουλήσω έγκαιρα όταν έλθει η ώρα, ακόμα καλύτερα...

Στο μεταξύ, ακόμη μια φορά βρίσκομαι στο μηδέν επαγγελματικά. Φυσικά, θα ξαναβάλω αγγελίες στην "Ευκαιρία" για ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, μήπως και βρεθεί κανένας άλλος πελάτης. Περισσότερο θα το κάνω για να μη λέω πως δεν το έκανα. Σκέφτηκα να μοιράζω και φυλλάδια για κανένα τρίωρο την ημέρα, ωστόσο το μετάνιωσα σχεδόν αμέσως: *Δεν βαρέθηκες να ψάχνεις για δουλειά, εδώ και τριάντα χρόνια;* μάλωσα τον εαυτό μου. Σαφώς και βαρέθηκα: Ακόμα και στις παλιές καλές εποχές, που είχα μόνιμη δουλειά (Ζαφειράκης, Παγγαία), εξακολουθούσα να ψάχνω για κάτι άλλο επειδή ακριβώς όσες δουλειές έχω κάνει ως τώρα ήταν όλες σκατά. Άλλωστε, με μια καθημερινή δουλειά δεν θα μπορώ

να κρύβω χρήματα από την οικογένεια, θα ξέρουν πόσα ακριβώς κερδίζω και θα απαιτούν να τους τα ακουμπάω όλα για να τα δίνουν στους Μαρκάκηδες.

Όπως και να 'χει, είναι πλέον ανόητο να αγωνιώ για το πού θα βρω νέους μαθητές ή άλλη δουλειά. Δεν είναι δυνατόν, στα 50 μου να κυνηγάω τα ίδια πράγματα που κυνηγούσα στα 20. Άλλωστε, γνωρίζω καλά πια ότι ακόμη κι αν καταφέρω να κερδίσω κάποια χρήματα, τελικά θα μου τα φάνε οι Μαρκάκηδες. Δεν χρειάζομαι άλλη δουλειά έξω. Χρειάζομαι μια άλλη οπτική γωνία των πραγμάτων, έναν διαφορετικό τρόπο αντιμετώπισης του οικονομικού θέματος.

Όπως έχω ήδη αναφέρει στο παρελθόν, δουλειά είχα πάντα -μέσα στο Φεζαρρομαρκέικο. Οικογένεια δεν είχα ποτέ. Πάντως, η αλήθεια είναι ότι μέσα στο σπίτι έχω όλα όσα χρειάζομαι, δηλαδή φαγητό, ρούχα, στέγη. Δεν έχω άλλες ανάγκες εγώ. Γιατί, λοιπόν, να εργάζομαι έξω; Άλλωστε, από τα χρήματα που έβγαζα κάποτε δουλεύοντας, τώρα δεν μου έχει μείνει δεκάρα παρόλο που τα προσωπικά μου έξοδα είναι πολύ περιορισμένα: Ιδίως τα τελευταία δεκατρία χρόνια, δεν ξεπερνούν τα 50-100 ευρώ το μήνα. Λοιπόν; Πού πήγαν τόσα λεφτά που έβγαλα με τον ιδρώτα του προσώπου μου;

Μου 'ρχεται τρέλα όταν σκέφτομαι τα τεράστια χρηματικά ποσά που έχουν αποσπάσει (βαθμιαία και μεθοδικά) οι Μαρκάκηδες από τον πατέρα μου και μένα, λεφτά που δεν χρησιμοποιήθηκαν ποτέ για να δημιουργήσουν κάτι, πχ ακίνητη περιουσία ή επιχειρήσεις, αλλά έγιναν κυριολεκτικά στάχτη και μπούρμπερη. Ο πατέρας μου μέχρι πριν από τρία χρόνια εισέπρατε 1500 ευρώ το μήνα σύνταξη, από τα οποία τα 3/4 πήγαιναν στους Μαρκάκηδες. Μετά τις πρώτες 10 μέρες ξεμέναμε, οπότε αναγκαζόμουν να συντηρώ εγώ την οικογένεια, διαθέτοντας όλες μου τις εισπράξεις. Για μένα πάντως, ποτέ δεν έγινε μια μνεία έστω 100 ευρώ το μήνα παρόλο που, ιδίως από το έτος 2000 και μετά, έγινε φανερό ότι θα μείνω ανύπαντρη και χωρίς σταθερή δουλειά. Επιπλέον, αν υπολογίσω τα χρήματα που έχασα εκείνα τα 20 χρόνια που, εξαιτίας της απίστευτης φασαρίας των ανηψιών, ήμουν υποχρεωμένη να

μένω σε δικό μου διαμέρισμα αντί με τους γονείς μου, προκύπτει ότι:

400 ευρώ νοίκι x 12 μήνες = 4.800 ευρώ ετησίως +
φώτα, νερά, τηλέφωνα = 2.000 ευρώ ετησίως
Σύνολο: ~6800 το χρόνο x 20 χρόνια = 136.000 ευρώ !

Παράλληλα, ο λογαριασμός μου στην Εθνική Τράπεζα έχει πέσει πια κάτω από τα 2000 ευρώ, πράγμα που σημαίνει ότι σε τέσσερις μήνες το πολύ θα μηδενιστεί. Τότε, θα χρειάζεται να παίζω ακόμα πιο σκληρό παιγνίδι με την "οικογένειά" μου: i) Δεν θα πρέπει, σε καμία περίπτωση, να ξέρουν πόσα λεφτά κερδίζω μηνιαίως. Αν τυχόν βρω μαθητές, θα κοιτάζω να κρύβω το πραγματικό εισόδημά μου· θα τους λέω ότι παίρνω λιγότερα την ώρα, κλπ δικαιολογίες. ii) Αν το θεωρήσω σκόπιμο, θα μειώσω ακόμη περισσότερο τις προσωπικές ανάγκες μου, πχ τα δημητριακά που τρώω κάθε βράδι μπροστά στην τηλεόραση. iii) Κάθε μήνα που έρχεται η σύνταξη του μπαμπά, θα αφαιρώ κρυφά 150 ευρώ και θα τα μεταφέρω στον κρυφό λογαριασμό μου του Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου. Αρκετά, λοιπόν, αμέλησα τα οικονομικά μου δείχνοντας τυφλή εμπιστοσύνη στην "οικογένεια". Στο εξής πρέπει να έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Αν δεν προσέξω, σύντομα θα καταλήξω άπορη και άστεγη...

Στο μεταξύ, το σήριαλ μυστηρίου και τρόμου "Μαρκάκηδες" συνεχίζεται απρόσκοπτα: α) Εδώ και μέρες η αδελφή μου μας έλεγε για έναν καλό συνάδελφό της, που επέμενε ο ίδιος να της αγοράσει ψυγείο! Προφανώς, όποτε η Αλίκη έχει επείγουσα ανάγκη για λεφτά, όλο και κάποιος "καλός φίλος" την παρακαλάει για να της τα δώσει! Εντέλει, ο εν λόγω συνάδελφος αγόρασε σήμερα το πρωί ένα μικρό ψυγείο αξίας 170 ευρώ, δωράκι για την αδελφή μου, επειδή του βρήκε σύζυγο, λέει. Έτσι, η Αλίκη φώναξε εμένα και τη μαμά για να το καμαρώσουμε. Μετά τηλεφώνησε επί τόπου στον ευεργέτη της για να τον ευχαριστήσει ακόμη μια φορά, ενώ έβαλε και τη μαμά να του δώσει τις ευχές της. Με αυτό τον τρόπο, βέβαια, επιβεβαιώθηκε ότι το ψυγείο είναι όντως χάρισμα και όχι αγορά δική της· φυσικά, το εν λόγω τηλεφώνημα μπορεί κάλλιστα να ήταν στημένο...

β) Ο Θανάσης πετάχθηκε μέχρι τη Νίκαια για να συναντήσει έναν από τους κριτές του πρωταθλήματος bodybuilding, όπου ο ανηψιός μου θα συμμετάσχει το Νοέμβρη. Ο τύπος διαβεβαίωσε το Νάσο ότι τα πάει πολύ καλά και ότι θα ψηφήσει υπέρ του· ακόμη, του έδωσε ορισμένες συμβουλές, του ζήτησε και 200 ευρώ. ***Απορίας άξιον:*** Πού βρήκε ο Θανασάκης τα 200 ευρώ; Αυτός -όπως μας τσαμπουνάει κάθε μέρα- δεν έχει ούτε πέντε ευρώ για να βάλει βενζίνη στη μηχανή του. Υποψιάζομαι ότι οι Μαρκάκηδες μας δουλεύουν άγρια σχετικά με την αφραγκία τους: Και σε κυκλώματα είναι χωμένοι και χρήμα περισσό διαθέτουν. Απλώς, το παίζουν φτωχοί για να μας απομυζούν θρασύτατα.

γ) Από τις αρχές του μήνα ο Θανάσης έχει πιάσει δουλειά ως γυμναστής σε κοντινό γυμναστήριο, 23 ώρες τη βδομάδα, συν τέσσερα personal training. Ήδη όμως μας παραπονιέται ότι ο εργοδότης του έχει τη φήμη κακοπληρωτή. Πιθανότατα, λοιπόν, θα συνεχίσει να μας απομυζά συστηματικά με τη δικαιολογία ότι "Ο καημένος δουλεύω εδώ και x μήνες αλλά δεν πληρώνομαι, οπότε περιμένω από σας να συνεχίσετε να συντηρείτε εμένα και τις βασιλικές απαιτήσεις μου".

δ) Κατά τ' άλλα, συνεχίζονται αμείωτοι οι καθημερινοί καυγάδες ανάμεσα στο Νάσο και στη Χριστίνα, με τον ανηψιό μου να ωρύεται κάθε πρωί για καμιά ώρα τουλάχιστον, έξω φωνή: "Δεν κάνεις αρκετά για μένα, σου 'πα να κάνεις αυτό και δεν το 'κανες, σού 'πα να κάνεις εκείνο και δεν το 'κανες, κι εγώ δίνω αγώνα κάθε μέρα για να πετύχω το σκοπό μου, εγώ χρειάζομαι αυτό κι εκείνο, κλπ". Η Χριστίνα τον ακούει στωικά και τον περιμένει να τελειώσει, ελπίζοντας πως δεν θα την πετάξει στο μεταξύ από κανένα παράθυρο. Έξαλλη η μαμά διατυμπανίζει πως η κοπέλα φταίει για όλα, πως του κάνει κακό, πως δεν τον καταλαβαίνει και καλά θα κάνει να ξεκουμπιστεί από δω. Προφανώς, το σπίτι που του καθαρίζει, τα δέκα ειδικά γεύματα που του ετοιμάζει καθημερινά, το σεξ που του παρέχει αβέρτο, δεν είναι αρκετά. "Προς το παρόν τη χρειάζομαι ως τα μέσα Νοεμβρίου που είναι οι αγώνες. Μετά θα πάρει πόδι", δηλώνει βλοσυρά ο Master Nassos στη μητέρα μου, η οποία του

εκφράζει την αμέριστη συμπαράστασή της. Άντε να δούμε πώς θα τελειώσει και αυτό το θέατρο...

Σάββατο, 28 Σεπτεμβρίου 2013

Νέα επεισόδια του οικογενειακού μας σήριαλ: Από τη μία ο Γιάννης παραπονιέται ότι αυτός και η φαμίλια του δεν έχουν να φάνε, από την άλλη όμως πήγαν τρεις μέρες διακοπές στη Μύκονο, όπου φάγανε κανένα τετρακοσάρι. Σήμερα, πάλι, ο μάγκας εμφανίστηκε μ' ένα τεράστιο και κακόγουστο τατουάζ στο δεξί μπράτσο, το οποίο απεικονίζει τρεις μαύρους καρχαρίες που αλληλοτρώγονται. Αυτή η μουντζούρα στοιχίζει γύρω στα 1000 ευρώ, όπως παραδέχθηκε ο ίδιος. Όμως, του Γιαννάκη δεν του κόστισε πεντάρα επειδή του "το 'φτιαξε ένας γνωστός του τσάμπα, για διαφημιστικούς λόγους", λέει. *Πέφτει χοντρό δούλεμα εδώ μέσα...*

Έχω αρχίσει να υποψιάζομαι ότι τα καλά μου ανήψια ανήκουν σε οργάνωση φασιστικού τύπου – όπως και ορισμένοι άλλοι καλοί μας γείτονες, πολύ εύποροι μάλιστα, οι οποίοι έχουν ομολογήσει ότι έχουν στρατολογηθεί στην οργάνωση αυτή. Στοιχεία που ενισχύουν αυτή την εικασία: α) Τεράστια επιθετικά τατουάζ, περισσότερα από ένα, που έχουν και οι δυο τους: καρχαρίες, δράκος που καπνίζει χασίσι, άγγελοι τιμωροί κλπ, β) Προκλητικά κουρέματα αλά "κατάδικος" ή "μοϊκανός", γ) Φανερή λατρεία στα μούσκουλα και στη βία, δ) Μάγκικο στυλάκι όλο αγριάδα και απαίτηση, ε) Κατάφορη περιφρόνηση προς το γυναικείο φύλο: "Όλες είναι βρωμερές πουτάνες και τους αξίζει καυτό λάδι στη μούρη!" λέει και ξαναλέει ο Νάσος, ενώ ο Γιάννης περιορίζεται σε δηλώσεις του τύπου "Αν μια γυναίκα δεν μ' εξυπηρετεί όπως θέλω, της ρίχνω βρισίδι και γερό ξύλο!" στ) Πολύ καλά οργανωμένη παρασιτική διαβίωση.

Μόλις επέστρεψε ο Θανάσης το μεσημέρι από τη δουλειά, έδιωξε (οριστικά;) τη Χριστίνα από το σπίτι, μετά από έναν ακόμη τρικούβερτο καυγά. Ο νεαρός ισχυρίζεται πως η Χριστίνα τελευταία παραμελούσε το νοικοκυριό και τον έβριζε άσχημα. Χθες βράδι πήγε να του βγάλει το μάτι μ' ένα πηρούνι, έτσι στα καλά καθούμενα, λέει. Νωρίς το πρωί τσακώθηκαν

άγρια κι εκείνη ειδοποίησε την αστυνομία ότι τάχα την δέρνει. Μετά, όμως, ξανατηλεφώνησε και το ανακάλεσε. Δεν ξέρω αν είναι αλήθεια όλα τούτα· πάντως, για να δέχεται μια γυναίκα να συζεί μ' έναν άνδρα σαν το Θανάση, δεν πρέπει να 'ναι και πολύ καλά στα μυαλά της.

Πάντως, η απουσία της Χριστίνας αρχίζει να γίνεται αισθητή από την πρώτη κιόλας νύχτα: Από σήμερα η αδελφή μου θα πρέπει να σηκώνεται στις 4:00 τα ξημερώματα για να ετοιμάζει κοτόπουλο στον ατμό για το γιόκα της, ενώ κατά τις 5:00 θα έρχεται κάτω, σε μας, για να ετοιμάζει βραστό ρύζι και 12 αυγά μαζί με τη μαμά. Κατά τις 5:40 ο Νάσος θα παίρνει τα θερμός με τα φαγητά και θα φεύγει για το γυμναστήριο, όπου ξεκινά δουλειά στις 6:00 κάθε πρωί. Αυτό δεν το πολυκαταλαβαίνω: Για ποιό λόγο πρέπει το μισό γεύμα να ετοιμάζεται πάνω, στο σπίτι του Νάσου, και το μισό κάτω, σε μας; "Για να μην πολυενοχλούμε το Θάνο, νυχτιάτικα", εξηγεί η αδελφή μου.

Πάντως, από δω το 'χε, από κει το 'χε, ο Θανασάκης έχει καταφέρει να δουλεύει ολόκληρη η οικογένεια γι' αυτόν: Η αδελφή μου και η μητέρα μου του μαγειρεύουν τα δέκα γεύματα που χρειάζεται καθημερινά, εγώ του κάνω θελήματα και του δακτυλογραφώ τα διατροφικά πλάνα που δίνει στους πελάτες του, και όλοι μαζί του παρέχουμε γύρω στα 1000 ευρώ το μήνα για να ικανοποιεί τις ειδικές ανάγκες του. Δηλαδή: Και δουλεύουμε για το Θάνο, και τον πληρώνουμε αντί να μας πληρώνει, και μας βρίζει με αγριάδα 100 Χίτλερ όταν κρίνει πως δεν έγιναν όλα όπως έπρεπε. Νομίζω ότι έχει χαθεί κάθε μέτρο λογικής εδώ μέσα πια...

Τα παράξενα δεν τελειώνουν εδώ: Ο Θανάσης μόλις βρήκε και δεύτερη δουλειά, λέει: οκτάωρη, με μισθό 450 ευρώ μηνιαίως και τα μισά ένσημα. Τον είδαν, πάλι λέει, ωραίο και τον προσέλαβαν ατάκα κι επί τόπου: Πήγε να γραφτεί σε μεγάλο γυμναστήριο της Γλυφάδας (τη στιγμή που ήδη γυμνάζεται σ' ένα κοντινό) και μόλις τον είδαν τον ρώτησαν: "Είσαι ο γυμναστής που περιμένουμε;" Και ο Θανάσης απάντησε "Ναι, είμαι ο γυμναστής!" Ίσως είχαν βάλει καμιά αγγελία για υπάλληλο, ξαναλέει. Τέλος πάντων, εκεί που

τρόμαζε να βρει έστω μία δουλειά, τώρα (έναν μήνα πριν τους αγώνες, εποχή υπερεντατικού προγράμματος για τον σούπερ μποντιμπιλντερά Νάσο) έχει δυο, συν τα personal training, τρεις δουλειές! *Αλήθεια, πάντως, τα κάνεις όλα αυτά (δέκα ειδικά γεύματα την ημέρα + δεκάδες χάπια και αναβολικά επικίνδυνα για την υγεία + υπερεντατικό bodybuilding), χωρίς να έχεις σίγουρη τη νίκη;*

Από την άλλη, ίσως να "βοήθησε" και αυτό που τους είπα, δηλαδή ότι ο λογαριασμός μου στην Εθνική έχει πέσει στα 1100 ευρώ και συνεχίζει να πέφτει κατακόρυφα, πράγμα που σημαίνει ότι σύντομα τα πράγματα θα στριμοκωλέψουν πολύ για το Φεζαρρομαρκέικο. Συνεπώς, στο εξής οι Μαρκάκηδες θα πρέπει να εμφανίζουν χρήματα με κάποιο τρόπο, έτσι ώστε να δικαιολογούνται τα υπέρογκα έξοδά τους χωρίς τη δική μου συμβολή πια, δεδομένου ότι η σύνταξη του μπαμπά δεν φθάνει ούτε μέχρι τα μέσα του μήνα.

Κατακλείδα: Ένα μήνα μετά, ο Νάσος θα εγκαταλείψει την οκτάωρη δουλειά επειδή δεν προλαβαίνει, λέει. *Αν υποθέσουμε ότι όντως πήγαινε σε δουλειά αυτή την περίοδο κι όχι πουθενά αλλού -στον κριτή στη Νίκαια, ας πούμε...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβριος 2013):*** Οι πρώτες 20 μέρες του μήνα δεν πήγαν τόσο καλά όσο περίμενα: Σχεδόν κάθε νύχτα έβλεπα σχηματοποιημένες ακίνητες φλόγες στο υπναγωγικό στάδιο, ίσως επειδή δεν είχα καταλήξει ακόμη πού ακριβώς πρέπει να τοποθετώ τον καθαριστή αντινοβολιών. Μετά, όμως, κατάλαβα ότι πρέπει να βρίσκεται κοντά στο ηλιακό πλέγμα -και σίγουρα όχι κοντά στο κεφάλι.

Στις 11 Σεπτέμβρη μου ήλθε σε όνειρο διπλό *εφιαλτικό μήνυμα,* δηλαδή η λέξη "κόλαση" και γραπτά και προφορικά! Ξύπνησα αναστατωμένη και σκέφτηκα πως κάποια σπάνια αναποδιά θα μου έλθει σήμερα. Το ίδιο πρωί, καθώς κολυμπούσα στην πλαζ Γλυφάδας μαζί με την αδελφή μου, με έπιασε μια τρομερή κράμπα στη δεξιά μου γάμπα. Πρώτη φορά μου συνέβη τέτοιο πράγμα! Ξεράθηκα από τον πόνο, με πολύ κόπο κατάφερα να βγω έξω, γίναμε και νούμερο σε όλη την

παραλία. Συνολικά, πάντως, αυτό το μήνα η κατάσταση μοιάζει να βελτιώνεται:
Οράματα φωτιάς: 1 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση"): 3
("παράδεισος") 1
Καθαρές νύχτες: 20

. . . .

Σάββατο, 5 Οκτωβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)

Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: La Regina – Φραγή Ψυχών
Επαλήθευση: Πολύνεκρες συγκρούσεις στη Συρία στις 11 Οκτώβρη, με 190 νεκρούς. Βομβαρδισμός σε ισλαμικό στρατόπεδο στην Κένυα, στις 30 Οκτωβρίου, με 300 νεκρούς.

Θέση 2η: Συμπαντικός Οργανισμός – Νέμεσις
Επαλήθευση: Σε διάφορα περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας διαβάζω ότι δυο παράξενοι κομήτες, με ακανόνιστες τροχιές που αρμόζουν περισσότερο σε διαστημόπλοια παρά σε φυσικά σώματα, έχουν εισβάλει στο ηλιακό μας σύστημα εδώ και ένα χρόνο. Ο ένας απ' αυτούς, ο Siding Spring, αναμένεται να περάσει ξυστά από τον Άρη τον Οκτώβρη του 2014. Αν πέσει πάνω του, οι συνέπειες θα είναι καταστροφικές και για την γη...

Θέση 3η: Ανθρωπότητα – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Πάνω από 110 νεκροί από πτώση γέφυρας στο ποτάμι Σιντ, στην Ινδία, στις 14 Οκτώβρη.

Θέση 4η: Expecto + Θυμός – Αψήφιση
Επαλήθευση: Το αναπάντεχο ξέσπασμά μου της 6ης Οκτ., που άφησε άναυδη την αδελφούλα μου, οι κατάρες μου ενάντια στα ανήψια, οι αρρώστιες του Νάσου μετά από δυο μέρες.

Θέση 5η: Τέλειο Ουράνιο Κενό – Στοιχειακή Τοξίκωση
Επαλήθευση: Ακραία καιρικά φαινόμενα σε όλο τον κόσμο.

Ιδίως στην Αγγλία, τρομερές βροχοπτώσεις, τεράστιες υλικές καταστροφές, ολικό black out. Η χειρότερη βροχή με πλημμύρα στη χώρα εδώ και 100 χρόνια.

Θέση 6η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Γη – Εξάλειψη
Επαλήθευση: Πάνω από 151 νεκροί από σεισμό στις Φιλιππίνες, στις 16 Οκτώβρη.

. . . .

Κυριακή, 6 Οκτωβρίου 2013

Αργά το βράδι, μόλις ανακάλυψα ότι το κουτί με τα δημητριακά που αγόρασα χθες έχει κιόλας εξαφανιστεί, έγινα έξω φρενών κι έβαλα τις φωνές, μπροστά στη μάνα και στην αδελφή μου: "Αρκετά πια με τους απατεώνες, τους Μαρκάκηδες! Έχω μπλέξω με γκάνγκστερς εδώ μέσα! Αλλά οι συνηθισμένοι γκάνγκστερς σε κλέβουν μια φορά και ύστερα τέλος! Οι Μαρκάκηδες μας κλέβουν θρασύτατα, κάθε μέρα! Εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ μας έχουν φάει μέχρι τώρα! Όμως, η κλοπή πρέπει να έχει κι ένα λογικό όριο! Δεν είναι δυνατόν, ο κλέφτης να σου παίρνει ακόμη και τα δημητριακά! Γι' αυτό, στο εξής, όλα μου τα φαγώσιμα θα τα φυλάω στο δωμάτιό μου, όχι στην κουζίνα, και αν ξαναεξαφανιστεί τίποτα, θα μας ακούσουν μέχρι τον Πειραιά!". Όση ώρα φώναζα, η Αλίκη δεν έβγαλε άχνα. Μάλλον έμεινε άναυδη επειδή είδε πως έχω καταλάβει πια το παιγνίδι τους. *Κάλλιο αργά παρά ποτέ...*

Αμέσως μετά βρήκα για μια βόλτα, για να ξεσκάσω. Σε όλο το δρόμο, ο θυμός έβραζε μέσα μου ενάντια στους Μαρκάκηδες. Συλλογιζόμουν πολύ έντονα ότι η παρουσία τους μονάχα επιζήμια μου είναι κι ότι αν αυτοί δεν είχαν γεννηθεί όλα θα ήταν πολύ καλύτερα για μένα: *Αν μη τι άλλο, θα ήμουν πάμπλουτη! Τουλάχιστον, ο σταρ Νάσος θα μπορούσε να λείπει από τη μέση, αυτός είναι ο πιο ζημιογόνος, η ύπαρξή του μόνο ανέκαθεν μας δημιουργούσε προβλήματα,* σκεφτόμουν και μουρμούριζα ξανά και ξανά.

Επακόλουθες παράξενες ***συμπτώσεις:*** Δύο μέρες αργότερα ο Θανάσης παθαίνει άσχημη ίωση με γαστρίτιδα, έχει

διάρροιες όλη μέρα, καταλήγει στο νοσοκομείο με ορούς και οι διάρροιες συνεχίζονται και την επομένη. Στις 10 του μήνα πηγαίνει κανονικά στη δουλειά του αλλά παθαίνει το στομάχι του, κάνει εμετό κι επιστρέφει άρον άρον στο σπίτι. Το ίδιο απόγευμα, του σπάει κι ένα δόντι.

Στις 13 Οκτώβρη ένα διερχόμενο αμάξι σκοτώνει τον Ζορρό, το μαύρο γατάκι που τριγύριζε στην αυλή μας τους τελευταίους τρεις μήνες. Στεναχωριόμαστε όλοι, ειδικά ο Χαρούλης που κλαίει όλο το απόγευμα και θέλει να πεθάνει αυτός και οι γονείς του για να πάνε να βρούνε το Ζορρό στον Παράδεισο...

Εικόνες του Matrix - το διαφημιστικό φυλλάδιο του εκπαιδευτικού ομίλου "Γραφή": Πραγματικά, έμεινα έκθαμβη διαβάζοντας πόσα πράγματα παρέχουν στους πελάτες τους τα εν λόγω φροντιστήρια:

α) Πέντε ξένες γλώσσες, που μαθαίνονται μέσω διαδραστικού πίνακα και χρήση Internet. Απόκτηση πτυχίων γρήγορα και εύκολα. Εγγύηση απόκτησης πτυχίου: Σε περίπτωση αποτυχίας, σε προετοιμάζουν δωρεάν τη 2η χρονιά!

β) Έρευνα και συμπλήρωση των εγγράφων που απαιτούνται για μεταπτυχιακά σε ξένα πανεπιστήμια.

γ) Σε βοηθούν στην πρόσληψη μέσω ΑΣΕΠ.

δ) Βοηθούν επίσης στην ανεύρεση δουλειάς στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό.

ε) Αν είσαι εργαζόμενος, σε καθοδηγούν πώς να διατηρήσεις τη δουλειά σου ή να βρεις καλύτερη.

στ) Διοργανώνουν εξόδους σε νυχτερινά κέντρα, εκδρομές, ταξίδια.

ζ) Λαχειοφόρος αγορά μέσω Internet, όπου κερδίζεις δώρα συνολικής αξίας 20.000 ευρώ.

Με δύο λόγια, τα ανωτέρω φροντιστήρια έχουν τη δυνατότητα να ρυθμίζουν ολόκληρη τη ζωή σου: Πέρα από την εκμάθηση ξένων γλωσσών, σε στέλνουν για μεταπτυχιακά στο εξωτερικό, σου βρίσκουν δουλειά στην Ελλάδα ή οπουδήποτε στον κόσμο, σε βοηθούν στην πρόσληψη μέσω ΑΣΕΠ, άμα λάχει σου βρίσκουν και νύφη (βλ έξοδοι και εκδρομές), ενώ σου

δίνουν την ευκαιρία να κερδίσεις και δωράκια μέσω διαδικτυακής λαχειοφόρου. Σαφώς, το εν λόγω φροντιστήριο -όπως και τα περισσότερα, άλλωστε- αποτελεί είσοδο σε κύκλωμα ολκής. *Αλλά εσείς αυτά τα ξέρετε καλύτερα από μένα...*

Κυριακή, 20 Οκτωβρίου 2013

Εντέλει, οι μόνες μαθήτριες που έχω φέτος είναι οι δίδυμες οκτάχρονες εγγονές της Θεώνης, που τώρα ξεκινούν την πρώτη προκαταρκτική στα αγγλικά και τους παίρνω μόλις 10 ευρώ την ώρα. Άλλοι μαθητές δεν φάνηκαν. Πιστεύω ότι έχει φθάσει πια το τέλος της διδασκαλικής μου καριέρας. Πολύ κράτησε, πάντως, αρκετά περισσότερο απ' όσο αρχικά προέβλεπα. Αντιμετωπίζω ψύχραιμα την κατάσταση, άλλωστε βρίσκω ότι δεν μ' ένδιαφέρει πια να διδάσκω σε καθυστερημένα παιδιά με ψυχωτικούς γονείς: "Τα κατάλαβε όλα; Μήπως του ξέφυγε καμιά οξεία; Γιατί δεν πήρε είκοσι;" -καθημερινή πλέον αγωνία των σύγχρονων υπερήφανων γονέων. Από δω και πέρα επιθυμώ να ασχοληθώ με άλλα πράγματα...

Περαιτέρω οικογενειακά επεισόδια: Σήμερα το απόγευμα ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχασε το πορτοφόλι του με 180 ευρώ μέσα επειδή το ξέχασε για ένα λεπτό έκθετο στο ATM της Εθνικής Τράπεζας, λέει. Μέχρι το βράδι κλαίγεται και χτυπιέται κάτω, στο σπίτι μας. Ο μικρός τον ακούει και στενοχωριέται: "Μην ανησυχείς, μπαμπά, όταν μεγαλώσω θα πάω να δουλέψω και θα φέρνω λεφτά σε σένα και στη μαμά!"

Όσο για μένα, από τις αρχές αυτού του μήνα και στο εξής, κανονίζω να πληρώνομαι για τις υπηρεσίες μου στο Φεζαρρομαρκέικο, συγκεκριμένα για τα πολυάριθμα θελήματα και τις δουλειές του νοικοκυριού που κάνω καθημερινά, εδώ και 45 χρόνια Έτσι, χωρίς να το πω σε κανέναν βέβαια, θα εισπράττω γύρω στα 150 ευρώ το μήνα από τη σύνταξη του πατέρα μου, τα οποία θα πηγαίνουν γραμμή στον κρυφό λογιαριασμό μου στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο. Δεν χρειάζομαι καμία άλλη εργασία έξω. Καλύτερα να βγάζω 150 ευρώ το μήνα και να μου μένουν, παρά 500 ευρώ και να μου τα τρώνε όλα οι Μαρκάκηδες και να σηκώνω άλλα τόσα από την τράπεζα κάθε

μήνα -όπως γινόταν μέχρι πρόσφατα. Πραγματικά, η πιο έξοχη ιδέα που είχα ποτέ! Έπρεπε, όμως, να το έχω σκεφθεί αυτό εδώ και τρία χρόνια τουλάχιστον, όταν πρωτοκατάλαβα ποια είναι στ' αλήθεια η θέση μου εδώ μέσα...

Εικόνες του Matrix: Μέχρι πριν από μερικά χρόνια, στις αριστοκρατικές οικογένειες της Ιαπωνίας ίσχυε ακόμα το έθιμο της αποπομπής των παιδιών που δεν ήταν ιδιαίτερα έξυπνα. Αυτά τα δύστυχα παιδιά γίνονταν απλοί δούλοι στο σπίτι του πατέρα τους και στη θέση τους μπορούσαν να υιοθετηθούν παιδιά με ιδιαίτερη ευφυία. *Κάτι μου θυμίζει αυτό...*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Οκτώβριος 2013):*** Εκεί που πίστευα ότι έχω βρει επιτέλους ένα αποτελεσματικό εργαλείο επίλυσης των νυχτερινών μου προβλημάτων, στις 4 Οκτώβρη συμβαίνει κάτι αναπάντεχο: Καθώς πάω να ξαπλώσω τη νύχτα, πέφτω πάνω στην ειδική κατασκευή που έχω φτιάξει για να κρεμάω τον καθαριστή ακτινοβολιών στη σωστή θέση (κάθετα πάνω από το ηλιακό μου πλέγμα) και το φέρνω όλο κάτω, πλακώνοντάς το στο κρεβάτι. Από την επόμενη κιόλας στιγμή, τα υπναγωγικά οράματα φωτιάς επανέρχονται και μάλιστα εντονότατα! Προφανώς, το χτύπημα έχει χαλάσει την πολικότητα του μενταγιόν! Έτσι, τις επόμενες νύχτες καταργώ το Rakel και δοκιμάζω άλλα πράγματα (καθρέφτες, κρύσταλλος τάχυον, αλοιφή Naprosyn στο σβέρκο) μα οι ενοχλήσεις επιμένουν με εντυπωσιακή συχνότητα, που μου θυμίζουν τον Απρίλιο του 2009.

Στις 10 Οκτωβρίου τηλεφωνώ στην εταιρεία πώλησης και λέω ότι τάχα “έπεσε μια μπάλα ποδοσφαίρου πάνω μου και χτύπησε το μενταγιόν, οπότε μάλλον έχει πάθει ζημιά”. Ο υπεύθυνος μου απαντά ότι θα εξετάσει ραδιαισθητικά (αλήθεια, μπορεί να εξετάζει το μενταγιόν από απόσταση;) το θέμα και θα με ειδοποιήσει. Μετά από λίγες ώρες με ξαναπαίρνει και με διαβεβαιώνει ότι το μενταγιόν είναι εντάξει: “Δεν είναι τόσο ευαίσθητα, απορροφούν τους κραδασμούς, μόνο αν πέσουν πάνω σε πλακάκι, πορσελάνη ή κάτι τέτοιο μπορεί να πάθουν κάτι”. Πραγματικά, μένω άναυδη: Ήμουν σίγουρη πως θα έβρισκε βλάβη... Ωστόσο, την ίδια νύχτα επαναφέρω τον καθαριστή κοντά στο κρεβάτι μου και παραδόξως, δεν έχω κανένα πρόβλημα! Συμπεραίνω, λοιπόν, ότι τα απλά χτυπήματα επηρεάζουν την πολικότητα του μενταγιόν αλλά αυτή επανέρχεται μετά από λίγες μέρες.

Τις επόμενες μέρες πειραματίζομαι σχετικά με την ακριβή θέση του Rakel και διαπιστώνω πως πρέπει να μην είναι ακριβώς από πάνω μου αλλά στο πλάι, ενώ η άκρη του πρέπει να απέχει αρκετά από το πάτωμα ή οποιαδήποτε άλλη επιφάνεια. Ακόμη, βλέπω ότι είναι μεν αποτελεσματικό αλλά

δεν αρκεί για να με προστατεύει επαρκώς από τις στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες που δέχομαι όλη τη νύχτα. Έτσι, από τις 20 του μήνα επιστρατεύω και το μενταγιόν οργονίτη, που στο εξής θα το φορώ όλη νύχτα. Αμέσως η κατάσταση βελτιώνεται.

Παράλληλα, όμως, βλέπω ότι πρέπει να τηρώ αυστηρά και την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας. Δεν πρέπει να την παραμελώ επειδή δεν έχω να κάνω μονάχα με ακτινοβολίες αλλά και με εμφυτεύματα που βρίσκονται μέσα μου και ενεργοποιούνται αυτόνομα αν φάω παραπάνω το βράδι, ή αν δω τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα την ημέρα.

Στις 29 Οκτωβρίου μου έρχονται ορισμένες νυχτερινές ενοχλήσεις που με αναστατώνουν: Ενα υπναγωγικό όραμα φλόγας κεριού και ο αριθμός 14:11 (1411 = Η ΑΙΩΝΙΑ ΚΟΛΑΣΙΣ) σε όνειρο. *Γιατί όμως;* αναρωτιέμαι και μετά θυμάμαι πως τα οράματα φωτιάς προοιωνίζουν συνήθως έντονο θυμό. Πράγματι, το επόμενο κιόλας πρωί γίνομαι έξω φρενών με τη μητέρα μου επειδή μου ζητάει 30 ευρώ για να τα δώσει στο Θανάση και μετά, στα κρυφά, μου κλέβει άλλα 20 από την κρυψώνα μου! Ακόμη, τα τρία γιαούρτια που θα αγοράσω το ίδιο πρωί, έχουν πάνω τους ημερομηνία λήξης 14/11.

Πραγματικά, πάντως, απορώ: Τα χρήματα τα φυλάω σε θέση που είναι αρκετά ψηλά μέσα στη ντουλάπα μου, εγώ η ίδια δυσκολεύομαι να τα φτάσω! Πώς τα καταφέρνει η μάνα μου, που η σπονδυλική της στήλη έχει γίνει σαν S και δεν μπορεί να πάρει τα πόδια της; Ο πατέρας μου πάλι, εδώ και κανένα μήνα δεν έχει δυνάμεις ούτε για να σηκωθεί από το κρεβάτι. Άρα; Μήπως η μαμά φέρνει το Θανάση και τον βάζει να ψάχνει; Μάλλον αυτό συμβαίνει...

Η ουσία είναι ότι ζω με γκανγκστερς και η μητέρα μου είναι, τελικά, ο ηθικός αυτουργός τους: Χωρίς τη δική της πρόθυμη συνεργασία, οι υπόλοιποι δεν θα κατάφερναν να με κατακλέβουν τόσο πολύ, κάθε μέρα, όλα αυτά τα χρόνια.

Ως αποτέλεσμα των ανωτέρω περιπετειών, αυτό το μήνα παρατήρησα σημαντική επιδείνωση των παραϋπνικών φαινομένων:

Οράματα φωτιάς:	6
Όνειρα με φλόγες:	2
Εφιαλτικό μήνυμα ("κόλαση" ή "hell"):	3
("heaven")	1
Καθαρές νύχτες:	16

. . . .

Σάββατο, 3 Νοεμβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)

! Μια κακή κριτική στο *"Theft of a Dream"* μ' έριξε ψυχολογικά. Όμως, το απόγευμα πήγα βόλτα προφέροντας την Επίκληση στον Εαυτό περπατώντας στους δρόμους. Φτιάχτηκα, ενεργοποιήθηκα, βρήκα τον εαυτό μου. Έτσι, αργά τη νύχτα ήμουν ψυχολογικά έτοιμη για την

Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Τέλειο Ουράνιο Κενό + Συμπαντικός Οργανισμός – Καρυάτιδα + Υγρός Θάνατος

Επαλήθευση: Στις 10 Νοέμβρη ο τυφώνας Χαϊγιάν σαρώνει τις Φιλιππίνες, σηκώνει τσουνάμι και προκαλεί τεράστιες καταστροφές και γύρω στους 10.000 θανάτους. Άλλους τόσους και στο Βιετνάμ την επόμενη μέρα. Ακόμη: Τροπική καταιγίδα στη Σομαλία με περίπου 100 νεκρούς.

Θέση 2η: Υπέρτατη Τελετουργία – Αποτοξίνωση + Παγερή Εισβολή + Απόκρουση

Επαλήθευση: Στις 7 Νοέμβρη, μερικές μέρες πριν φύγει ο Νάσος για τη Γαλλία, μου αδειάζει εντελώς τον τραπεζικό λογαριασμό στην Εθνική. Αυτό σημαίνει ότι απαλλάσσομαι επιτέλους από το διαρκές "δώσε-δώσε" αλλά στο εξής πρέπει να προσέχω πολύ τα οικονομικά μου, καθώς υποτίθεται πως δεν έχω πια ούτε σεντ...

Θέση 3η: Το Πρόσωπο του τέρατος + Ο Παλμός της Ανδρομέδας - Μετάσταση + Λαγνεία

Επαλήθευση: Στις 5 Νοέμβρη βλέπω τον Γιώργο Φραντζή στο ιατρείο του Τζανετάκου. Αναστατώνομαι, δεν μπορώ να πάρω τα

μάτια μου από πάνω του, μα ξέρω καλά πως δεν γίνεται τίποτα πια. Και προτιμώ να κρατήσω απόσταση...

Θέση 4η: Ανθρωπότητα + La Regina – Τελική Ένωση

Θέση 5η: Θυμός + Υβόννη – Συντονισμός του Matrix – Ωδυνηρές Αναμνήσεις

Επαλήθευση: Οι υπέρμετρες επιτυχίες του Θανάση στο bodybuilding μου φέρνουν έντονη σύγχυση, πονοκέφαλο, προβληματισμούς.

Θέση 6η: Expecto – Ex Oblivion – Νεκρική Ακινησία + Το Παράδοξο

Επαλήθευση: Εδώ και λίγο καιρό, ένα αμάξι με αριθμό 1941=ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ ΠΥΡ έχει εγκατασταθεί μόνιμα στη γειτονιά μου. Συχνά, μάλιστα, έρχεται και παρκάρει ακριβώς έξω από το σπίτι μου, παρόλο που ο ιδιόκτητης του μένει 200 μέτρα πιο πέρα και συνήθως υπάρχει θέση για παρκάρισμα εκεί. Δεν μασάω, φυσικά. Έτσι κι αλλιώς, μετά από λίγο καιρό, το αμάξι θα εξαφανιστεί.

Τρίτη, 5 Νοεμβρίου 2013

Χθες βράδι πήγα στο γιατρό Τζανετάκο για να μου γράψει τα φάρμακα του μπαμπά. Περίμενα δυόμισι ώρες τη σειρά μου, η ώρα έφθασε 9:10 και υπήρχαν άλλοι έξι πριν από μένα! Έτσι, τα παράτησα και αποφάσισα να επιστρέψω σήμερα, κατά τις 5:00 το απόγευμα.

Μπαίνοντας μέσα, παρατηρώ έναν τύπο γύρω στα 50, ψηλό, λεπτό, συμπαθητικό, με ωραίο πλούσιο μαλλί, που τον έχω ξαναδεί άλλη μια φορά στο ιατρείο. Παίρνω δυο περιοδικά στα χέρια μου και κάθομαι στη θέση μου, χωρίς να του δώσω περισσότερη σημασία. Λίγο αργότερα, ακούω τη γραμματέα να λέει: “Ελάτε κύριε Φραντζή!”. Σηκώνω αμέσως το κεφάλι μου από το περιοδικό, κατάπληκτη: *Να είναι άραγε ο δικός μου Φραντζής;*

Όση ώρα στέκεται εκεί ο τύπος για να του γράψει η γραμματέας φάρμακα, δεν σταματώ να τον εξετάζω προσεκτικά με το βλέμμα: Φοράει μπλε φόρμα, είναι ψηλός, αδύνατος, χωρίς προγούλια ή κοιλιές. Έχει πλούσιο γκρίζο μαλλί και ωραίο οβάλ πρόσωπο που δεν μπορώ να δω καλά, ωστόσο, το σουλούπι ταιριάζει πολύ στον Γιώργο. Φοράει βέρα, άρα είναι παντρεμένος -πράγμα που ήδη ήξερα. Προσπαθεί να διαβάσει κάτι με γυαλιά πρεσβυωπίας, η μύτη του είναι κάπως μεγάλη και σουβλερή, ενώ έχει αρκετή χαλάρωση στο λαιμό – στοιχεία που δεν θα ταίριαζαν στον Γιώργο, έχουν περάσει όμως και 35 χρόνια από τότε...

Κατά πάσα πιθανότητα, λοιπόν, ήταν αυτός -ο Γιώργος Φραντζής, ο εφηβικός μου έρωτας! Πάντως, αν η γραμματέας δεν τον προσφωνούσε με το επώνυμό του, δεν θα υποψιαζόμουν ποτέ ποιός ήταν, ακόμη κι αν τον παρατηρούσα επί ώρες! Ναι μεν μου φάνηκε ελκυστικός, το στυλ του άνδρα που μου αρέσει, αλλά δεν θα πήγαινε ποτέ το μυαλό μου, μόνο φευγαλέα, ίσως. Σίγουρα, πάντως, δεν είναι πια το ανέμελο, ανάλαφρο 14χρονο αγόρι που θυμόμουν: Ο τύπος που αντίκρυσα απόψε μου φάνηκε αρκετά μαζεμένος και σοβαρός.

Δεν ξέρω αν εκείνος με πρόσεξε, αν θυμήθηκε ποιά είμαι. Δεν έδειξε καθόλου κάτι τέτοιο. Άλλωστε, δεν επιθυμώ οποιαδήποτε επαφή μαζί του -τώρα πια δεν θα είχε νόημα κάτι τέτοιο. Σαφώς, χάρηκα που τον είδα· ένιωσα όμως και μια πικρή, παράδοξη νοσταλγία για όλα εκείνα τα ωραία πράγματα που δεν έμελλε να ζήσουμε μαζί...

Οι Πρωταθλητές κι Εγώ

Κυριακή, 18 Νοεμβρίου 2013

Η μεγάλη μέρα επιτέλους έφθασε: Νωρίς το πρωί, συνοδευόμενος από τη μητέρα, τον αδελφό και δυο φίλους του, ο Θανάσης ξεκίνησε για το ξενοδοχείο “Σελήνη” στην Αθήνα, προκειμένου να λάβει μέρος στο πανελλήνιο πρωτάθλημα bodybuilding. Γύρω στο μεσημέρι, η Αλίκη μας πήρε τηλέφωνο για να μας πει τις πρώτες εντυπώσεις: Πολύ φτωχή διοργάνωση, σχεδόν καθόλου θεατές, μονάχα τρεις ανταγωνιστές για το Θανάση, από τους οποίους οι δυο έχουν τα χάλια τους και ο ένας είναι μέτριος, σαφώς κατώτερος από τον ανηψιό μου. Ήταν και ο Λάμπης εκεί με τη φωτογραφική του μηχανή, όμως τελικά τα κατάφερε να φωτογραφήσει όλους τους άλλους διαγωνιζόμενους εκτός από το γιο του -όπως τότε, με τη βάφτιση του Χάρη. *Επίτηδες τα κάνει;*

Εκτός από την οικογένεια, τους φίλους και τον προπονητή του Νάσου, από το απόγευμα και μετά παρουσιάστηκαν για συμπαράσταση αρκετά παιδιά από το γυμναστήριο. Έτσι, ο ανηψιός μου είχε εξασφαλισμένη μια αρκετά μεγάλη γαλαρία που τον επευφημούσαν ασταμάτητα. Εγώ δεν πήγα επειδή το εισητήριο στοίχιζε 15 ευρώ – σιγά μην ξεπαραδιαστώ κιόλας, για να παρακολουθήσω ένα κακό θέατρο. Επιπλέον, εμφανίστηκε και η Χριστίνα, η οποία στο τέλος τα ξανάφτιαξε με το Νάσο -τι έκπληξη...

Λόγω περιορισμένης συμμετοχής, δεν έγιναν ημιτελικοί. Και οι τέσσερις διαγωνιζόμενοι πέρασαν κατευθείαν στα τελικά, εκ των οποίων ο ένας αποχώρησε πριν ξεκινήσει ο διαγωνισμός επειδή κατάλαβε πως δεν είχε ελπίδες να νικήσει, λέει. Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν, από όλη την Ελλάδα και την Κύπρο να υπήρχαν μονάχα τέσσερις διαγωνιζόμενοι στην κατηγορία junior; Ουσιαστικά, ο Θανάσης δεν είχε ανταγωνισμό! Πάλι καλά που δεν διαγωνίστηκε μόνος του!

Όχι ότι δεν μπορώ να φανταστώ τι συμβαίνει -είναι απλά

μαθηματικά: Σε κάθε γυμναστήριο υπάρχουν τουλάχιστον 2-3 φουσκωτοί και στην Ελλάδα υπάρχουν πολλές χιλιάδες γυμναστήρια. Άραγε, απ' όλους αυτούς, μονάχα τέσσερις είχαν τη φιλοδοξία να συμμετάσχουν στο διαγωνισμό; Σαφέστατα, πρόκειται για ένα παιγνίδι εξαρχής στημένο: Οι περισσότεροι αθλητές μεθοδικά αποθαρρύνονται, σαμποτάρονται και εξοβελίζονται, έτσι ώστε να μη φθάνουν καν στο πρωτάθλημα! Με αυτό τον τρόπο, δηλαδη εξαλείφοντας τον ανταγωνισμό από νωρίς, διασφαλίζεται η νίκη εκείνου που είναι πιο βαθιά χωμένος στα κυκλώματα...

Εντέλει, όταν έφθασε η ώρα των τελικών, διαγωνίστηκαν μονάχα τρία άτομα. Ο Θανάσης (οποία έκπληξις) βγήκε πρώτος: πανελλήνιος πρωταθλητής στο bodybuilding, στην κατηγορία junior!

“Είδες; Δεν έπεσε νοθεία!” αποφάνθηκε περιχαρής η μαμά, μόλις έμαθε τα νέα.

“Όοοοοοχι”, συμφώνησα δήθεν.

Ομολογουμένως, ο ανηψιός μου ήταν ο καλύτερος από τους τρεις εφόσον είχαν κανονιστεί έτσι τα πράγματα, ώστε να μην υπάρχει σχεδόν κανένας αντίπαλος και οι δυο που απέμειναν να είναι σαφώς κατώτεροι! Για την ακρίβεια, οι άλλοι δύο έμοιαζαν σα να μην ήξεραν ούτε πώς να ποζάρουν!

Ο Θανάσης θεωρήθηκε, μάλιστα, αρκετά καλός για να συμμετάσχει και στο παγκόσμιο πρωτάθλημα bodybuilding, που θα γίνει στη Γαλλία την επόμενη βδομάδα. Και μόνο η συμμετοχή, θα τον ανεβάσει στο status των γυμναστών. Συνεπώς, θα πρέπει εγώ να του παραχωρήσω τα “τελευταία” μου 200 ευρώ συν όσα μπορέσει να δανειστεί η αδελφή μου από ξένους...

Τετάρτη, 21 Νοεμβρίου 2013

Σημαδιακή μέρα: Πήγα και σήκωσα τα τελευταία μου 138 ευρώ από την Εθνική Τράπεζα, έκλεισα τον λογαριασμό, τον έδειξα και στη μάνα μου για να πεισθεί ότι δεν υπάρχουν άλλα φράγκα, εκείνη όμως στραβομουτσούνιασε επειδή το ποσό που της έδωσα στο χέρι της φάνηκε λίγο:

“Μόνο τόσα; Θα πρέπει να δείξουμε το βιβλιάριο στο Θανάση, αλλιώς δεν θα πιστεύει ότι όντως δεν υπάρχουν άλλα χρήματα!”
“Δηλαδή, θα μας κάνει και έλεγχο ο νταβάς; Μην τυχόν και του κρύβουμε λεφτά;” διαμαρτυρήθηκα.

Εντέλει ο Master Nassos δέχθηκε το ποσό χωρίς πολλή μουρμούρα, άλλωστε έχει μαζέψει πολύ περισσότερα από τη μάνα του, τη Χριστίνα, και δεν ξέρω από ποιούς άλλους. Από τη Δευτέρα δουλεύουν γι' αυτόν τρία άτομα όλη μέρα (η μητέρα μου, η Χριστίνα και η αδελφή μου), φτιάχνοντάς του τα αμέτρητα γεύματα με κοτόπουλα και ρύζι που θα πάρει μαζί του στη Γαλλία. Η οικονομική, ηθική και υλική υποστήριξη που έχει από όλους, είναι το κάτι άλλο. Πάντως, αυτή τη στιγμή έχουμε μείνει με επτά ευρώ στο σπίτι.
“Μου τα' φαγαν όλα οι Μαρκάκηδες!” λέω στη μαμά.
“Τα λεφτά που δίνεις στα ανήψια σου πάνε για ιερό σκοπό!” απαντά εκείνη αυτάρεσκα.

Σίγουρα, δεν τους απασχολεί καθόλου το τι θα γίνει στο εξής, που (υποτίθεται ότι) δεν υπάρχει στην τράπεζα ούτε δεκάρα τσακιστή, ενώ η σύνταξη του πατέρα μου έχει κιόλας εξανεμιστεί! Είμαι, πάντως, περίεργη να δω πώς θα εξελιχθεί το οικογενειακό μας σήριαλ, τώρα που ο τραπεζικός λογαριασμός μου στην Εθνική έχει κάνει φτερά. Προς το παρόν, πάντως, τους βλέπω όλους παράδοξα ψύχραιμους...

Παρασκευή, 22 Νοεμβρίου 2013

Σήμερα το πρωί ο Θανάσης αναχωρεί για τη Γαλλία συνοδευόμενος από τη Χριστίνα, η οποία εκτελεί ευσυνείδητα χρέη υπηρέτριας και βαστάζου: Αυτή κουβαλάει τις δυο υπέρβαρες βαλίτσες, ενώ ο πρωταθλητής μας προχωρά καμαρωτός μπροστά. Επιπλέον, η κοπέλα τρέχει σαν τον Βέγγο για να του ετοιμάζει τα γεύματα και ό,τι άλλο χρειάζεται, τον στηρίζει υλικά, ηθικά και οικονομικά, εκείνος τη βρίζει στην παραμικρή παράλειψη κι εκείνη υπομένει στωικά (έτσι τους κρατάνε). Είπαμε, όμως: *Αυτοί βρίσκουν πάντα εκείνο που θέλουν, όπως ακριβώς το θέλουν...*

Τα ημιτελικά του παγκόσμιου πρωταθλήματος body-building (Mr & Mrs Universe) θα λάβουν χώρα αύριο, στη Γκρενόμπλ της Γαλλίας. Ο Θανάσης έχει μόλις έξι αντιπάλους, που θα περάσουν όλοι στα τελικά. Από τους επτά διαγωνιζόμενους, οι έξι θα πάρουν μετάλλιο...

Δευτέρα, 25 Νοεμβρίου 2013

Συνταρακτικά νέα: Εντέλει ο Master Nassos κατάφερε να πάρει τη δεύτερη θέση στο παγκόσμιο πρωτάθλημα body building! Την πρώτη την πήρε ένας Άραβας, ο οποίος ήταν ένα μάτσο χάλια, λέει, και ο κόσμος τον γιουχάρισε, ενώ όλοι εκθείαζαν το Θανάση. Βέβαια, ο ανηψούλης μου συνηθίζει να βγάζει άχρηστους όλους τους συναθλητές του, όπου κι αν βρεθεί.

Ο πρωταθλητής μας φθάνει στο σπίτι κατά τις 2:30 το απομεσήμερο. Έχουμε οργανώσει γιορτή με τούρτα, λουλούδια, σαμπάνια, χαρές. Ο μόνος από τους άνδρες που προθυμοποιείται να προσφέρει κάποια βοήθεια, είναι ο Χαρούλης: Όλο προθυμία, παίρνει τα πιάτα με την τούρτα και τα μοιράζει στους παριστάμενους. Καθώς παρακολουθούμε το βίντεο των αγώνων, διαπιστώνω ότι:

α) Η διοργάνωση ήταν σαφώς καλύτερη από την ελληνική, το κύπελλο πιο σοβαρό από την ελληνική πλαστικούρα. Ο Νάσος έλαβε και ανάλογο δίπλωμα.

β) Ωστόσο, όπως και στο ελληνικό πρωτάθλημα, δεν δόθηκε ούτε ένα σεντ στους νικητές, τουλάχιστον όχι στους juniors.

γ) Ακόμη, δεν υπήρχαν αποδυτήρια εκεί. Όλοι (αθλητές, προπονητές, συνοδοί, άνδρες, γυναίκες) βρίσκονταν στον ίδιο χώρο! Έτσι, όποτε χρειαζόταν, οι μποντιμπιλντεράδες έκαναν στρηπ τηζ μπροστά σε όλους, με άνεση και φυσικότητα.

δ) Απ' ότι είδα, δεν ήταν όλοι οι άλλοι αθλητές για πέταμα, όπως υποστήριζε ο ανηψιός μου. Ορισμένοι, μάλιστα, μου φάνηκαν πιο μυώδεις από το Νάσο -αλλά αυτό δεν το είπα σε κανέναν· ποιός θα το παραδεχόταν; Μα και ο Άραβας που βγήκε πρώτος δεν ήταν καθόλου άσχημος. Σίγουρα, πάντως, δεν ήταν ο καλύτερος...

Σαφώς, ο Θανάσης δεν πρόκειται να τα παρατήσει τόσο γρήγορα όσο ελπίζαμε. Παρά την απόλυτη ένδεια στην οποία βρισκόμαστε οικογενειακώς, ο νεαρός σχεδιάζει να λάβει μέρος και στο επόμενο παγκόσμιο πρωτάθλημα που θα γίνει το Μάη στην Ιταλία, πάλι στην ίδια κατηγορία. "Την πρώτη θέση την έχεις σίγουρη στο πρωτάθλημα του Μαΐου!" τον διαβεβαιώνει ο προπονητής του. *Κι εγώ πιστεύω πως την έχει σίγουρη...*

Πολύ χοντρά κυκλώματα υπεισέρχονται στην όλη υπόθεση -πιο χοντρά κι από της Περσεφόνης! Δεν λέω ότι ο Νάσος δεν ήταν καλά γυμνασμένος, δεν είναι αυτό το θέμα. Ξέρω, όμως, πως -ανεξάρτητα από το αν ένας αθλητής αξίζει ή όχι- όταν θέλουν να του κόψουν το δρόμο τού τον κόβουν ήδη από το γυμναστήριο της γειτονιάς· δεν περιμένουν να φθάσει στο παγκόσμιο πρωτάθλημα για να του τον κόψουν. Αν τα κυκλώματα θέλουν να σε αποκλείσουν, έχουν τον τρόπο να μη σε αφήνουν ούτε στο τοπικό γυμναστήριο να πηγαίνεις. *Τα ξέρουμε δα αυτά, από προσωπική πείρα...*

Τρίτη, 26 Νοεμβρίου 2013

Πρωί-πρωί καταφθάνει ο Θανάσης φουριόζος και ζητά από τη μητέρα μου δεκαπέντε ευρώ για να πάρει ένα δώρο στον προπονητή του, λέει.

"15 ευρώ; Αν είχαμε 15 ευρώ στο σπίτι θα χορεύαμε! Τα τελευταία 5 ευρώ τα ψωνίσαμε στη λαϊκή πριν από λίγο! Τώρα δεν υπάρχει ούτε ένα ευρώ στο σπίτι!" πετάγομαι εγώ -και δεν λέω ψέματα.

"Μήπως έχει η μαμά; Μήπως ο Γιάννης;" συνεχίζει ο Θάνος.

Η αδελφή μου λέει πως δεν έχει ούτε αυτή λεφτά, όμως με φωνάζει επάνω για να μου δώσει 40 ευρώ για να πληρώσουμε έναν λογαριασμό τηλεφώνου. Από αυτά θα περισσέψουν 7 ευρώ, που η μαμά τα δίνει στο Θάνο επειδή ο νεαρός θέλει να καλέσει καμιά εικοσαριά φίλους για δείπνο το βράδι. Επιπλέον, μας αναγγέλλει πως πήγαν και παρήγγειλαν βέρες αρραβώνα με τη Χριστίνα και ότι σκοπεύουν να τελέσουν σύντομα πολιτικό γάμο! "Η ώρα η καλή!" τους ευχόμαστε μετά την αρχική έκπληξη. Δηλαδή: Ο Θανάσης ισχυρίζεται πως δεν έχει ούτε ένα

ευρώ σήμερα, ωστόσο βρίσκει αμέσως τα λεφτά που χρειάζεται για να αγοράσει το δώρο του προπονητή, να οργανώσει το δείπνο για τους φίλους και να δώσει προκαταβολή για τις βέρες. Πώς τα καταφέρνει, άραγε;
"Πληρώθηκα από τη δουλειά", λέει η αδελφή μου.
"Μου δάνεισε 250 ευρώ ο Α φίλος μου και μου χάρισε 200 ευρώ ο Β φίλος μου", δικαιολογείται ο Νάσος.
Λοιπόν; Έχουν ή δεν έχουν κρυφά χρήματα οι Μαρκάκηδες;
... Στις μέρες που ακολουθούν, ο Θανάσης εξακολουθεί να ζητάει λεφτά σχεδόν κάθε πρωί -πότε πέντε, πότε δυο, πότε ένα ευρώ, δέχεται ακόμη και σεντς! Παράλληλα, εμείς εξακολουθούμε να του αγοράζουμε αρκετά από τα ειδικά φαγητά που θέλει (αυγά, κουάκερ, ρύζι, κοτόπουλο, κά). Πάντως, οι Μαρκάκηδες έχουν αρχίσει να μειώνουν σημαντικά τις απαιτήσεις τους, εφόσον βλέπουν πως πεινάμε. Είναι λογικό επακόλουθο, εφόσον η σύνταξη του μπαμπά εξανεμίζεται μέσα στην πρώτη βδομάδα του μήνα και τα δικά μου λεφτά στην Εθνική Τράπεζα έχουν κάνει φτερά.

Όσο για μένα, έχω ήδη αλλάξει οικονομική πολιτική: Κάθε μήνα βουτάω κρυφά κανένα εκατονπενηντάρι από τη σύνταξη και τους λέω πως είναι κατά 150 ευρώ χαμηλότερη. Δεν υποψιάζονται τίποτα. Τελικά, η μόνη δουλειά που αποδίδει είναι η κλοπή! Άλλωστε, είναι αδύνατο να συνεννοηθείς με τους ανθρώπους. Παραείναι απατεώνες, κακούργοι και παρανοϊκοί για κάτι τέτοιο. Μόνο να τους κλέβεις μπορείς -φθάνει να βρεις τον σωστό τρόπο. Όταν είσαι τίμιος δεν βγάζεις λεφτά· αλλά κι αν καταφέρεις να κερδίσεις λίγα χρήματα με τον τίμιο ιδρώτα του προσώπου σου, σίγουρα θα σου τα φάνε οι επιτήδειοι...

Πέμπτη, 28 Νοεμβρίου 2013

Το απόγευμα τηλεφωνώ στη νονά μου για να δω τι κάνει. Μετά τις τυπικές χαιρετούρες, πιάνουμε λίγη κουβέντα σχετικά με την υγεία του πατέρα μου που πάει από το κακό στο χειρότερο· μετά, αλλάζουμε θέμα:
"Έχεις καθόλου μαθήματα τώρα;" με ρωτάει.
"Έχω μερικά μαθήματα, κάτι γίνεται. Σήμερα όμως μου

ακυρώσανε”,απαντώ, ψέματα φυσικά.
“Ααα, αυτό σημαίνει πως είσαι καλή στη δουλειά σου, αλλιώς δεν θα είχες μαθητές! Όπως η κόρη μου: Συνεχίζει τα ιδιαίτερα μαθήματα πιάνου κι έχει πάντα επιτυχίες, σε αντίθεση με άλλους που έχουν αποτυχίες και τα βάζουν με την τύχη, ενώ παίρνουν μονάχα ό,τι τους αξίζει! Και η Αλίκη, τι κάνει; Δουλεύει εκεί που δούλευε;”
“Ναι, εκεί”.
“Άρα είναι και αυτή σωστή στη δουλειά της, αλλιώς θα την είχαν διώξει”, απαντά βεβιασμένα η νονά μου, σα να μην πολυπιστεύει ότι εργαζόμαστε ακόμη. “Τώρα, με την οικονομική κρίση, έχει ξεκαθαρίσει η κατάσταση: Όσοι ήταν τεμπέληδες και το κωλοβαράγανε, έχουν μείνει άνεργοι. Οι έξυπνοι και οι ικανοί δεν μένουν ποτέ χωρίς δουλειά!” συνεχίζει να αγορεύει, συλλαβίζοντας μία μία τις λέξεις, αργά και σταθερά σαν αυτόματο, λες και απαγγέλλει κείμενα που έχει μάθει απέξω.
“Ναι, βέβαια, τώρα ξεκαθαρίζει η κατάσταση, ποιός είναι ποιός”, αποκρίνομαι διπλωματικά και σίγουρα η νονά δεν πιάνει το υπονοούμενο.

Τι μασονικό παραλήρημα ήταν αυτό; Και πώς δεν το είχα συνειδητοποιήσει μέχρι τώρα; Από νέα που ήταν, η νονά μου μιλούσε πάντα έτσι: αργά, συλλαβιστά, με τον ίδιο ρυθμό και τόνο στη φωνή, σαν ρομπότ. Έτσι μιλούν όσοι είναι πολύ βαθιά χωμένοι στα κυκλώματα...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Νοέμβριος 2013):*** Αυτό το μήνα μαθαίνω να χρησιμοποιώ πιο σωστά τον καθαριστή ακτινοβολιών, τοποθετώντας τον στην κατάλληλη θέση: Πρέπει να απέχει περίπου 32 εκ από το σώμα (όταν είμαι από κάτω), στο ύψος του ηλιακού πλέγματος, όχι ακριβώς από πάνω μου αλλά στα πλάγια. Κάτω από το κρεβάτι, περίπου στο ύψος του στήθους, τοποθετώ την πυραμίδα οργονίτη, πάνω σε πλαστική βάση. Το σύστημα αυτό δουλεύει αποτελεσματικά και βελτιώνει σημαντικά την κατάσταση.

Ωστόσο, πρέπει να προσέχω ορισμένες λεπτομέρειες: Να μην τρώω αλμυρά το βράδι, επειδή το αλάτι ενισχύει σημαντικά τα οράματα φωτιάς, παρά την έξτρα προστασία που χρησιμοποιώ τελευταία. Επίσης, έχω παρατηρήσει πως όταν έξω έχει θύελλα με αστραπόβροντα, οι ενοχλήσεις μου επιδεινώνονται.

Η προστασία δεν είναι 100% τέλεια, επειδή δεν έχω να κάνω μονάχα με στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες αλλά και με εμφυτεύματα μέσα μου, τα οποία ενεργοποιούνται από ορισμένους παράγοντες, όπως: αλμυρά φαγητά, πάνω από μιάμιση ώρα τηλεόραση το βράδι, φορτισμένη ατμόσφαιρα οφειλόμενη είτε σε θύελλα είτε σε έντονα συναισθήματα όπως θυμό ή δυσφορία. Τέλος πάντων, κατά το μήνα Νοέμβριο η κατάσταση διαμορφώθηκε ως εξής:

Οράματα φωτιάς:	2 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα :	3 ("κόλαση"/"hell")
Όνειρα με φλόγες:	2 [μια σκηνή ονείρου χωρίζεται στα τρία, σαν σχισμένη φωτογραφία, και από πίσω εμφανίζονται φλόγες σε μαύρο φόντο!]
Καθαρές νύχτες:	19

Στο σημείο αυτό, θεωρώ σκόπιμο να ανανεώσω την ***Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας*** ενάντια στους νυχτερινούς τρόμους:

Απόγευμα:
* Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες) όλη μέρα, εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, ενεργοποιεί τα εμφυτεύματα και επιδεινώνει σημαντικά τα αρνητικά συμπτώματα.
* Δεν δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:00.

Βράδι:
* Τρώω κάτι ελαφρύ: Όχι εσπεριδοειδή, όχι κρέατα, ούτε τσιπς ή αλμυρά.
* Δεν βλέπω τηλεόραση πάνω από μιάμιση ώρα, μέχρι τις 22:30 το πολύ.
* Αποφεύγω τις ταινίες που έχουν ειδικά εφέ ή σκηνές φωτιάς.

Νύχτα:
* Τοποθετώ τον καθαριστή ακτινοβολιών Rakel δίπλα μου, στη σωστή θέση: Ύψος ~32 εκ πάνω και δίπλα από το σώμα μου, στο ύψος του ηλιακού πλέγματος. Δεν πρέπει να είμαι καθόλου από κάτω.
* Κοντά στη βάση του τοποθετώ τον ταχυονισμένο κρύσταλλο.
* Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα. Το κεφάλι πρέπει να είναι κάπως ψηλά.
* Αν έχω ξεφύγει καθόλου από την τεχνική μου, παίρνω ένα ή δυο αναλγητικά χάπια Norgesic (ανάλογα), κανένα τέταρτο πριν πέσω στο κρεβάτι.
* Αποφεύγω κάθε σεξουαλική διέγερση μέσα στη νύχτα, καθώς ενεργοποιεί άμεσα τα εμφυτεύματα.
* Κάθε φορά που ξυπνώ μέσα στη νύχτα, σηκώνομαι αμέσως, παίζω *Existence* ή λύνω κανένα σταυρόλεξο.

. . . .

Η Αλληγορία του Κόσμου στα κόμικς Ντίσνεϋ: Από τα παιδικά μου χρόνια διαβάζω τα παραδοσιακά κόμικς του Ντίσνεϋ (Σκρουτζ, Ντόναλντ, Μίκυ) αλλά μόλις πρόσφατα συνειδητοποίησα ότι απεικονίζουν έναν αντίποδα της ανθρώπινης κοινωνίας. Πιο συγκεκριμένα:

α) ***Ο θεσμός της οικογένειας*** δεν εμφανίζεται πουθενά, ούτε σαν σπόντα. Όλα τα παιδιά μένουν με θείους, ποτέ με γονείς, ούτε αναφέρονται ποτέ στους γονείς τους. Δεν θα δεις ποτέ ένα παιδί να λέει: "Η μητέρα μου είπε εκείνο" ή "Μένω με τον θείο επειδή οι γονείς μου δουλεύουν στο εξωτερικό" -σα να μην υπάρχουν καθόλου γονείς. Επιπλέον, τα ζευγάρια (ο Ντόναλντ και η Νταίζη, ο Μίκυ και η Μίνι, ο Οράτιος και η Κλαραμπέλ κλπ) ζουν χωριστά, ο καθένας στο σπίτι του. Ωστόσο, η σχέση τους προχωρά σχετικώς ομαλά και δεν χωρίζουν ποτέ. Νιώθουν τον έρωτα, την τρυφερότητα, τα φιλιά, τα χάδια, όμως δεν εμφανίζεται πουθενά το σεξ και η τεκνογονία, ούτε ως υποψία.

β) ***Η θρησκεία*** είναι εντελώς ανύπαρκτη. Ούτε σε ένα καρέ δεν θα δεις ζωγραφισμένη μια εκκλησία, ούτε γίνεται ποτέ αναφορά σε Θεό, Χριστό, Παναγία, κλπ. Δεν θα δεις ποτέ τον χιλιόπαθο Ντόναλντ να αναφωνήσει έστω μια φορά "Θεέ μου". Κάποιες αναφορές (συνήθως σε παρομοιώσεις) γίνονται μονάχα στον Παράδεισο και στην Κόλαση, ή σε αγγέλους και διαβόλους. Στον κόσμο του Ντίσνεϋ τη θέση του Θεού παίρνει η ***Τύχη***, η οποία φαίνεται να κυβερνά τα πάντα και τους πάντες ανεξαρτήτως ικανοτήτων, γνώσεων, ή χαρακτήρα. Ο αρχιτεμπέλης Γκαστόνε είναι ο πρωταθλητής της καλοτυχίας, κυριολεκτικά κοιμάται και η τύχη του δουλεύει – σε αντίθεση με τον Ντόναλντ που όσο κι αν βολοδέρνει, βρίσκεται πάντα στο μηδέν.

γ) Όπως στα περισσότερα παιδικά κόμικς, ***ο θάνατος*** δεν υπάρχει. Κανένας δεν πεθαίνει ποτέ, για κανένα λόγο. Δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά στο θάνατο. Δεν θα δεις ποτέ κάποιον να σχολιάζει: "Τα 'μαθες; Πέθανε ο τάδε". Ακόμη κι όταν πέφτουν βόμβες επάνω τους, οι χαρακτήρες βγαίνουν σώοι και αβλαβείς -αν και λίγο καπνισμένοι.

δ) Οι ήρωες Ντίσνεϋ μένουν σε πόλεις, πχ Λιμνούπολη, Μίκυ Σίτυ. Ωστόσο, αυτές οι πόλεις φαίνεται να μην ανήκουν σε καμία χώρα, ούτε γίνεται ποτέ αναφορά σε ***πατρίδες*** -εκτός από ορισμένες ιστορικές αναφορές.

ε) Η ***επιστήμη*** παίζει σημαντικό αλλά εξαρτώμενο ρόλο στις κοινωνίες του Ντίσνεϋ. Οι εφευρέτες και λόγιοι (π.χ. Κύρος, Λούντβιχ) είναι ιδιοφυείς μα αλλοπαρμένοι τύποι και πουλάνε τις εφευρέσεις τους στους πλούσιους για ψίχουλα, ενώ οι ίδιοι παραμένουν πάντα φτωχοί και απομονωμένοι.

στ) Στον κόσμο του Ντίσνεϋ δεν υπάρχει οικογένεια, ούτε πατρίδα, ούτε θρησκεία. Εμφανίζεται μονάχα μία ξεκάθαρη εξουσία και αυτή είναι το ***χρήμα***. Κάθε μέρα που περνάει, ο ζάμπλουτος Σκρουτζ συσσωρεύει όλο και περισσότερα βουνά από χρήμα στο θησαυροφυλάκιό του και είναι το μόνο που τον ενδιαφέρει. Με το χρήμα κατέχει και διοικεί τα πάντα, παντού· ουσιαστικά, όλος ο κόσμος δουλεύει γι' αυτόν. Στην κοινωνία

του Ντίσνεϋ όλα είναι ξεκάθαρα, όλοι γνωρίζουν πιο είναι το αφεντικό· δεν ταλαιπωρούνται με τάχα ιερούς θεσμούς του τύπου πατρίς, θρησκεία, οικογένεια.

Ο Ντόναλντ Ντακ είμαι εγώ: Περισσότερο από οτιδήποτε στη ζωή, ο Ντόναλντ εκτιμά την ηρεμία, την ησυχία και το ραχάτι, όπως εγώ. Απεχθάνεται τη δουλειά αλλά δεν μπορεί να την αποφύγει, όπως εγώ. Συχνά επιδεικνύει αναπάντεχες ικανότητες και γνώσεις, όμως παρά τους υπέρογκους κόπους του συνήθως δεν κερδίζει τίποτα, όπως εγώ. Ό,τι κι αν κάνει παραμένει πάντοτε πάμφτωχος και περιφρονημένος, όπως εγώ, επειδή τον κατατρέχει μόνιμα μια παροιμιώδης κακοτυχία, όπως ακριβώς και μένα. Έχει τρία ανήψια που εξαρτώνται απ' αυτόν, όπως εγώ. Έχει, όμως, κι έναν μυστικό εαυτό (τον Φάντομ Ντακ) που πολεμά κρυφά το Κακό, χωρίς κανένας να υποψιάζεται το παραμικρό -όπως εγώ: Εδώ και πολλά χρόνια μάχομαι το Κακό σε διάφορα επίπεδα και κανένας γύρω μου δεν υποψιάζεται το παραμικρό.

Ωστόσο, ο Ντόναλντ διαθέτει ορισμένα αβαντάζ που εγώ δεν διαθέτω: α) Κατ' αρχάς τον θείο Σκρουτζ, που είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο και τον οποίο αναμένει να κληρονομήσει κάποτε· εγώ δεν διαθέτω κανέναν πλούσιο θείο, αντίθετα εγώ θεωρούμαι η πλούσια της οικογένειας, που όλοι αναμένουν να κληρονομήσουν. β) Έναν καλό φίλο και φοβερό επιστήμονα, τον Κύρο, ο οποίος του προμηθεύει, αφιλοκερδώς μάλιστα, όλα εκείνα τα απίθανα gadgets που μετατρέπουν τον Ντόναλντ σε Φάντομ Ντακ. Εγώ, στον αγώνα μου ενάντια στο Κακό όχι μόνο δεν είχα ποτέ κανέναν σύμμαχο αλλά οι φίλες μου έσκαβαν το λάκκο επί χρόνια, με τρόπους αδιανόητους για τον κοινό νου. γ) Μια πιστή αρραβωνιαστικιά εδώ και 80 χρόνια, την Νταίζη. Εγώ ήμουν, είμαι και θα είμαι πάντα μόνη μου...

* * * *

Τρίτη, 3 Δεκεμβρίου 2013 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με τη Νέα Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Συμπαντικός Οργανισμός – Συντονισμός του Matrix + Νυχτερινός Τρόμος
Επαλήθευση: Τα νυχτερινά επεισόδια συνεχίζονται εξαιτίας διαφόρων αστάθμητων παραγόντων: Απόψε ειδικά ξυπνώ με το χέρι πάνω στην καρδιά κι έχω αμέσως μια έντονη υπνοπομπική παραίσθηση φωτιάς. Επιπλέον, με προβληματίζει η συμπεριφορά των κοντινών μου ανθρώπων.

Θέση 2η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Φραγή Ψυχών
Επαλήθευση: 400 νεκροί από συγκρούσεις στην κεντροαφρικανική Δημοκρατία, από τις 6 ως τις 8 του μήνα. Χιλιάδες νεκροί από συγκρούσεις στο Σουδάν, από τις 15 ως τις 24 Δεκέμβρη.

Θέση 3η: Ανθρωπότητα – Τελική Ένωση

Θέση 4η: Θυμός – Νέμεσις
Επαλήθευση: Βλ. 2η θέση.

Θέση 5η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Αέρινη Φλόγα
Επαλήθευση: 517 νεκροί στο Χαλέπι της Συρίας από βομβαρδισμούς, από τις 15 έως τις 22 Δεκέμβρη.

Θέση 6η: La Regina – Μετάσταση – Ωδυνηρές Αναμνήσεις
Επαλήθευση: Απογοήτευση επειδή τα υπναγωγικά επεισόδια είναι ακόμη εδώ, καθώς ο καθαριστής ακτινοβολιών αποδεικνύεται ανεπαρκής.

Θέση 7η: Τέλειο Ουράνιο Κενό – Αψήφιση
Επαλήθευση: Εντείνω την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας και ξαναφέρνω την πυραμίδα οργονίτη στο δωμάτιό μου τις νύχτες. Παρατηρώ σχετική βελτίωση.

. . . .

Παρασκευή, 6 Δεκεμβρίου 2013

☺ Νωρίς το πρωί, πηγαίνοντας μέχρι το ψιλικατζίδικο μαζί με τον Χαρούλη, βλέπουμε τη θεία Πηνελόπη να κάθεται στη βεράντα της.

"Τι καλό παιδάκι που είναι ο Χάρης, κρίμα που δεν έχω κανένα γλυκάκι να του δώσω!" εκφράζει αμέσως τη συμπάθειά της η θεία.

"Εμείς έχουμε γάλα στο ψυγείο, θέλεις να σου φέρω;" της λέει ο μικρός. Η θεία γελάει, το ίδιο κι εγώ.

Το απόγευμα πιάνουμε οικογενειακώς κουβέντα σχετικά με την οικονομική κρίση που όλο χειροτερεύει και τη φτώχεια μας που επίσης χειροτερεύει. Ο Χάρης είναι μπροστά και ακούει προσεκτικά, με σοβαρό ύφος.

"Όταν μεγαλώσω, θα πάω να δουλέψω για να βγάζω λεφτά και να δίνω σε όλους: Στο μπαμπά, στη μαμά, στο Νάσο, στη Χριστίνα..." λέει ξαφνικά.

"Σε μας δεν θα δίνεις λεφτά;" του κάνει η μητέρα μου.

"Και σε σας θα δίνω και στη νονά, και στον παππού Λάμπη, και στον Αλέξανδρο, και στο Βαγγέλη, σε όλους θα δίνω!" απαντά ο μικρός με αφοπλιστική ειλικρίνεια.

☻ Ωστόσο, εξακολουθεί να υπάρχει και η άλλη πλευρά του νομίσματος: Ο Χάρης έχει αρχίσει να αυθαδιάζει άσχημα όταν του γίνεται μια παρατήρηση ή του χαλάμε ένα χατήρι, ενώ δεν διστάζει να μας χτυπάει! Προφανώς, δεν καταλαβαίνει τη διαφορά ανάμεσα στους ενήλικες και στα παιδιά, οπότε δεν δείχνει κανένα σεβασμό στους μεγάλους.

Ακόμη, βρίσκω ότι το παρακάνει πια με τη μανία του να κερδίζει πάντα, όχι μόνο στο παιγνίδι αλλά σε κάθε στιγμή του παιγνιδιού: Όταν παίζουμε επιτραπέζιο, μόλις το πούλι μου βρεθεί έστω ένα νταμάκι πιο μπροστά από το δικό του, απαιτεί είτε να ξεκινήσουμε από την αρχή είτε να βάλει το δικό του κατ' ευθείαν στο τέρμα! Αν παραδεί τα σκούρα, δεν με αφήνει καν να παίξω! Τα ίδια κάνει και στην πεντάχρονη ξαδέρφη του, την οποία μάλιστα βαράει όλη μέρα. Καταλαβαίνω ότι είναι φυσικό για ένα παιδί να κάνει ζαβολιές, μα δεν είναι δυνατόν να κάνει διαρκώς ζαβολιές! Αυτό δείχνει ότι έχει μια έμφυτη τάση για

απάτες και ίντριγκες, που σε συνδυασμό με τη φυσική του γοητεία θα τον τοποθετήσει γρήγορα στους νικητές της ζωής...

Κάποια στιγμή που έπαιζα μαζί του επιτραπέζιο ποδόσφαιρο το απόγευμα, ο μικρός έβγαλε γλώσσα. Ο Νάσος τον μάλωσε και τον απείλησε πως θα τις φάει. Τότε ο Χάρης του φώναξε όλο θράσος: “Δεν σε φοβάμαι!”. Αργότερα, τον παίνεσα για τα ωραία ξανθά μαλλάκια του κι εκείνος μου πέταξε ένα “Βλακείες!”

Τι σκοπεύω να κάνω εγώ γι' αυτό; Απολύτως τίποτα! Η αίσθηση του δικαίου και ο σεβασμός προς τους άλλους είναι εγγενή χαρακτηριστικά, δεν διδάσκονται ούτε επιβάλλονται. Απλά, όσο μου κάνει κέφι να ασχολούμαι μαζί του, θα ασχολούμαι. Όταν πάψω να διασκεδάζω μαζί του, θα σταματήσω...

Κυριακή, 15 Δεκεμβρίου 2013

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια ταβέρνα στην Αίγινα, μαζί με τους γονείς μου και άλλα άτομα. Κάποια στιγμή η αίθουσα αρχίσει να θυμίζει νοσοκομείο, ενώ εγώ αναρωτιέμαι για τη μόνιμη κακοτυχία που με δέρνει από τότε που γεννήθηκα. Τότε, με πλησιάζει μια άγνωστη γυναίκα, μου λέει πως είναι μάγισσα, μου ρίχνει μια άσπρη σκόνη στους ώμους και λέει: “Με αυτή τη σκόνη, σύντομα θα δεις ποιός σου έχει κάνει μάγια”. Αμφιβάλλω ότι αυτό θα δουλέψει, όμως μετά από λίγα δευτερόλεπτα η αντίληψή μου αλλάζει: Νιώθω κάπως περίεργα, σα να είμαι ηλίθια. Παρατηρώ την παρέα μου με άλλο μάτι και μου φαίνονται αλλαγμένοι, με τετράγωνα σκληρά πρόσωπα. *Ποιός όμως μου έχει κάνει τα μάγια; Μήπως όλοι;* αναρωτιέμαι, παρατηρώντας ιδιαίτερα τη μητέρα μου, η οποία ξεχωρίζει από τους άλλους επειδή φοράει ένα μακρύ φόρεμα σε κόκκινο χρώμα.

Λίγο αργότερα αποφασίζω να φύγω από κει. Όμως, χάνω το δρόμο και δεν θυμάμαι να γυρίσω πίσω. Κυκλοφορώ στους δρόμους πάνω σ' ένα παράξενο ποδήλατο που θυμίζει ξύλινο σκαμνί. Κάποτε καταλήγω σε μια άλλη ταβέρνα, όπου μια γυναίκα έρχεται και κάθεται πάνω στο ποδήλατό μου. Της εξηγώ πως είναι δικό μου αλλά δεν μου το δίνει. Της το τραβάω

με τη βία ρίχνοντάς την κάτω κι εκείνη παραπονιέται έντονα. Καταφθάνει ένας άσχημος χοντροκομμένος άνδρας, μάλλον αστυνομικός με πολιτικά, που επιχειρεί να με συλλάβει. Εγώ όμως του ξεφεύγω έγκαιρα. Βγαίνοντας στο δρόμο, κατά λάθος ρίχνω κάτω τη μοτοσυκλέτα του που είναι παρκαρισμένη έξω από το μαγαζί.

Ο τύπος αρχίζει να με καταδιώκει σε ολόκληρη την πόλη, ενώ εγώ συνεχίζω να ψάχνω για τους γονείς μου, χωρίς όμως να τους βρίσκω. Εντέλει, φθάνω στους πρόποδες ενός βουνού όπου είναι κτισμένα όμορφα λευκά σπίτια με γυρτές στέγες, μάλλον παιδική κατασκήνωση. Ωστόσο, ο διώκτης μου εξακολουθεί να με πλησιάζει επικίνδυνα. Παίρνω κοντά μου ένα κορίτσι, ώστε να μοιάζω με μητέρα, και στέκομαι σε μια μεγάλη ουρά ατόμων με παιδιά, ελπίζοντας να περάσω απαρατήρητη. Εκείνος φθάνει κοντά μου, ρωτάει τους άλλους αν με έχουν δει και δίνει μια περιγραφή μου: “Αυτή έκλεψε ένα ποδήλατο, έριξε κάτω μια γυναίκα, πέταξε κάτω τη μηχανή μου. Το χρώμα των μαλλιών της είναι έντονο καροτί, φοράει κόκκινο πουκάμισο”. Κοιτάζομαι αμέσως σε έναν καθρέφτη απέναντι και βλέπω ότι τα μαλλιά μου είναι καστανά και φοράω γαλάζια μπλούζα.

Ευτυχώς, ο τύπος δεν με θυμάται καθόλου καλά. Τότε, έρχεται κοντά μου για επιθεώρηση αλλά δεν με προσέχει, μιλάει μόνο στο κορίτσι: "Τι όμορφη που είσαι εσύ, σαν φωτομοντέλο!". Ύστερα αποχωρεί άπρακτος. Εγώ αισθάνομαι ανακούφιση και περιμένω μέχρι να απομακρυνθεί αρκετά για να μπορέσω να φύγω κι εγώ.

Τρίτη, 17 Δεκεμβρίου 2013

Εικόνες του Πλέγματος: Έρχεται το πρωί ο Νάσος φουριόζος και μας αναγγέλλει τα εξής περίεργα, που του εκμυστηρεύτηκε ο φίλος του ο Πέτρος: Πρόσφατα η μητέρα του βρήκε στην τσάντα της ένα κομμάτι αλουμινόχαρτο που μέσα του είχε τριμμένο σαπούνι, τρίχες και δεν ξέρω τι άλλο. Η γυναίκα ανησύχησε για μάγια και πήγε σε μια επαγγελματία μάγισσα για να δει τι γίνεται. Η μάγισσα της αποκάλυψε τα εξής: Κάποιοι της έχουν κάνει μάγια, κι αυτοί είναι μια Μαριάννα που την έχουν και δουλεύει στο καφενείο τους, καθώς κι ένας μελαμψός που ανεβαίνει στο πατάρι. Σκοπός τους είναι να τυφλωθεί η ίδια και να πείσουν το σύζυγό της να τους γράψει το μαγαζί.

Το καταπληκτικό είναι ότι η μητέρα του Πέτρου δεν είχε εξηγήσει προηγουμένως τίποτα στην επαγγελματία: Ούτε για το καφενείο, ούτε για τα μάγια που βρήκε στην τσάντα της, ούτε πως την υπάλληλό τους τη λένε Μαριάννα. Μόνο που δεν έχουν κανέναν μελαμψό τύπο στο καφενείο, ο άλλος τους υπάλληλος είναι Έλληνας. Επειδή, όμως, η μάγισσα επέμενε, έγινε μια σχετική έρευνα και προέκυψε ότι ο εν λόγω υπάλληλος, που συνηθίζει να ανεβαίνει στο πατάρι, είναι Αιγύπτιος από τον πατέρα του!

"Ποιά είναι αυτή η μάγισσα; Είναι πολύ καλή!" είπα αυθόρμητα στον Θάνο.

"Δεν είναι τόσο καλή: Ζητάει 1500 ευρώ για να τους προστατεύσει από τα μάγια!"

Τότε, θυμήθηκα τα αντικείμενα ραπτικής που είχα δει σκορπισμένα στο δρόμο μας, μερικά έξω από το μαγαζί του Πέτρου, στις 17 Αυγούστου.

Δεν έχω μείνει στ' αλήθεια τόσο κατάπληκτη από τις επιδόσεις του εν λόγω μέντιουμ. Κάποτε ίσως να έμενα, μα όχι τώρα, που γνωρίζω την εξήγηση για όλα αυτά τα “θαύματα”: Όλα τα μέντιουμ έχουν άμεση σχέση με χοντρά κυκλώματα, που τους παρέχουν τη δυνατότητα να παρακολουθούν και να μαθαίνουν τα πάντα για τους πάντες χάρη στην τοποθέτηση εμφυτευμάτων στον πληθυσμό. Επίσης, διαθέτουν τα μέσα ώστε να ρυθμίζουν στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες. Όσο για το “λύσιμο”, απλά δεν υπάρχει κάτι τέτοιο: Αν η μητέρα του Πέτρου το επιχειρήσει, πιθανότατα θα μπλέξει σε αφύσικες ιστορίες που ούτε καν φαντάζεται...

Τρίτη, 24 Δεκεμβρίου 2013

Η ώρα είναι 11:00 τη νύχτα κι έχω ήδη ξαπλώσει για ύπνο όταν μπουκάρει στο σπίτι η αδελφή μου. Τρέχει φουριόζα στο δωμάτιο των γονέων μου και αρχίζει αμέσως τα παράπονα για το γιο της τον Θανάση: Πάλι τσακωνόταν με τη Χριστίνα σήμερα τα χαράματα, από τις 6:00 ως τις 7:30, ως συνήθως οι φωνές του ακούγονταν σε όλη τη γειτονιά, όσα χρήματα βγάζουν και αυτός και η Χριστίνα πηγαίνουν στις ειδικές δίαιτες και στα αναβολικά του, απαιτεί να ξεπουληθούμε όλοι και να βγούμε στο δρόμο άποροι και άστεγοι για να γίνουν τα γούστα του, κι εμείς όχι μόνο δεν τον εμποδίζουμε σε τίποτα αλλά του δίνουμε όσα χρήματα ζητάει για να προμηθεύεται ο κύριος τα αναβολικά του και τα δέκα γεύματα που τρώει την ημέρα. Όσο για την Χριστίνα, δεν είναι καλύτερη, ίδια και χειρότερη είναι, αλλιώς δεν θα έμενε μαζί του.

Ακούω τη φασαρία για κανένα πεντάλεπτο και μετά αποφασίζω να σηκωθώ και να πάω να συμμετάσχω στην παρέα. Μόλις με βλέπει η Αλίκη, μαζεύει αμέσως την τσάντα της και σηκώνεται να φύγει, σα να την κυνηγάνε. Την κοιτάζω έντονα, με νόημα: *Εδώ και αρκετό καιρό, όποτε με βλέπει το βάζει στα πόδια σα να φοβάται μην κολλήσει χολέρα...* Εκείνη κοντοστέκεται, ξαναβάζει πίσω την τσάντα, ξανασηκώνεται, κάνει να φύγει, το ξαναμετανιώνει, πάει να καθήσει αλλά τελικά γυρνάει προς την πόρτα, γεμάτη ανησυχία σα να κάθεται στα καρφιά.

Τότε εγώ αποχωρώ πρώτη, επίτηδες, με σκοπό να δω τι θα κάνει. Περιμένω για λίγο στην κουζίνα, η Αλίκη εξακολουθεί να μιλάει με τη μαμά, εγώ συνεχίζω την παρακολούθηση και τελικά μπαίνω στην τουαλέτα, απ' όπου μπορώ να ακούω ανενόχλητη όσα λένε. Στα επόμενα είκοσι λεπτά, η Αλίκη συνεχίζει να συζητά έντονα με τη μαμά, ενώ κάθε τόσο πηγαινοέρχεται στην κουζίνα, ίσως για να δει πού βρίσκομαι εγώ. Έχω κλείσει την πόρτα του δωματίου μου, οπότε δεν μπορεί να δει αν κοιμάμαι ή όχι. Τελικά, πριν φύγει προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα του λουτρού. Της φωνάζω ότι είμαι μέσα.
“Τι κάνεις εκεί μέσα;” με ρωτάει.
“Θέλεις να σου πω;” της κάνω.
“Με σβηστά φώτα;” απορεί.
“Ναι, γιατί, πειράζει;”

Πιθανότατα δεν κατάλαβε ότι είχα πάει στην τουαλέτα για να παρακολουθώ την κουβέντα εξ αποστάσεως. Πάντως, αν πριν είχα μια αμφιβολία, τώρα δεν έχω καμία: Η σταρ Αλίκη με αποφεύγει συστηματικά, σα να είμαι κάτι μιαρό. Κατά πάσα πιθανότητα, κάποιοι την έχουν ορμηνέψει να εξαφανίζεται μόλις με βλέπει, μη τυχόν και την μολύνω με την “αρνητικότητά” μου...

Τρίτη, 31 Δεκεμβρίου 2013

☺ Επεισοδιακό πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν στο σπίτι: Μόλις μαζευτήκαμε όλοι, ο Χαρούλης έτρεξε στην κουζίνα και προθυμοποιήθηκε αμέσως να βοηθήσει με το τραπέζι: “Εγώ θα σερβίρω! Θα μου δίνετε τα πιάτα με το φαγητό να τα πηγαίνω στο τραπέζι!” είπε με χαρά. Απογοητεύτηκε λίγο όταν κατάλαβε ότι δεν θα τον αφήναμε να κάνει τίποτα τέτοιο. Πάντως, είναι ο μόνος άνδρας εδώ μέσα που προθυμοποιείται να βοηθήσει σε οτιδήποτε.

Πάνω στην αλλαγή του χρόνου, ανταλλάξαμε αγκαλιές, φιλιά και χαρές, εκτός από τον μικρό που έβαλε τα κλάμματα. Ο πατέρας του τον πήρε αμέσως έξω για δει τι συμβαίνει και να του κάνει σχετικό κήρυγμα ότι “οι άνδρες δεν κλαίνε” κλπ. Λίγο αργότερα μάθαμε ότι ο Χάρης στενοχωρήθηκε επειδή έφυγε ο

παλιός χρόνος! Πρώτη φορά βλέπω παιδί να συγκινείται γι' αυτό το λόγο! Φαίνεται ότι ο Χαρούλης θεωρούσε το χρόνο σαν κάτι ζωντανό που χάθηκε. Τι ευαίσθητο παιδάκι!

Κατά τις 1:15 το διαλύσαμε: Ο Γιάννης και η Μαρίνα πήγαν σε κλαμπ, η αδελφή μου με τον μικρό πήγαν επάνω για ύπνο και ο Θανάσης πήγε στο γυμναστήριο για να κάνει προπόνηση.

“Μα είναι ανοικτό τώρα;” απόρησα.

“Εγώ κρατάω τα κλειδιά!” απάντησε γελαστά ο ανηψιός.

Η Χριστίνα έλειπε από τη μάζωξη επειδή λίγο πριν τα Χριστούγεννα τα τσούγκρισε (ξανά) με το Θανάση, βρίστηκαν άγρια, εκείνη του έδωσε μια κλωτσιά στη μύτη κι εκείνος της μαύρισε το μάτι. Έτσι, η κυρία σηκώθηκε και πήγε στους γονείς της στη Λάρισα, όπου θα μείνει δυο βδομάδες και βλέπουμε.

Πάντως, ο Νάσος εξακολουθεί να φορά τη βέρα του. Το πιθανότερο είναι ότι μετά τις γιορτές οι δυο τους θα ξανασμίξουν, ακόμα μια φορά, σα να μην τρέχει τίποτα. Επεισοδιακοί (αλλά προβλέψιμοι) έρωτες...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Δεκέμβριος 2013):*** Αυτός ο μήνας δεν πήγε τόσο καλά, ιδίως από τις 22 και μετά, μάλλον επειδή έπινα σαγκρία το μεσημέρι. Συνολικά, αυτό το μήνα είχα τα παρακάτω επεισόδια:

Οράματα φωτιάς: 3 (+ σχηματοποιημένες φλόγες)
Εφιαλτικό μήνυμα: 2 ("κόλαση" ή "hell")
Όνειρα με φλόγες: 2
Καθαρές νύχτες: 15 (μόνο...)

Νομίζω ότι είναι καιρός να το παραδεχθώ: Ναι μεν ο καθαριστής ακτινοβολιών παρέχει σχετική προστασία ενάντια στις ψυχοτρονικές επιθέσεις, ωστόσο δεν μπορεί να μπλοκάρει τα εμφυτεύματα που έχω μέσα μου. Το ίδιο, φυσικά, ισχύει για οποιοδήποτε άλλο αντικείμενο ηλεκτρομαγνητικής προστασίας. Μάλλον έχει έλθει πια η ώρα να παίξω το τελευταίο μου χαρτί, παρόλο που θα μου στοιχίσει γύρω στα 250 ευρώ. Θα είναι, όμως, το τελευταίο...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (έτος 2013):*** Αρχικά σκόπευα να μεταφράσω στα αγγλικά και να στείλω το “Απόλυτο Κακό” μα δεν είμαι καθόλου σίγουρη αν τελικά θα το κάνω. Άλλωστε, δεν αποκλείεται καθόλου το όλο θέμα να είναι απάτη: Ίσως ο εκδοτικός οίκος να πουλάει πχ 1000 αντίτυπα και σ' εμένα λέει ότι δεν πουλάει τίποτα. Ποιός θα τους ελέγξει; Ακόμη, δεν αποκλείεται το όλο σύστημα να αποτελεί μέθοδο συλλογής συγγραφικού υλικού για άλλους, πιο δικτυωμένους συγγραφείς. Σε πρώτη φάση, λοιπόν, θα διαθέσω γύρω στα 8-10 διηγήματα -εις γνώση μου για τους παραπάνω κινδύνους.

Έτσι, από τις 23 του Σεπτέμβρη έχω αρχίσει να στέλνω διηγήματα φαντασίας στην Αμερικανική εκδοτική πλατφόρμα "Amarok", συγκεκριμένα παλιές περιπέτειες της Σάντρα Άντερσον διορθωμένες και βελτιωμένες. Οι ιστορίες εκδίδονται σε e-books άμεσα και χωρίς καμία δική μου επιβάρυνση. Μέχρι τώρα έχω στείλει δυο διηγήματα (Theft of a Dream και Lost Legend) μα δεν τα βλέπω ρόδινα τα πράγματα: Κατ' αρχάς, η Amarok δεν βάζει τις τιμές που ζητάει ο συγγραφέας αλλά πολύ ανώτερες, απαγορευτικές θα έλεγα. Για παράδειγμα, εγώ ζητώ τιμή 1$ για τα διηγήματά μου, μα η εταιρεία τα διαθέτει στα 3,70$! Ούτε εγώ δεν θα τα αγόραζα! Ωστόσο, όταν πρόκειται για τον υπολογισμό των δικαιωμάτων μου, πιάνεται το 1$ και όχι τα 3,70$! Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω το σκεπτικό τους -σαν να μη θέλουν να πουλήσω! Μήπως είναι μαϊμού η όλη υπόθεση, όπως τα πάντα μέσα στο Matrix; Ο χρόνος θα δείξει...

Το μόνο που μπορώ να κάνω προς το παρόν, είναι να προγραμματίζω δωρεάν διάθεση των διηγημάτων μου για 5 μέρες στις 90 που διαρκεί το κάθε “συμβόλαιο”. Με αυτό τον τρόπο, έχω πουλήσει συνολικά 77 αντίτυπα του Theft of a Dream μέσα σε πέντε μέρες.

Είχα και δυο κριτικές, μία καλή τεσσάρων αστέρων και μία κακή με ένα αστέρι. Θύμωσα με την τελευταία, ωστόσο γρήγορα κατάλαβα ότι στο εξής πρέπει να επεξεργάζομαι πιο προσεκτικά τις ιστορίες μου: Πρέπει να κάνω τρεις διορθώσεις μετά το τέλος της συγγραφής, αντί μία που σκόπευα αρχικά. Μια και ξεκινώ την προσπάθεια, λέω να την κάνω σωστά. Όπως

και να 'χει, σίγουρα έχω πετύχει περισσότερα απ' όσα θα πετύχαινα στην Ελλάδα...

Εναλλακτικά, υπάρχει και η δυνατότητα προώθησης των έργων μου σε τιμή 99 cents για 7 μέρες στις 90, ωστόσο το δοκίμασα και στα δυο διηγήματα και το αποτέλεσμα ήταν μηδέν. Φυσικό είναι: Στην ίδια τιμή, ή ακόμη και δωρεάν, διατίθενται ηλεκτρονικά βιβλία 200 ή παραπάνω σελίδων...

